

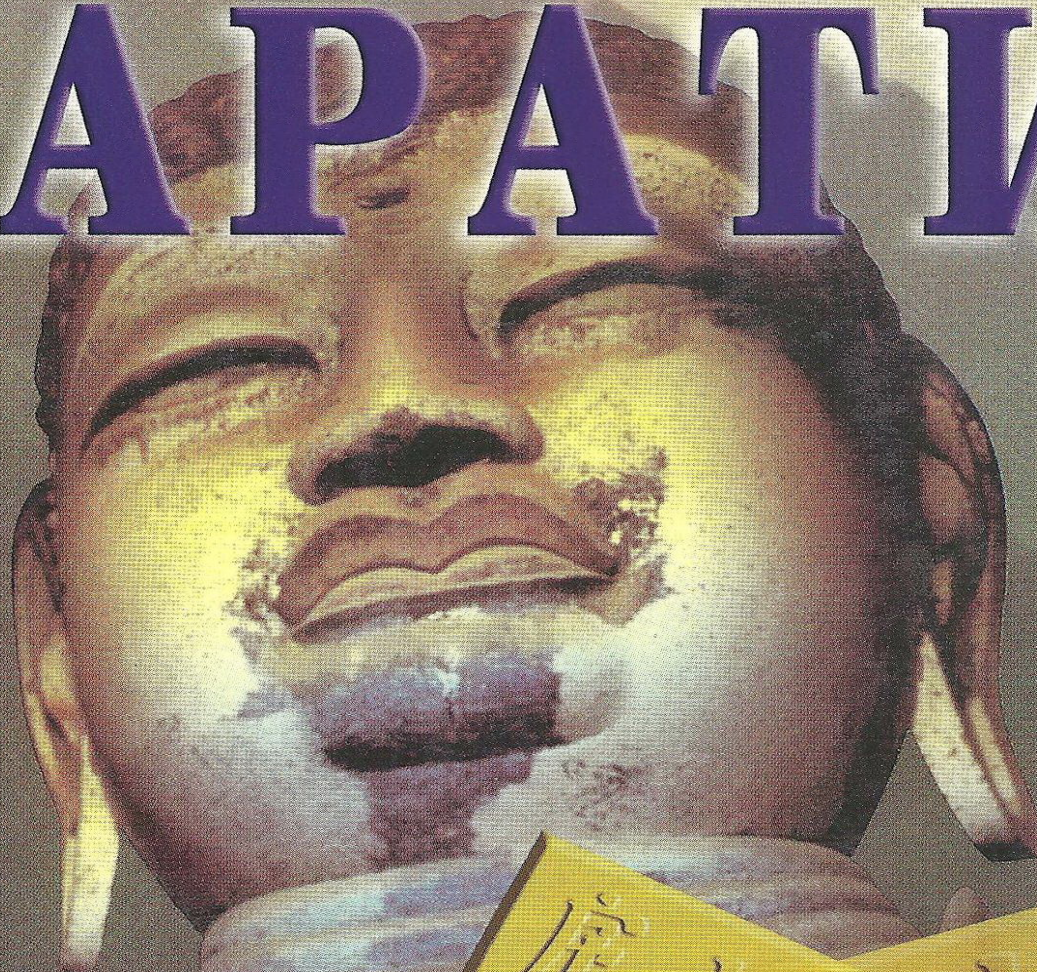
Паралелните
светове

Магията на
петте елемента

В ТЪРСЕНЕ НА ГРАДА НА БОГОВЕТЕ

ЗЛАТНИТЕ ПЛОЧИ НА ХАРАТИ

Ернст
МУЛДАШЕВ

ЕРНСТ МУЛДАШЕВ
ЗЛАТНИТЕ ПЛОЧИ НА
ХАРАТИ

Превод: Светлана Петрова, Ваня Дамянова

chitanka.info

Източна легенда гласи, че под Статуята на четящия човек, вечно забулена в облаците на Кайлас, се пазят златните плочи на лемурийците, съхранили великите знания от древността. Недалеч от Катманду, под храма на Харати, в предверието към сомати-пещерата легендата се превръща в реалност. Кои са хората, способни да преминават в паралелните светове? Къде са машините, с които древните построили планината Кайлас? Къде е тибетският Вавилон? И златната книга, която се чете с ръце, положени върху нея? Чии са очите в небето, които посрещат руските учени по пътя им към Града на боговете?

ЗА АВТОРА

Ернст Мулдашев е доктор по медицина, професор, директор на Общоруския център за очна и пластична хирургия, почетен консултант в Луисвилския университет (САЩ), член на Американската академия по офталмология, дипломиран офталмолог на Мексико, член на Международната академия на науките към ООН, майстор на спорта по спортен туризъм, трикратен шампион на СССР, депутат в Руската дума по времето на президента Елцин.

Той е първият лекар в света, извършил успешно операция за трансплантиране на око, създател на ново направление в медицината — регенеративната хирургия. Чудодейните биоматериали, изобретени от него и наречени алоплант, активират скритите възможности на организма за възстановяване на собствените тъкани, а биополето на растящите клетки потиска патологичната регенерация (рака) и нормализира функциите на болните клетки. Разработил е 90 принципно нови очни и пластични операции, спасили хиляди безнадеждно болни, отписани от консервативната медицина. Под негово ръководство в Центъра са внедрени 58 вида алоплант, патентовани в Русия, САЩ, Германия, Франция, Швейцария и Италия. Бил е в повече от 40 държави, където е извършвал операции и е чел лекции. Има над 300 научни публикации в руския и чуждестранния печат.

Така регенеративната хирургия прекрачва от сферата на фантастиката в реалността. Разбира се, през 1982 г. овластените партийни чиновници едва не го лишават от лекарски права, като го обвиняват в шарлатанство и лъженаука. Останал без работа, той

заминава за Якутск, където става еленовъд. По-късно, рискувайки поста си, министърът на здравеопазването в Башкирия Халим Каламов му предоставя малка стаичка в затънтена болница в краен квартал на гр. Уфа. Там го последват близките му сътрудници и съмишленици, които днес са гръбнакът на прочутия в цял свят Общоруски център за очна и пластична хирургия.

Ернст Мулдашев признава, че не може напълно да осъзнае механизма, по който действа неговото откритие. След успешната трансплантация на око, извършена на 22.02.2000 г., той разказва следното: „От трибуната на Общоруския конгрес на офталмолозите се чуваше: «Мулдашев опозори руската офталмология с авантюрата за присаждане на око. Всички добре знаят, че това е невъзможно. Не-възмож-но!» Мислех си защо ме съдят така, защо дори не ми позволиха да се изкажа, да не би да са богове! Не искаха да разберат, че очната трансплантация е резултат от сложни научни изводи, включващи не само медицински знания, но и данни от физиката и молекулярната биология, както и древни тибетски истини.

Как можех да обясня, че във вътрешността на окото по време на операцията изграждах от алоплант конструкции, които приличаха на видените от мен в Тибет... «огледала», свиващи времето! Времето наистина се сви и в трансплантираното око за невероятно къс срок враснаха кръвоносни съдове, които вече година и половина осигуряват снабдяването му.

Как можех да обясня, че до тази операция не би могло да се стигне без религиозните знания, придобити в хималайските и тибетските експедиции! Та нали тибетските ламы и индийските свами възприемат тези знания като предадени през вековете от предишни земни цивилизации!

Ако бях говорил за тях на конгреса, в най-добрия случай щяха да ме възприемат като побъркан... Наистина трудно си представям механизма, при който мъртвата човешка тъкан (точно от нея е изготвен алоплантът) е в състояние да задейства огромния информационен пул и да създаде нови тъкани в друг организъм, стимулирайки регенерацията... Трудно е да си представим колко сложна е дори само една човешка клетка, а по някакви неизвестни нам закони клетките се включват в стройни структури и образуват кръвоносни и лимфни съдове, нерви, влакна... Ясно е, че всичко се извършва по строга и

непрекъснато работеща програма, в сравнение, с която и най-съвършеният компютър изглежда като детска играчка.

Къде са локализирани тези програми?

Разбира се, не само в гените, ще каже всеки молекулярен биолог. Според последни данни от физиката програмите са записани във фина енергия, наричана в Изтока божествена... Кой е създал тези програми? Не ми е удобно да го произнасям пред консервативни и ортодоксални учени, но отговорът идва от само себе си — създадени са от Бога...“

Убеден, че науката и религията са две сфери на познанието, че различията им са по-скоро външни и формални, отколкото същностни, че синтезът помежду им би могъл да роди принципно нови перспективи и възможности в безкрайната спирала на знанията, той организира четири последователни експедиции до Индия, Непал и Тибет под егидата на Международната академия на науките към ООН. Целта на експедициите е да се издирят изворите за произхода на човечеството.

Така се появяват сензационните разкрития, които потвърждават хипотезите за наличието на особена форма на живот във финия (онзи) свят, за взаимоотношенията между духа (финия свят) и материята (физическия свят), за процесите на стареенето и безсмъртието, за дематериализацията и материализацията, за Гено-фонда на човечеството, съставен от представители на предишни цивилизации, които контролират еволюцията и са готови да възродят живота на планетата в случай на глобална катастрофа. Авторът доказва, че древните митове, легенди и религии, както и текстовете на т.нар. посветени (Нострадамус, Е. Блаватская, Н. Ръорих и др.), не са плод на развинута фантазия, а отразяват научните постижения на нашите предходници (лемурийци и атланти), че техният общ източник е Всеобщото информационно пространство или Висшият разум, когото обикновено наричаме Бог.

Смайващите паралели и аналогии между съвременната наука и езотеричните и религиозни знания коренно променят представите ни за човека, еволюцията и Вселената и очертават една изумителна картина, в която има всичко друго, но не и чудеса. Една картина, която започва от Сътворението, уплътняването на духа и появата на материята, проследява развитието на петте човешки раси (според терминологията на Блаватская) и стига до наши дни, до сомати-

пещерите и подземната техногенна цивилизация на Шамбала и Агрти, живееща в други пространствено-времеви измерения, различни от нашите.

В този смисъл загадъчните явления и феномени, определяни от традиционната наука като несъстоятелни и случайни, получават своето логично и естествено обяснение.

ПРЕДГОВОР

Сега, когато пиша тези редове, не знам защо, но изпитвам неизразима тъга. Тъжно ми е. Спомням си, че на 22 август 1999 г., когато пристигнахме в столицата на Непал Катманду, още на летището ме обзе това чувство и то толкова силно, че нямаше как да не му обърна внимание.

„Защо ми е тъжно?“ — мислех си аз, докато смъквах раниците от багажната лента. След кратка разправа с рояка нахални таксиджии, най-после се натоварихме на две трошки и разбирайки, че цените за нас, белите хора, са двойно по-големи, все пак успяхме да се придвижим до центъра на града. Настанихме се в неугледен хотел със стряскащото име „Пирамида“.

Безпокойството обаче не ме напускаше. Избрах подходящ момент и незабелязано се отделих от останалите. Седнах на мръсните стъпала отпред и запалих цигара. Наоколо бързо сновяха ниски, жилави непалци, от време на време се мяркаха едри фигури на европейци и американци. Никой не ми обръщаше внимание, дори просяците не ме бяха забелязали.

И тогава внезапно осъзнах, че тази необяснима тъга ми е приятна — не ме сковаваше и сякаш беше оцветена в трептящо розово. Нещо ставаше в мен, душата ми жадуваше и като че ли копнееше за нещо недостъпно и тайнствено. Какво точно? Не знаех.

Може би усещането, че в тибетските проходи и клисури няма да успеем да открием легендарния Град на боговете пораждаше безпокойството ми. Но нали анализът на данните преди експедицията недвусмислено показваше, че сме на прав път. Успях да се отърся от налегналите ме чувства и още веднъж прехвърлих всички факти, а те сочеха, че той действително съществува в района на свещената планина Кайлас.

„Ще открием Града на боговете! Ще го открием! А там е Вара, където наново е бил клониран човекът. Може би ще намерим и вратата към подземията на Вара! И ще видим подстъпите към Шамбала, чийто

център според изчисленията е Градът на боговете!“ — повтарях си наум и като че ли търсех подкрепа от... от кого?

Мигом осъзнах, че причините за тъгата ми са различни. И тези различия започнаха да се блъскат в главата ми, предизвиквайки пълен хаос, но постепенно една от тях ясно се отдели и аз прозрях, че ние вероятно ще попаднем в обятията на Шамбала, ще видим нейните творения, ще се срещнем със съвършено необичайни явления, но не ще имаме възможността да общуваме с хората от Шамбала. Многоликите ѝ обитатели ще останат невидими за нас.

Те ще четат нашите мисли, може би ще ни съпровождат и насочват, без да установяват контакт с нас, защото те са най-добрите сред най-добрите, а ние сме само едни обикновени хора, обладани единствено от стремежа към знания и към Бог.

Те несъмнено ще уважат порива ни, нали цялото съвършенство на Шамбала е било постигнато благодарение на жаждата за прогрес.

Вероятно ще си спомнят своята трагична история, когато при апокалипсисите са били отбирани най-ценните индивиди от човешките раси, за да се създаде обществото, където господства понятието Чиста душа.

Добрите и приветливи хора от Шамбала очевидно ще бъдат опечалени от факта, че цената за тяхното съвършенство е платена с милиардите безпътни и неосъзнали Бога същества, изчезнали от лицето на майката земя по време на катастрофите.

Такава обаче е Божията воля, такава е цената на Чистата душа. Ето защо на нас ни е тъжно, чисто по човешки.

Нещо грамадно и дебело се изпречи пред мен. Вдигнах глава. Непознат мъж със стъклен поглед и непроницаемо лице надменно седна в една рикша, тя се огъна под тежината му, колелата изскърцаха. Кльощавият непалец раболепно се усмихваше.

— Гоу! — кресна дебелакът.

Интересно, дали някога този човек се е влюбвал?

И ако е бил влюбен, с цялата си душа ли е обичал?

Колко рядко ние вършим нещо с цялата си душа — уж работим, обичаме, страдаме, а май все по-често играем, заменяйки естествения живот с игра на живот. Сигурно и ние, членовете на нашата тибетска експедиция, просмукани от духа на ежедневието и волю-неволю привикнали с играта на живот, там — в обятията на Шамбала, ще се

чувстваме неуютно. Няма да ни достига душевната чистота, определена от Бог като основен критерий за човешкия прогрес.

Ние, които бяхме изчели сериозно количество източна езотерична литература, с умовете си ще разбираме значението и благородството на понятия като Чиста душа или Любов, но едва ли ще ги усетим с цялата си душа. Ще ни липсва изначалната Божия искреност, защото сме свикнали да я крием дълбоко в себе си. Неволно и неосъзнато ще се укоряваме, че сме еволюционно непълноценни и от това ще ни стане още по-тъжно пред лицето на великата Шамбала.

Спомних си за Николай Ръорих.

Този велик пътешественик е копнеел да открие и опознае Шамбала.

Никой не знае дали е успял. Той самият мълчаливо отбягва този въпрос. Струва ми се, че Николай Константинович съзнателно не е описал в книгите си прозренията, до които е достигнал. Защо? Смутните времена през двайсетте години на ХХ век изглежда не са му позволили да го стори. Тъга прозира между редовете — благородната тъга на несподелените знания.

В този миг сякаш ме опари мисълта, че ако търсенията ни се увенчаят с успех, може би и ние нещо ще премълчим, може би все още е неразумно да се осветляват технологиите на Шамбала, базирани върху понятията Сила на духа и Чиста душа. Светът все още е твърде лош. В онзи момент, в Катманду, дори и не подозирах, че скоро ще държа в ръцете си картата на Града на боговете, която може да помогне за създаването на нови форми на живот, а думата матрица ще пулсира в главата ми.

— Сър, гладен съм — нечия ръка грубо ме ръгна в хълбока.

„Сигурно в предишния си живот си извършил безброй гадории или редовно си преяждал, та сега си наказан“ — помислих си, докато му давах една непалска рупия. Просякът дори не благодари, а ме бутна за още. Изправих се, но той ме дръпна за фланелката. Отдалечих се и го погледнах — в очите му искреше омраза. Обзе ме още по-голяма печал.

Сега, когато си припомням първия ден в Катманду и пиша тези редове, навън е златната руска есен в началото на септември 2001 г.

Изминали са цели две години. През това време написах първия том на тази книга — „Трагичното послание на древните“. В него изложих логиката и научните изчисления, които подсказват, че на Земята би трябвало да съществува приказен Град на боговете, оформящ световната система от пирамиди и древни монументи. Точно там вероятно е легендарната Вара, в която след Всемирния потоп древните отново са клонирали представителите на петата човешка раса.

Приключих първия том за единайсет месеца. Началото на втория съвпадна с тържественото откриване на новата сграда на нашия Общоруски център за очна и пластична хирургия. До този момент работехме в такава теснотия, че съвсем естествено бе в коридора да лежи министър или депутат. А известната Тамара Горбачова, на която извърших първата трансплантация на око и която престоя близо година в единствената стая с две легла, получи прякора „интер-момиче“, тъй като от безизходица настанявахме при нея чуждестранните пациенти.

Сградата, построена по инициатива на президента на Башкирия Муртас Рахимов, стана красива. Един от нашите пациенти араби, досущ като Бен Ладен, каза, че прилича повече на ВИП-хотел, отколкото на болница. През последните месеци се бях преобразил в същински технически ръководител и ругаех наравно с работниците, но сега с възхита гледах сътвореното от уфимските майстори.

Церемонията по откриването събра вицепремиера на руското правителство Валентина Матвиенко, заместник-министъра на здравеопазването Татяна Стуколова и редица други високопоставени лица. Беше тържествено, а накрая, когато цялата делегация излезе навън, духовият оркестър засвири валс. Професор Сагит Муслимов — отличен танцьор, покани Валентина Матвиенко. Бяха красива двойка. След тях всички се завъртяха в ритъма на валса. Аз поканих Татяна Стуколова и колкото и да се стараех, няколко пъти я настъпих по краката.

По някое време незабелязано се измъкнах, качих се в новия си шиказен кабинет и запалих камината. Мислите ми сякаш се сляха с огъня и потрепваха редом с пламъците. Видимо бях щастлив, но онова свято и съкровено, кой знае как обединило се с пламъка, тъгуваше, и то силно. Вътрешното ми Аз негодуваше. Не се гневеше, но с тих шепот ми подсказваше, че разкошната сграда, луксозният кабинет и изобщо моят имидж на преуспял човек, реализирал плановете си, не са ми

близки. Вътрешното ми Аз се чувстваше уютно не тук, сред скъпата мебел, а край огъня сред полето.

В кабинета влезе моят приятел Юрий Иванович Василиев и също седна до камината. Като отговарях механично на въпросите му, потънах в себе си и съвсем ясно усетих самотата. Какъв парадокс! Около мен имаше толкова искрени приятели! Усещането за самота идваше обаче отвътре, от подсъзнанието.

Примъкнах се до камината и едва не опърлих официалното си сако, сякаш се опитвах да намеря по-близък контакт с душевните си терзания. Постепенно разбрах, че досега, в една или друга степен, бях успявал да живея в хармония. През цялото време се вслушвах в интуицията, която — както е известно — е дар от Бога. Животът ме беше мачкал, без да ми дава възможност да допусна в душата си мързела или възгордяването. А сега бяха възникнали всички условия тези вездесъщи грехове незабелязано да проникнат в мен. Беше настъпило времето на лаврите.

Отдръпнах се от огъня. Стана ми страшно от отвратителния израз „времето на лаврите“. Отново се вгледах в пламъка и разбрах, че бях постъпил правилно, като поръчах тази малка камина. Огънят й ще изгаря греховните помисли на безпътното земно битие. Обещах си често, много често да наблюдавам пламъците. И в моя кабинет винаги да се разнася ароматът на разпаления сред полето огън.

Знаех, че отсега нататък доста хора ще се натискат да бъдат с мен в този разкошен кабинет, ще ме молят да им разказвам за далечните пътешествия и ще се обиждат, когато им намекна, че е време да поработя. Без да искат, те ще ме тласкат към ръба на пропастта, където цари мързелът. И понеже в желанието си да работя аз ще се съпротивлявам, те ще решат, че съм се възгордял. От това неразбиране ще ми става още по-тъжно, а усещането за самота ще се усилва. Възможно е да тъгувам през целия си живот.

И навярно с особено усърдие ще си създавам всевъзможни трудности, ще планирам сложни походи, по всяко време и при всякакъв климат ще нощувам на палатка, ще организирам все нови и нови експедиции, насърчавайки колегите си към поредните изследвания. Разбира се, така трябва, за да не допусна пагубното и главомайващо очарование на заслужените лаври. Убеден съм, както казва моят приятел Венер Гафаров, че е абсолютно необходимо да си

остана „дете на природата“, без умора да се люблювам на изгревите и залезите, да изпитвам удоволствие от летния дъжд, да се отнасям с уважение към подскачащата жаба.

Според мен хората не знаят какво е любов. Те обичат най-много парите. Обзема ме дълбока печал, че не съм в състояние да променя нищо. А тъгата всъщност е несподелена любов. Може би във великата и тайнствена Шамбала няма тъга и любовта там винаги се осъществява. А може би в Шамбала скърбят за нас, наблюдавайки от другото измерение залоените ни лица.

Сега вече съм готов да разкажа за Шамбала, защото ние наистина се озовахме в обятията ѝ. След малко, скъпи читатели, ще се потопите в 1999 г., когато в Непал и Тибет започнаха събитията, довели ни до Града на боговете — надземната част на легендарната Шамбала.

В първия том на книгата вече представих участниците в експедицията, разрешете ми само да ви ги припомня.

Сергей Анатолиевич Селиверстов — душата на експедицията, романтик, човек, който не се страхува да изкаже и най-фантастичната мисъл. Главна особеност — с него винаги всичко е лесно.

Рафаел Гаязович Юсупов — критикът на експедицията, ерудит, който винаги се връща към реалността на битието. Главна особеност — невероятно съчетание между романтичната нагласа към живота и закостенялостта на мастит учен.

Равил Шамилевич Мирхайдаров — моторът на експедицията, който е способен да работи и денем, и нощем. Главна особеност — умее да изслушва и многократно премисля нещата.

Когато започнах втория том, ми се струваше, че ще вместя всички експедиционни приключения. Но не бях преценил добре. Пиших, пишех... и изведнъж разбрах, че книгата няма да отговаря на основното изискване на жените — да се побира в дамска чанта. И се принудих да я разделя на две. Така „бившият“ трети том „Матрицата на живот на Земята“ стана четвърти и аз скоро ще седна над него. Дай Боже и той да не се раздели! Цялата бъркотия се породила заради ограничената по обем дамска чанта и необяснимата неприязън на жените към найлоновите торбички.

Втората книга нарекох „Златните плочи на Харати“. Защо? Ами защото от тях тръгва основната тайна на Шамбала. Прочетете я, скъпи читатели. Надявам се да ви е интересно. Тук няма измислици. Освен това моля да ме извините, че понякога в книгата ще се появяват тъжни нотки. Разбира се, те са неоснователни, тъй като експедицията завърши успешно. За сметка на това пък всичко е искрено.

НЕПАЛСКИТЕ СТУПИ^[1] СА СЪЗДАДЕНИ ОТ ШАМБАЛА

Сергей Анатолиевич Селиверстов важно се разхождаше по къси гащи между разопакованите раници, броеше и обсъждаше продуктите, екипировката... В столицата на Непал — Катманду, където бе пристигнала нашата експедиция, лятото на 1999 г. беше в разгара си. Бяхме отседнали в евтин хотел без климатик.

— Ама че жегата — Селиверстов изтри потта от челото си.

— Да бе — не се стърпя и Рафаел Юсупов. — Между другото цялата апаратура, включително и лаптопите, са в добро състояние след полета. Важно е обаче контактите да не се окислят. Най-ме е страх за слънчевата батерия.

— А саламът — промърмори Селиверстов. — Ще се скапе в жегата. Жалко, чак от вкъщи го мъкнем. А като напук и тези мухи.

— Защо не го намажем със зехтин — обади се Равил Мирхайдаров.

— Е, време е да посетим посланика. Хайде, момчета, ще вземем такси — изкомандвах аз.

— Ей сега, да завия салама.

[1] Ступа — основен религиозен паметник на будистка Индия, разпространен в целия източен свят. ↑

ЗАЩО В НЕПАЛ ЦАРИ ДОБРОТА

Посланикът на Русия в Непал — Владимир Василиевич Иванов, ни посрещна в просторния хол на посолството заедно с дипломата Шамил Алимханович Нугаев. След като изложихме целите на експедицията, го помолихме да се обади в посолството на Китай, за да улесни издаването на визите. После разговорът премина към местните обичаи.

Стана ясно, че в Непал живеят около пет хиляди души, учили в Русия или бившия Съветски съюз. Нашата държава продава на Непал най-вече оръжие. Тук са разпространени комунистическите идеи, затова навремето СССР е имал голямо влияние. Сега не е така.

Посланик Иванов подчерта изрично, че е убеден материалист и атеист. После вдигна показалеца си и шепнешком разказа как една привечер със собствените си очи е видял над непалски ступа ярко светец кръг.

— Не вярвам в Бог, но... в чудеса вярвам. А в Непал те са в изобилие — добави той.

— Какви други чудеса сте виждали?

— Тук — очите на Владимир Василиевич загадъчно проблеснаха — никой никого не убива, дори плъх или муха. Веднъж видях мишка в басейна и я убих. И бузата ми веднага се поду.

— Бузата ли? — учуди се Селиверстов.

— Да. А пък един известен наш писател, няма да споменавам името му, нарече непалския обичай допотопен примитивизъм. И когато книгата му се появи на пазара, той пропадна в тоалетната на вилата си край Москва и едва не се удави в мърсотията. Не се смейте, тази страна сякаш е омагьосана. Тук е разрешено да се вършат само добрини. Всички злини се стопират.

— Как така? — пак се учуди Селиверстов.

— Непалците и тибетците, а в Катманду има доста тибетци, твърдят, че причината е в ступите, изградени по някакъв древен план. Казват, че засилвали добрите мисли и унищожавали лошите.

— Какъв е този древен план?

— Не зная.

На излизане от посолството попитахме охраната къде да хванем такси. Обясниха ни, че най-добре ще се ориентираме по смърдящите контейнери с боклук. И докато вървахме по улицата, аз си спомних моите закачки на тази тема с децата. Забелязал съм, че при 6-7-годишните се събужда страстното желание към всякакви чудеса. Те гледат възрастния с широко отворени очи и вярват и на най-неправдоподобната небивалица. Например можеш да им кажеш, че се храниш на боклука, където добри хора носят храна за бедните. Така един път аз дълго лъготих дъщеричката на известната актриса Тансулпан Бабичева. След няколко дни тя ми се обади:

— Какви си ги разправял, Ернст? Детето непрекъснато носи храна при кофите за боклук. Вчера изнесе половин торта.

По онова време дори бях съчинил стихче за боклуджийската кофа, покрай която минавах всеки ден, отивайки на работа. Когато стигнахме до този ориентир, наистина видяхме две-три таксита, а в контейнера ровеха неколцина бедняци със сити, доволни и добри физиономии. Вече в таксито, наподобяващо ръждясала консервена кутия, продължих да се питам защо децата искрено вярват в съществуването на динозаври. Обикновено измислях, че има лоши (червени) и добри (зелени) динозаври. И че само при послушно дете може да долети добър зелен динозавър, да го качи на крилете си и да го отнесе в Шамбала. „А какво е Шамбала?“ — питаха те. „Страната на чудесата“ — отговорях аз.

Таксито прохърка, затресе се и ни задави с кълба дим.

— Дано бричката не се разпадне до хотела. Съвсем се стъмни — въздъхна Селиверстов.

Все пак стигнахме невредими. Шофьорът взе парите и усмихнат до уши, потропа по капака с умиление:

— Вери олд кар, бат вери гуд. (Много стара кола, но много хубава.)

Във фоайето на хотела бях забелязал кутия с надпис Tip box. На английски tip означава бакшиш. Изглежда тук не го взимаха скришом, а ни предлагаша да го пускаме в кутията. На дъното ѝ лежеше копие на 100-доларова банкнота.

— Защо събирате бакшишите в кутия? — попитах един от администраторите.

— Ами — смути се той — понякога хората забравят. Така им напомняме.

— И как е, върви ли?

— Слабо. В ресторанта няма нужда от напомняне, там е по-добре.

— А келнерите делят ли с вас?

— Не. Казват ни сами да се оправяме. И ние се стараем.

— Поравно ли делите помежду си?

— Не, собственикът на хотела взема по-голямата част. Той я дава на бедните.

— ...?

— Сър, собственикът също ще стане беден.

— Как така?

— Сега той е много богат, притежава няколко хотела. В Непал обаче вярваме, че богатите задължително ще станат бедни в следващия си живот.

— Тук обичат ли богатите?

— Обичат ги, много ги обичат.

— Защо? — искрено се учудих аз, твърдо убеден, че богатите рядко са обект на всенародна любов.

— Хората изпитват състрадание към тях, защото те ще станат бедни. Освен това... — администраторът се замисли. — Богатите отделят от парите си за религиозни храмове и ступи. Те знаят, че ако даряват, през следващия си живот може да не станат бедни, а като нас — средна класа.

— Каква ви е заплатата?

— Шест долара, понякога осем.

— На месец?

— Да.

— Стигат ли ви?

— Е, как да ви кажа... не съм беден.

— А вие давате ли пари за религиозни храмове?

— Да, разбира се.

— Макар парите да не ви стигат?

— Оризът при нас е евтин.

— А месо ядете ли? — не се отказвах аз.

— Не малко непалци гледат кокошки. Аз също. Когато колим кокошка, тогава ядем месо.

— Навремето, когато за първи път посетих Катманду, докато се разхождах в една тясна уличка, отгоре ме заляха с някаква зелена и воняща помия. Да не би това да е ...

— Да, кокоши тор — усмихна се администраторът. — Непалците го размиват с вода и го изхвърлят на улицата. Ами как иначе?

— А петлите кукуригат ли сутрин?

— И сутрин, и през деня.

— Значи и вие давате пари за храмовете, макар че не живеете особено богато — недоверчиво произнесох аз.

— И бедните даряват, когато имат.

— Според вашата религия какви ще стават бедните в следващия си живот?

— Богати.

— Сигурно ли е?

— Ами да.

— А религиозните служители не крадат ли?

— Малко.

— Откъде знаете?

— Така казват онези, които работят в храмовете.

— Значи все пак крадат?

— Съвсем малко. Те знаят, че ако крадат малко, в следващия си живот ще станат средна класа — като мен, а ако взимат много, ги очаква бедността.

— Разбирам, че за вас храмовете и ступите са изключително важни. Защо?

— Те правят хората добри, особено ступите — уверено отговори служителят. — Когато се доближиш до ступа, ставаш по-добър. Аз водя там децата си, за да пораснат добри хора.

— По какъв начин влияят?

— Чрез необикновените очи, изрисувани върху тях. Те така те гледат, сякаш те упрекват за всичко лошо, което си сторил. Не можеш да се скриеш от очите. Всеки непалец трябва да погледне в тях.

— Чии са очите, изрисувани върху храмовете? На човек?

— Не.

— На звяр?

— Не.
— На Бог?
— Не.
— Чии са тогава?
— Казват, че са очите на Шангри-ла.
— Шангри-ла не е ли Тибет?
— Казват, че там има страна, където живеят боговете.
— Шамбала?
— Вие, европейците, я наричате така.
— Не са ли очите на Буда?
— Буда също е дошъл от Шамбала. Пратили са го, за да научи хората как да строят ступи.
— Според вас какво е Шамбала?
— Ами не знам... Сигурно е градът, където живеят боговете.
Извадих всички непалски банкноти от джобовете си и ги пуснах в кутията за бакшиши.
Администраторът сведе глава.
— Тенк ю — каза той и се поклони.
Излязох на улицата, поразходих се и едва не се загубих. На връщане видях как един дебел бъдещ бедняк важно подкара мерцедеса си.
В хотела с нетърпение ме очакваха момчетата.
— Знаеш ли, шефе, оказа се, че Рафаел Гаязович е живял в едно общежитие с краля на Непал — рапортува Селиверстов.
— В общежитието на Московския университет? — не повярвах аз.
— Да. Докато завършвах аспирантурата си по биофизика, бях в една стая с непалец, който твърдеше, че е наследник на краля на Непал. Той също стана аспирант и разправяше, че е вторият или третият принц и животът му е в опасност, понеже принцовете се избивали един друг, за да премахнат претендентите за престола — разказа Рафаел Юсупов.
— В крайна сметка убили ли са го? — попита Равил.
— Не знам. Гледам сега снимката на краля и не мога да разбера дали с него съм живял в общежитието — каза Рафаел, отдаден на спомените си. — Колко години минаха от тогава! А и непалците ужасно си приличат.

Заради визите изгубихме още няколко дни. Отговорът от Пекин се бавеше. Мисис Персис — собственичка на туристическата фирма, която организираше пътуването ни до Тибет, ни покани на вечеря в дома си, за да разнообрази престоя ни. Според непалските стандарти тя беше сравнително заможен човек. Надзърнах в кухнята и и видях една огромна купа. Тъй като Селиверстов се отличаваеше с добър апетит (изяжда по сто пелмени наведнъж), предложих да му я напълнят с ориз. Цялото семейство, особено децата, изпаднаха в див възторг.

Сергей Анатолиевич без проблеми се справи с предизвикателството.

— Вкусно ли беше? — попита го мисис Персис.

— Много — усмихна се доволен той.

Като усети, че престижът на Русия явно е тръгнал нагоре, Сергей учуди присъстващите с още нещо — изпи на един дъх пълна чаша отвратително непалско уиски.

Излязохме на балкона да изпушим по цигара и Рафаел Юсупов попита домакинята:

— Непалците много ли ядат?

— Макар че са по-дребни от него — мисис Персис посочи грамадния Селиверстов, — понякога изяждат и повече ориз. Особено планинските носачи. И къде ли го побират?! А пък йогите и отшелниците минават почти без храна — по една-две лъжици ориз или по един картоф между многодневните медитации. Вие, лекарите, как обяснявате този феномен?

— Прекалено малко знаем за възможностите на човешкия организъм — въздъхна ерудитът Рафаел Юсупов.

— Според наше древно поверие — лицето на мисис Персис стана сериозно — човек може да съществува само с духовна храна. Божествената енергия заменя храната.

Помолих я да разкаже по-подробно.

— Зная, че Шамбала дава тази способност на хората...

— Шамбала ли?

— Да. Тя сама избира кого да дари с нея. Смята се, че за да я получиш, дълго трябва да съзерцаваш очите, изрисувани върху непалските ступи. Те гледат към Тибет и Шамбала.

— Кажете, мисис Персис, вярвате ли, че необикновените очи са причина хората у вас да са толкова добри? Вярно ли е, че само като ги погледнеш и ставаш по-добър?

— Е, не всички у нас са добри. Та нали... не всички поглеждат към ступите.

Като се върнахме в хотела, дълго размишлявах. Нямах търпение по-скоро да пристъпя към изследването на очите. Време имахме — все още чакахме китайските визи.

ОЧИТЕ ВЪРХУ СВАЯМБАНАТ ГЛЕДАТ КЪМ КАЙЛАС

В Катманду има две огромни ступи — Сваямбанат и Будханат.

Сваямбанат е разположен на висок хълм и около него постоянно се навъртат десетки маймуни, поради което са го кръстили Монки Темпъл (храмът на маймуните).

И сега, изкачвайки се по стълбите, видяхме стадо маймуни.

Рафаел Юсупов протегна ръка към тях и извика:

— Тю, тю, тю...

Една едра маймуна, може би водачът, веднага настръхна, навири глава и изръмжа:

— У-а-у!

Рафаел повтори същия звук, като му придаде призивна интонация. Маймуната приседна, погледна го внимателно и с негодувание изрева:

— У-а-у, у-а-у, у-а-у!

В отговор Рафаел подхвърли два пъти:

— Тю, тю.

Козината на водача отново настръхна.

— Казвам ти — тю! — не на шега го предупреди Рафаел Юсупов.

— Хр-р, хр-р, хр-р — неприятно изкрещя маймуната и с няколко скока се присъедини към стадото. В същия миг маймуните една през друга зареваха:

— Хр-р, у-а-у, у-а-у, хр-р!

— Не те харесват — заключи Селиверстов.

Независимо че го ремонтираха, Сваямбанат беше прекрасен. От центъра на огромния бял купол се извисяваше четиристен с необикновените очи. Над него се издигаше стъпаловиден конус, чийто връх завършваше с нещо подобно на камбана.

Ясно беше, че очите гледат към четирите посоки на света. Най-вероятно — на север, юг, запад и изток. А дали точно на север гледат „северните“ очи? Извадих компаса и установих, че посоката им е със

западно отклонение от 60 градуса, т.е. ориентирани са според древната магнитна мрежа, когато планината Кайлас е била Северен полюс.

Отлично си спомнях, че точно с 60 градуса (6666 км) се е отклонила оста на Земята по време на последния Всемирен потоп.

Нима Сваямбанат е бил построен преди потопа — преди повече от 850 000 години? Изглеждаше съмнително, защото личеше, че при строежа са използвани съвременни материали. Какво обаче символизираше Сваямбанат? Многократно се питах, обикаляйки около основния храм, като непрекъснато се натъквах на множество малки ступи, както и на безцелно мотаещи се туристи, които се снимаха на фона на изумителното творение на непалската архитектура.

Отговорът не идваше. Съзнавах, че целият комплекс символизира нещо много важно, нещо значимо, възникнало преди потопа или веднага след него и оказало огромно влияние върху по-нататъшното развитие на човечеството. Но какво е то?

Заех се да анализирам съставните части на основния ступа — купола, очите, стъпаловидния конус, подобния на камбана връх. Мислите ми препускаха бясно, но не намираха отговор. После усетих как те се сляха в една линия, насочиха се в една посока... и разбрах, че Сваямбанат символизира свещената планина Кайлас, а очите гледат натам, където се извисява самата тя.

Хукнах надолу по стълбите, на пазара открих телефон за международни разговори и се обадох в Уфа на математика Шамил Циганов, който за мой късмет си беше вкъщи.

— Шамил, моля те, намери върху математическия модел на глобуса Катманду и Кайлас. Определи координатите им. Очите върху ступа в Катманду гледат не точно на север, а с отклонение на запад от 60 градуса. Провери дали не са насочени към планината Кайлас. Изчисли точно! Ще ти звънна след половин час.

Едва изчаках трийсетина минути и отново набрах номера на Шамил Циганов.

— Няма грешка — каза той. — Ако очите върху ступа гледат към Кайлас, отклонението в западна посока е 61,5 градуса. Компасът ти е дал 60 градуса, но разликата е в рамките на допустимата грешка. А и без друго е ясно, че ако са ориентирани според древната магнитна мрежа, непременно ще гледат към Кайлас. Нали там е бил древният Северен полюс.

Сърцето ми щеше да се пръсне от вълнение.

— Благодаря ти, Шамил! — извиках в слушалката аз.

Сега вече бях уверен, че Сваямбанат символизира свещената Кайлас и следователно още преди пътуването до Тибет, изследвайки целия комплекс, можехме да получим представа какво би трябвало да открием в района на планината. Подсъзнанието ми нашепваше, че ако самият ступа символизира Кайлас, то останалите по-малки ступи отговарят на други елементи от... Града на боговете. Оттук следваше, че градът е разположен около Кайлас и че ние би трябвало да го видим, макар че едва ли щеше да е лесно. Мъгли и облаци навярно ще скриват древните светини, а кислородният глад на височина 5000–6000 метра ще притъпява въображението и ще засилва естественото желание за оцеляване, отхвърляйки любопитство на учения. Но сега, тъкмо сега усетих, че ще успеем в благородната си мисия само ако предварително разберем какво ни очаква там, благодарение на подсказаното от комплекса Сваямбанат.

Въодушевен, отново заизкачвах стълбите по хълма. Без да обръщам внимание на маймуните, подплашени от Рафаел Юсупов, трескаво разсъждавах за малките ступи с пирамидални форми. Защо не бях в състояние едновременно да анализирам всички ступи от комплекса. Охладих ентузиазма си и започнах от основния, онзи, който според мен символизираше свещената планина. После изследвах подред останалите, а те не бяха малко. В онзи миг дори не можех да си представя, че съвсем скоро и пак тук ще видя „машината“, с която древните са създали Града на боговете. С каква цел древните са построили Града на боговете? И... колкото и странно да е, някъде из лабиринта на подсъзнанието ми витаеше красивата дума — матрица.

На върха на хълма, като си поех дъх и се поразходих сред туристите, открих и момчетата.

— Хайде, шефе, омръзна ни да те чакаме! Тъкмо си тръгнахме. Да не се е случило нещо? — избоботи Селиверстов.

— Всичко е наред. Не ми обръщайте внимание, аз ще се поразходя още малко. Хрумна ми нещо.

Озъртах се наоколо, куполът, върху който стои основният ступа? — мислех си аз, докато го разглеждах. — Вероятно, след като е

полукълбо, символизира... Земята. А четиристенът над купола с нарисуваните очи? Той по-скоро е... Вара, където според нашата хипотеза е бил клониран човекът от съвременната пета раса и където по всяка вероятност и досега се намират великите лемурийци, чиито очи са върху четиристенна.

А стъпаловидният конус над него? Изглежда е самата планина — по-скоро изкуствената пирамидална конструкция на Кайлас. Наистина на снимките свещената планина прилича на стъпаловиден конус! А накрайникът над него? Какво символизира той?

Тогава, през 1999 година, не успях да открия отговор. Едва през 2001 година, след като прочетох книгата на Мелхиседек Друнвало „Древната тайна на цветето на живота“, се появи напълно приемливо обяснение за ролята на накрайника. Ето защо ще цитирам пасаж от книгата. Преди това обаче бих искал да кажа няколко думи за автора.

Един ден американецът Друнвало по време на медитация усетил, че пред него се явил човек на име Тот. Необичайният посетител заявил, че живее в друго пространствено измерение и започнал да му разказва историята на Земята. Друнвало си водел подробни записки. Така се родила книгата, до такава степен изобилстваща с факти и схеми, че не е възможно да е плод на измислица — ничия фантазия не е в състояние да ги съчини. Но дори всезнаещият Тот признал, че не разполага с цялата истина, че тя е известна само на сфинкса.

Друнвало пише следното:

„Великата пирамида (Хеопс) има на върха плоска повърхност с площ около 24 квадратни фута (приблизително 7,3 кв. м). Тя е площадка за кацане на един особен кораб, който съществува на Земята. ...Според думите на Тот на дълбочина около миля под сфинкса е разположена обширна стая с плосък под и таван. Вътре се намира най-древният, изкуствено създаден обект — кръгъл, с форма на диск, с плоска горна и долна страна. Необичаен е, понеже обвивката му е с дебелина само от 3 до 5 атома. Върху горната и долната повърхност има особена шарка.

...Това е кораб, но без видими двигатели. Привежда се в действие чрез мисли и чувства. Свързан е непосредствено с духа на Земята, той е неин защитник.

...Извънземните цивилизации се опитват да поставят Земята под контрол. Случвало се е милиони пъти, става и сега. Това е борбата между мрака и светлината. Всеки път, когато завладяването изглежда неизбежно, се намира човек, който разбира как да прекрачи в следващото ниво на съзнание, след което открива кораба и го издига във въздуха. Тогава човекът бива надарен с велика сила и всичко, което помисли или почувства, се превръща в реалност. Корабът изпълнява ролята на военен летателен апарат и подsigурява нашият еволюционен процес, за да протича той без каквато и да е намеса или влияние отвън.

...Когато се появили първите признаци за изместването на полюсите (Всемирния потоп), Тот, Ра и Арарагат се върнали при сфинкса и издигнали във въздуха кораба, като преди това взели със себе си ...1600 учители от Лемурия и Атлантида. ...После се приземили на върха на великата пирамида (Хеопс) ...и в този момент започнало изместването на полюсите, а целият живот на планетата навлязъл в периода на великата празнота — три и половина дни абсолютен мрак, описан в редица световни митологии.

...След три и половина дни на мрак Ра и около една трета от хората в кораба се спуснали по тунел, водещ към помещение на нивото на две трети от височината на пирамидата, а оттам — към град (или храм) дълбоко под нея. Подземният град бил планиран така, че да побере 10000 души, затова за 533-мата имало достатъчно място.

Останалите 1067 излетели към мястото, което сега се нарича езерото Титикака, и се приземили върху острова на Слънцето. Тук слезли Тот и около една трета от хората.

После корабът се издигнал отново и се насочил към Хималаите, където свалил Арарагат с останалата една трета от пътниците.

На борда останали седем души, които се върнали при сфинкса и вкарали кораба в стаята, където се намирал преди това.

...Пирамидите, издигнати в хималайските планини, били изградени от кристали, което означава, че са използвали материали от третото измерение. Били създадени също така пирамиди с физическо естество, при това голям брой, повечето от тях все още не са открити.... Всички сакрални места по Земята били планирани от Висшето съзнание на нивото на четвъртото измерение... всичко на всичко съществуват три аспекта на решетката на съзнанието на

Христос около Земята — Майка, Отец и Син. Баща — в Египет, Майка — в Перу, Юкатан и Тихия океан, и Син — в Тибет.“

Тогава, през непалското лято на 1999 година, когато стоях и се вглеждах в ступа Сваямбанат, не разполагах с тази информация и не можех да предположа, че крайникът може би е символ на загадъчния космически кораб, описан от Мелхиседек Друнвало. Наоколо се разхождаха туристи и ме разсейваха, някъде кряскаше маймуна, но все пак успях да заснема подробно най-важното.

Сега, през есента на 2001 година, докато пиша тези редове, ме връхлитат мисли, които трябваше да ми хрумнат през 1999 г. Сега картата на Града на боговете е завършена и аз мога уверено да кажа, че на върха на свещената планина Кайлас също има плоска квадратна площадка, подобна на онази върху Хеопсовата пирамида, и че древният кораб (ако вярваме в книгата на Друнвало!) е могъл да кацне и да свали Арарагат и останалите хора. По аналогия с Хеопсовата пирамида можем да предположим, че във вътрешността на Кайлас съществува тунел, насочен към подземния град, за който вече нееднократно сме споменавали и който Елена Блаватская нарича Вара.

Според мен корабът, разположен под сфинкса, не е единствен.

Би трябвало да има още един. Възможно е неговата конструкция да е по-различна, да е предназначен за други цели, но той несъмнено съществува — Бог никога не създава нещо в една единствена бройка, то винаги е двойно подсигушено. И вторият кораб (по същата логика) би трябвало да се съхранява в специално помещение под Кайлас — там, където се намират Вара и Шамбала. И най-вероятно има формата на двоен диск с изпъкналост отгоре, както е показано на ступа Сваямбанат.

Разсъждавайки за древния кораб, аз, разбира се, изпитвах известно смущение, понеже като учен-хирург съм свикнал да боравя с конкретни и реални понятия. Все пак принуден съм да призная, че и в изобретателската дейност значима роля играе подсъзнанието. Ние, хирурзите, го наричаме усет. Никой не може да обясни какво е усетът. И аз не съм в състояние, но съм убеден, че ако „Бог не разреши“ (т.е. подсъзнанието не подшушне), няма как да бъде извършена сполучлива операция от нов вид.

Моето подсъзнание ми изигра интересна шегичка по отношение на втория кораб. Когато за пръв път прочетох книгата на Мелхиседек Друнвало, бях убеден, че точно там съм открил информацията за неговото съхранение в тибетско подземие. Когато обаче я потърсих конкретно, не я открих дори след третия най-подробен прочит. Вглеждах се във всеки ред, но подобно сведение липсваше. В края на краищата в четири часа през нощта бях принуден да призная, че имам халюцинации. Но защо трябва да наричам това състояние халюциниране? Защо да не допусна, че информацията е изплувала от подсъзнанието ми? Защо да не повярвам в известния израз, присъщ на всички народи — „Дадено е от Бога“? Защо?

Скъпи читатели, разбира се, разсъждавайки за Сваянбанат, аз се отклоних от темата и се страхувам, че сте изгубили нишката на повествованието. Така че нека да се върнем отново към лятото на 1999 г.

След като приключих с огледа на основния ступа, аз се насочих към множеството по-малки. Първо реших да ги преброя.

— Едно, две, три... — отброявах аз, когато зад гърба си чух Рафаел Юсупов.

— Ернст! Забелязах, че към едни ступи маймуните се приближават, а към другите — не. Има някаква странна закономерност...

— И каква е тя?

— Изглежда нашите събратья са по-чувствителни от нас към фините енергии, а пирамидите, които са енергийни колектори...

— За какви пирамиди говориш?

— Ступите приличат на пирамиди. Пирамидите нямат само класическата конструкция, подобна на Хеопсовата, те са най-разнообразни — четиристенни, конусовидни, стъпаловидни. Според мен пирамидалните форми оказват влияние върху маймуните — убедено заяви Рафаел Юсупов.

— А вие, Рафаел Гаязович, случайно ли подмамвахте животинките към пирамидите с онова тю, тю, тю? — усмихна се Сергей.

— Почакай, Серьожа! Тук наистина се крие нещо. Към коя пирамида не се приближават? — попитах аз.

— Ето, виждаш ли онази с вертикалните страни — посочи Рафаел Юсупов, — към нея не се приближават. Дълго ги наблюдавах. От другата страна на основния ступа също има подобна — и към нея не пристъпват. А наоколо, както виждаш, са разположени десетки малки ступи с друга форма и маймуните постоянно се катерят по тях.

— Може би им е трудно по вертикалните стени? — подхвърли Селиверстов.

— Не, те заобикалят ступа отдалече. Интересно какво символизира той?

— Ще узнаем в Града на боговете — отвърнах аз. После извиках Равил на помощ и преброихме всички малки ступи в комплекса.

— Едно, две, три... — произнасях високо аз, като внимавах да не сгреша, — десет... трийсет... осемдесет... сто... сто и пет, сто и шест, сто и седем, сто и осем.

— Сто и осем — повтори след мен Равил.

— По-тържествено, Равил! Кажу го по-тържествено! — възкликнах аз. — И знаеш ли защо? Знаеш ли?

— Разбрах — грейнаха очите на Равил. — Числото сто и осем, отразено във всички константни величини на астрономията, физиката, биологията се появява и тук. Шефе, хайде да разчепкаме загадъчната история на числото сто и осем.

— Ще поговорим, но по-късно. Чуй сега! Струва ми се, че в нашия случай сто и осем има две страни. Първо, комплексът Сваямбанат е символ на нещо, което задължително е свързано с Вселената, Земята и Човека. Мисля, че това е... Градът на боговете. Второ, в Града на боговете би трябвало да видим сто и осем пирамиди и монументи от древността, разположени около свещената планина Кайлас. Сред тях вероятно цари същото разнообразие, каквото виждаме тук между малките ступи — заявих аз.

— А под тях — романтичният Равил направо се разтресе, — под тези пирамиди и монументи живеят хората на Шамбала. Нима скоро ще се озовем там?

— Ако сме чисти по душа, ще видим Града на боговете...

— А ако не сме? — настръхна кристално чистият Равил.

— Не се бой.

— На Шамбала!

— И аз така мисля. А с каква цел?

— Не зная.

— Аз също. Засега...

Докато обхождахме ступите, се опитахме да анализираме как точно са разположени, но скоро разбрахме колко безсмислен е замисълът ни. Оказа се, че част от чугунените ступи, както ни обясниха служителите в комплекса, често са размествани, за да се улесни движението на туристите.

Интересното беше, че някои имаха крайници, а други нямаха.

— Това пък що за магия е? — учуди се Равил.

— Не зная... напълно възможно е... накратко казано — не зная!

После се насочихме към по-отдалечената, сякаш изолирана част от комплекса, разположена върху склона на хълма. Тя се състоеше от основен бял малък ступа без връх, но с изрисувани очи и от още няколко неособено големи ступи.

Интересно, защо тази част е изолирана? Дали не съществува допълнителна част и в Града на боговете? Забележителното тук беше, че върху постамент се издигаше позлатена статуя на човек с необикновена външност, а над главата му се извисяваше нещо като конус.

Кой е той?

Уморен от необичайните впечатления, реших отново да обходя целия комплекс, за да не пропусна нещо важно. С мен тръгна Селиверстов, а другите останаха да ни чакат.

— Тази пък щуротия каква е? — посочих аз монумент от бронз или месинг, изобразяващ ракообразно същество.

— Един Господ знае — зачуди се Сергей. — Може би е членестоного или някакъв рак?

— Съмнявам се, че точно тук ще сложат статуя на животно.

— Пък и ракът няма щипки и отпред, и отзад.

— Какво ли е тогава? Да попитаме служителите в Сваямбанат.

МАШИНАТА НА ДРЕВНИТЕ

За час и половина разпитахме неколцина служители, те поне лесно се разпознаваха по екзотичните им облекла. Разговаряхме и с главния монах, но никой нищо не ни обясни.

— Не знаем — отговаряха те.

— Как така?

— Ами така — не знаем...

Споделих възмущението си с един монах от по-низш ранг. Той се усмихна благо и се извини, че всички знания за храма са изложени в тибетските текстове, които се пазят в специално помещение и са недостъпни за европейците. Текстовете били на санскрит, който, за жалост, е непонятен на по-висшите служители. Те не разбирали нито една дума от тях.

— Защо не учат санскрит? — не се стърпя Селиверстов.

— Учат го в религиозното училище, но не запомнят нищо. Древните знания никому не са нужни, никой не се интересува от тях, затова те забравят и езика. За обичайните контакти е достатъчно само онова, което е преведено на непалски и английски.

— Нима никой не се е интересувал от този паметник, приличащ на ракообразно същество?

— Никой. Ето какво мога да ви препоръчам — каза монахът. — Край основния ступа обикновено обикаля млад човек в оранжева дреха и с чаша в ръка. Той събира помощи, но притежава солидни знания. Образован е и е изключително способен. Няколко години е работил в специализирано хранилище. Затова е изучавал санскрит и е прочел част от древните текстове. Уволнили са го, защото е започнал да чете и онези от тях, с които никой няма право да се запознава. И ето сега обикаля и събира пари.

— Къде да го намерим?

— Тук някъде...

— Помогнете ни, моля ви.

— Добре, да вървим.

Намерихме младия мъж и аз се представих. И колкото и да е странно, между нас сякаш се появи взаимно доверие. Очевидно на Кирам — така се казваше младежът — му беше приятно, че някой се нуждаеше от неговите знания. Той действително беше умен и ерудиран.

Приблжихме се към ракообразната „абракадабра“ и аз го попитах:

— Кирам, не съм сигурен, но ми се струва, че този монумент е изключително важен. Поставен е на видно място, върху солидна основа...

— Прав сте, господине! Наистина е важен.

— И какво представлява?

— Това е машина на древните. Строителна машина.

— Каква?

— Строителна.

— И какво са строили с нея?

— Планини. Така е записано в тибетските текстове. Машината се е издигала във въздуха и е обработвала планините, за да придобият необходимата форма.

— Как така ги е обработвала? Захапвала ги е с щипките си?

— Не, не — очите на Кирам се засмяха. — Това не са щипки. Планината е била оформяна от невидима енергия, която е излизала оттам, където щипките се съединяват. Тя е вършела всичко, което можете да си представите. Могла е да стигне до дълбините на земята, прокарайки тунел. Да се изкачва нагоре по склон, оформяйки бразди, и т.н.

— С каква енергия е била задействана?

— С човешката мисъл.

— Тоест психичната енергия?

— Да. В текстовете пише, че мисълта се концентрира вътре в машината и я привежда в действие. Накъдето да погледне човек и накъдето поиска да я насочи, машината полита натам и изпълнява волята му. Когато човек се умори, машината се връща при него.

— Да-а... — обърнах се аз към Селиверстов, — ненапрасно Елена Блаватская пише, че човекът е най-мощната енергийна машина.

Кирам ни гледаше с добри и умни очи. Не беше скован от религиозни забрани, затова и не споменаваше вездесъщата дума тайна.

Английският му беше учудващо богат.

— И Кайлас ли е построена с нея?

— Не зная. Все пак не съм прочел всички тибетски текстове — рече той.

— Кирам, тази машина истинска ли е, или е просто монумент, издигнат в нейна чест? — зададох аз основния си въпрос.

— Не зная. Възможно е да е истинска, донесена от Харати.

— Харати ли?

— Да. Но не това е най-важното.

— А кое?

— За да се пусне в действие, трябва да се знае съответната мантра.

— Ти знаеш ли я?

— Не, разбира се. Никой никога не записва мантрите. Те се предават устно.

За миг се отнесох в мислите си и си представих, че ако съвременните хора научат мантрата, непременно ще се намери някой, който да използва древната машина като оръжие. И то ще бъде неуловимо, понеже чрез мисълта се пренася навсякъде.

— Кирам, та нали тайната на тази мантра не бива да изчезне!

— Тя не е изчезнала. Пази се в Шамбала.

Тъкмо споменах за интереса си към Шамбала и Кирам се разбърза — трябваше да предаде събраните от благотворителност пари. Разбрахме се пак да се видим.

Бяхме вече в хотела, когато Селиверстов се чукна по челото:

— Ама че сме, забравихме да пуснем пари в чашата на Кирам.

Късно вечерта открих в района на хотела телефон и се обадох в Москва на академик Анатолий Евгениевич Акимов — най-изтъкнатия учен по въпросите за фините енергии. След като му обясних ситуацията с машината на древните, той възкликна:

— Едно към две, така ли?!

— Да, мерих ги — отвърнах аз, учуден, че Акимов се заинтригува най-вече от съотношението между ширината и дължината на цилиндричния корпус на машината.

— Само цилиндрична конструкция, чието съотношение между ширината и дължината е едно към две, е способна да занулява торзионните полета. Вътре в нея възниква гранично състояние, при

което липсва торзионно поле. Която и да е друга конструкция, не е способна да го занулява. Всяка друга конструкция съдържа в себе си дясно или ляво торзионно поле.

— Как човешката мисъл задейства подобна машина?

— Такъв цилиндър е като обемен резонатор, вътре, в който безпрепятствено може да нахлуе друг вид енергия (например психичната) и да се концентрира там, понеже липсва поле. Казано на по-строг научен език, менталното или психичното въздействие може да предизвика вътре в този обемен резонатор дясно или ляво торзионно поле.

— Анатолий Евгениевич, аз все пак съм лекар, а не физик, затова ще ви попитам по друг начин... Доколкото разбрах, човек може да вкара мисълта си в цилиндъра, а той ще я задържи вътре. Така ли?

— По принцип е така, макар да не звучи съвсем научно.

— А как се придвижва машината?

— С помощта на мисловната енергия. Според възгледите на редица съвременни учени мисълта притежава огромна енергия. Засега ние няма как да я регистрираме, не разполагаме с достатъчно прецизна апаратура, но се работи над проблема. Все пак бих могъл да ви дам редица примери, косвено доказващи енергийната мощ на мисълта. Например „феноменът Антипов“.

— Кой е Антипов?

— Живее в Пенза. Преди няколко години се разболял тежко, а след като се излекувал, проявил невероятни способности. С очите си съм виждал как той взема една след друга три плочи, всяка по 40 килограма, и ги слага над гърдите си. Трите плочи с общо тегло 120 килограма висят във въздуха. Заснел съм видеокасета. Сам ще се убедите, ако му се обадите и отскочите до Пенза.

— Само че... сега съм в Непал — въздъгнах аз.

— Така ли? Ако се опитаме научно да обясним „феномена Антипов“, ще стигнем до извода за възможността торзионното поле на човека да се противопостави на гравитацията. Енергийните възможности на човешката мисъл са достатъчни, за да противодействат на гравитацията и да задържат във въздуха предмет с тегло 120 килограма — обобщи академик Акимов.

— Доколкото разбрах — вметнах аз, — за да се задейства древната машина, също е използван антигравитационният ефект на

психичната енергия. Машината се е издигала във въздуха и се е насочвала натам, накъдето я е тласкала енергията на човешката мисъл, способна да се концентрира в цилиндричния ѝ корпус. Затова древните текстове от типа „...машината летеше натам, накъдето мислено я насочваше човекът, и вършеше това, което той желаше...“ принципно са възможни, така ли?

— По принцип — да.

— А каква според вас е функцията на четирите „щипки“ от двете страни на цилиндъра?

— Без съмнение „щипките“ играят ролята на проводници за насочеността на четирилъчевото лъчение. Психичната енергия, концентрирана в корпуса, се насочва чрез тях в една точка, откъдето излиза в пространството, способна вече да изпълнява механични действия. Така би трябвало да бъде, ако правилно съм схванал вашето обяснение.

— Анатолий Евгениевич, утре ще ви пратя снимка на машината по електронната поща.

— Добре, ще чакам — отвърна академик Акимов.

— Да ви питам още нещо — разбързах се аз, сецайки се за цената на телефонния разговор. — Споменахте за четирилъчево лъчение, прокарано през четирите „щипки“ до централната точка. Какво излъчване имахте предвид?

— Може да бъде инфрачервено, ултравиолетово, рентгеново и т.н. Зависи от честотата на колебанията. Например рентгеновото излъчване е по-високочестотно от ултравиолетовото, да не говорим за инфрачервеното. Но съществуват и по-високочестотни, дори свръхчестотни излъчвания. Към тях се отнася финоматериалното, т.е. торзионното излъчване, към чийто диапазон на колебания, според редица възгледи, се отнася и психичната, менталната енергия. Точно тя би трябвало да се излъчва от точката, в която се съединяват четирите проводника.

— Значи се излъчва енергията на човешката мисъл?

— Би могло и така да се каже.

— Нима енергията на човешката мисъл е толкова мощна, че е в състояние да троши камъни, да стругова планини, да прокарава тунели под земята?

— Несъмнено — отговори Акимов. — Зависи от диапазона на колебанията, способни да реализират механичния ефект от въздействието на излъчваната енергия.

В този момент не знаех, че скоро в Града на боговете под древните пирамиди ще видим неестествени за тукашните планини купища прах, подобни на онези, които се получават при обработване на камъни. И щях да гледам прахта като омагьосан, разбирайки, че тук са обработвали не камъни, а цели планини. И чак тогава напълно щях да осъзная енергийната сила на древната машина, по-скоро — енергийната мощ на човека. Освен това, скъпи читатели, не мога да се въздържа и да не спомена, че в Града на боговете ще открием още една машина, но с принципно различна конструкция и огромни размери.

— Анатолий Евгениевич, последен въпрос! Как се отнасяте към твърдението, че енергията на човешката мисъл е била вкарвана в машината с помощта на мантри? Не ви ли звучи като измислица?

— Не, не е. Мантрите се произнасят с определена психична нагласа, с определен тембър на гласа, които усилват диапазона на вибрациите, необходим за работата на машината. Тя най-вероятно няма да проработи без съответната мантра — отговори Акимов.

— Благодаря ви, Анатолий Евгениевич! Утре ще ви изпратя снимката и отново ще се обадя.

И го сторих. Академик Акимов получи снимката, после по телефона уточни и добави някои детайли, но те не промениха принципното му становище.

ОЧИТЕ ВЪРХУ БУДХАНАТ ГЛЕДАТ КЪМ ВЕЛИКДЕНСКИТЕ ОСТРОВИ^[1]

Селиверстов се обърна с укор към таксиметровия шофьор:

— Не искаш ли твърде много?

Таксиджията го изглежда невинно, целият му вид говореше, че подобна такса (пет пъти по-голяма!) е нещо напълно естествено и обичайно. Докато те се пазаряха, ние вече разглеждахме необикновените очи в комплекса Будханат.

— В каква ли посока гледат? — наруши мълчанието Равил.

— Вероятно към Кайлас — предположи Рафаел Юсупов.

— Аз пък мисля — избоботи настигналия ни Селиверстов, — че таксиджиите би трябвало да гледат не само в джоба на клиентите, а и в очите на Шамбала, изрисувани тук.

Извадих компаса и след неколнократни измервания се убедих, че „северните“ очи изобщо не гледат към Кайлас.

— Получавам 12 градуса отклонение на запад от линията север-юг — казах аз. — Равил, погледни и ти.

След няколко минути и Равил потвърди:

— Точно 12 градуса.

— Няма как, трябва да се обадим на Шамил Циганов в Уфа. Само той може да изчисли посоката им по математическия модел на глобуса.

Късметът ни отново проработи — Шамил си беше у дома. Половин час по-късно, когато отново му звъннахме, той гордо ни съобщи:

— Ало, Непал! Чувате ли ме?

— Да, говори!

— Очите гледат към Великденските острови. Отклонението от 12 градуса сочи именно натам, може би малко по на изток, но от математическа гледна точка може да се каже, че посоката е точно към Великденските острови.

В този миг във въображението ми изплува мисълта, неизвестно откъде появила се още преди експедицията: на Земята съществуват два

Града на боговете — единият в района на Великденските острови, който е потънал, а вторият в Тибет, в свещената планина Кайлас.

Сега вече ясно си давах сметка, че най-вероятно комплексът Сваямбанат символизира тибетския град, а Будханат, където се намирахме — града от района на Великденските острови.

Надявах се, че скоро ще видим с очите си тибетския Град на боговете. Колкото до другия, вероятно никога няма да го зърнем, защото лежи в гълбините на Тихия океан. Затова пък тук, в Непал, поне символично можем да разберем характерните му особености и да го сравним с тибетския. Двата комплекса ненапразно са изградени точно тук, за да могат хората поне отчасти да се досетят кое в древни времена е било изключително важно за еволюцията и историята. Наистина — кое?

Тогавя още не разбирах, но някъде в подсъзнанието ми се въртеше примамливата дума матрица, дори... две матрици.

В онзи миг все още не можех да осъзная, че в Катманду се намира и загадъчният Харати. Но за него, скъпи читатели, ще прочетете във втора глава.

— Хайде, момчета, да изследваме ступа — призовах ги аз. — Той, или по-скоро целият му комплекс, очевидно символизира другия Град на боговете, потънал в района на Великденските острови. Интересно по какво ли се отличават помежду си двата комплекса? Разликата може да ни подсказже специфичните черти на градовете. Поне така ми се струва...

На първо място сравнихме основния ступа от комплекса Будханат с неговия побратим в Сваямбанат. По принцип и двата са били построени по еднакъв план: един и същ купол, един и същ четиристен със същите очи, еднаква стъпаловидна пирамидална конструкция и еднакви накрайници над нея. Но Будханат се отличаваше не само по посоката на очите. Неговата пирамидална конструкция не беше конусообразна, а четиристенна и напомняше стъпаловидна пирамида.

Всички останали характеристики съвпадаха. Куполът най-вероятно символизираше земното кълбо, четиристенът с очите — подземния град, обитаван от хора на предишните цивилизации, пирамидалната конструкция — надземната пирамида, извисяваща се над подземния град, а накрайникът на пирамидалната конструкция —

древния кораб, за който споменавах и Мелхиседек Друнвало. Кой знае, може би е точно така. А може и да греша.

Вълнуваше ме естествено въпросът за предназначението на градовете, но все още не можех да намеря отговора. И едва след като създадохме картата на тибетския поднебесен град, щеше да възникне напълно обоснованата хипотеза за ролята на монументалните съоръжения. И едва тогава щях да проумея как е възникнал животът на Земята.

Допълнителният комплекс от малки ступи, разположен встрани от основния ступа Будханат.

В Будханат изброих едва 11 малки ступи, докато в Сваямбанат те бяха 108. Шест от тях бяха разположени около основния ступа и върху тях липсваха необикновените очи — с нещо те напомняха православните храмове. Другите пет бяха изнесени встрани от основния и образуваха допълнителен комплекс, както в Сваямбанат. Върху две от тях бяха изобразени необикновените очи, върху останалите три — липсваха. Целият Будханат беше разгънат в четири редици. Всеки ред (освен последния) имаше специфична форма, напомняща мистична янтра, и представляваше фигура, състояща се от 20 ъгъла. Обиколих всеки ред, като се стараех да осмисля предназначението му, но не успях да се ориентирам. Докато броях ъглите, сядах на цимента и чертаех следващия ред, а до мен притичваха деца и с любопитство се вглеждаха в рисунката.

Децата, както и аз, не разбираха нищо, но тъй като те все още не бяха изгубили душевната си чистота, може би усещаха повече. Очите им следяха молива ми и се стараеха да различат в мистичната фигура нещо познато, което до неотдавна е било близко и родно там, откъдето бяха пристигнали. Изглежда видяното им навяваше нещо, но паметта за миналото бе останала далеч зад божествената бариера, изолирала Земята от най-същественото.

Стана ясно, че числото 108 е застъпено и тук. На горния ред, около основата на купола, изброих 108 ниши, във всяка, от които се открояваха фигурки на осморъки хора и всевъзможни зверове с фантастичен вид.

Кои бяха тези необикновени хора и зверове? Реших, че именно така са изглеждали съществата, живели на Земята в незапомнени времена, но някаква силна вътрешна съпротива категорично

отхвърляше тази възможност. Започнах да се вслушвам в нея, но тя бе толкова неясна, че окончателно се обърках и като преминах към баналния вариант, си казах: „Всичко това са фантазии!“

Още веднъж обиколих фигурките и преброих нишите. Съпротивата в мен не ме напускаше, дори се засили и аз по никакъв начин не можех да намеря обичайната лекота и свежест в душата си. Какво ми става?! После мислите ми като че ли отплуваха надалеч и започна да ми се струва, че край нас съществува още един свят — невидим и неизвестен, че Бог съзнателно ги е изолирал един от друг и в този необичаен и невидим за нас свят живеят необикновени и незрими хора и зверове и... точно те са представени в нишите на Будханат.

„Ама ми се е развихрила фантазията“ — промърморих аз. Като всеки обикновен човек, не притежавах достатъчно способности, за да анализирам собствените си мисли, идващи от дълбините на подсъзнанието. Пък и глупавата човешка гордост не ми даваше възможност да се задълбоча в тях. Упорито въртях глава, стараяйки се да вместя чувствата си в рамките на общоприетите представи. Не успях. Опитвах отново, но напразно. Ако не бях постъпвал така, концепцията за холографската форма на земния живот щеше да се роди по-рано, а не след продължителни и мъчителни разсъждения над материалите от експедицията, когато природните факти ми подсказаха, че този невидим и неизвестен свят не само съществува на Земята, но е и много по-силен и значим. Дори бих казал, че е родоначалник на физическата форма на живот.

В онзи момент обаче оглеждах нишите и нищо не разбирах. На долния ред открих въртящи се цилиндри с гравирани тибетски букви. Задвижих най-близкия до мен — той се въртя дълго и плавно. Обиколих ступа и преброих цилиндрите — бяха 108. После забелязах, че един млад лама върви покрай тях и последователно ги завърта. Престраших се и го попитах дали това не е някакъв ритуал.

— Моля? — той очевидно не знаеше добре английски.

— Защо ги въртите? — сричка по сричка повторих на английски, сочейки цилиндрите.

— Трябва — отговори ламата.

— Защо?

— Как защо?

— Ами така, защо?

— Днес трябва да направя 108 обиколки и да завъртя всеки от 108-те цилиндъра — съвсем ясно отговори той.

— Преча ли ви?

— Не, тъкмо ще си почина. Вече направих 35 обиколки... без почивка.

— До вечерта ще извървите ли 108?

— Какво?

— Ще ви стигне ли времето да изминете 108 обиколки?

— А-а разбрах. Ще ми стигне, ако не ми пречат хората.

— Как ви пречат?

— Налага се да ги заобикалям и разстоянието се увеличава. Много хора, твърде много. А аз искам така да вървя, че да ги завъртам ритмично. Тогава и разстоянието ще е по-кратко. Какво ли ще стане, ако тръгна да пълзя?! — на по-добър английски каза младият лама. Изглежда в началото се беше притеснил.

— Какво? — не го разбрах аз.

— Да пълзя — повтори той.

— Как така?

— Трябва да „обуя“ нещо на ръцете си...

— Защо?

— За да стъпя по-напред.

— Не разбирам.

— Ще ви обясня. Слагаш чехлите на ръцете си, лягаш на земята и ги протягаш напред. После сваляш чехлите от ръцете, ставаш и стъпваш с босите си крака до тях. Отново слагаш чехлите, пак лягаш, протягаш ръце напред и така... пълзиш.

— А не може ли същото упражнение, но с чехли на краката?

— Не може. Само върху ръцете. При това трябва да завърташ с ръка цилиндрите.

— С чехъла в ръка?

— Не, без него. Така се пропълзяват 108 кръга около ступа. Някои хора прекъсват през нощта, най-силните обаче не прекъсват — нравоучително заяви младият лама.

— Докато пълзят, хранят ли се?

— Някои се хранят, но по-добре е да не се яде.

— А вие?

— Ами аз... ям.

— Каква е целта ви, обикаляйки ступа и завъртайки цилиндрите?

— Който направи 108 обиколки, най-добре пълзешком, ще пречисти душата си, но... няма да стане светец — отговори младият лама.

— А как се става светец?

— Когато направи 108 обиколки около свещената планина Кайлас.

— Интересно! Като ходи или като пълзи?

— По-добре пълзешком. Но такива хора днес няма. Древните са го правили.

— А защо въртите цилиндрите?

— Те са символ на колелото на живота: живот-смърт, смърт-живот... Ако умреш, задължително ще се върнеш към живот, а ако възкръснеш, задължително ще умреш.

— Ясно. Бих искал да ви попитам дали Будханат символизира свещената планина Кайлас?

— Казват, че е друга свещена планина.

— Коя? — не се стърпях аз.

— Не зная.

— А Сваямбанат?

— Старите ламы твърдят, че е символ на свещената планина Кайлас.

Сърцето ми затуптя. Все по-отчетливо се оформяше впечатлението, че на земното кълбо съществуват две особено свещени места — планината Кайлас и Великденските острови, където по-всяка вероятност са разположени Градовете на боговете, които по нещо си приличат, а по друго се различават. Кой знае защо, и двата бяха намерили в Катманду своите символични отражения.

Разсъждавайки, започнах да търся връзката между тях и периодичните апокалипсиси, предизвиквани, както вече отбелязах в „Трагичното послание на древните“, от изместването на земната ос с 6666 км. Напълно логично беше предположението, че Градът на боговете в района на Великденските острови е бил първият и е построен, когато там се е намирал Северният полюс. След трите последователни апокалипсиса полюсите са разменяли местата си и планината Кайлас е станала Северен. Точно тогава е бил построен и

вторият Град на боговете. С каква цел? На този въпрос нямах отговор. Отнякъде отново се прокрадна думата матрица.

— А вие чували ли сте за Града на боговете? — обърнах се към младия лама.

— Чувал съм за Страната на боговете, е... и за Града на боговете съм чувал.

— Къде се намират те?

— В Тибет — той посочи с ръка на северозапад.

— Около Кайлас?.

— Да, но лично аз не съм бил там.

— Последен въпрос, уважаеми лама. Кой е съставил плановете за Сваямбанат и Будханат?

Ламата се замисли за миг и тихо, сякаш споделяше тайна, рече:

— Шамбала. Там Буда е получил плановете и е научил хората да строят ступи.

— Благодаря ви — казах аз и отстъпих крачка назад, но продължих да го наблюдавам как прави обиколките си и завърта цилиндрите.

[1] В предишните две книги на Ернст Мулдашев — „От кого сме произлезли?“ и „Трагичното послание на древните“, е използвано по-старото название — остров Пасха. ↑

ОРНАМЕНТИТЕ В НЕПАЛСКИТЕ ХРАМОВЕ СА СЪЗДАДЕНИ ОТ КАЙЛАС

Докато очаквахме китайските визи, посетихме десетки храмове, пръснати из Катманду и близките околности. Невероятно беше, че в една тъй бедна страна са построени толкова изящни и великолепни храмове, представящи цялото многообразие на различните източни религии.

В повечето от тях се извисяваха огромни статуи на Буда. Вглеждайки се в лицата им, установих значителни разлики между тях. Имах чувството, че принадлежат на различни представители на атлантите, появявали се на Земята като пророци. И затова съзнателно разпитвах служителите, като им задавах един и същ въпрос:

— Кого изобразяват статуите? Буда?

— Почти Буда — най-често отговаряха монасите.

— Как да ви разбирам?

— Ами... това е Буда, но друг.

— Не разбирам.

— Да вземем вас, например. Вие сте си вие, нали?

— Да.

— Тук е същото, както вие сте вие, но друг вие. Ясно ли е?

— Не.

— Как така? — недоумявах те и ме гледаха като малоумен.

— Как така аз мога да бъда друг?

— Можете, ако си останете самият вие, а не станете като всички.

По същия начин Буда може да бъде друг, ако си остане самият той, а не стане като всички. Ясно ли е?

— Не.

— Как така не разбирате?

След подобни обяснения чак ме хващаше яд на традиционната витиеватост, характерна за източното мислене. Едва по-късно си спомних: по време на първата ни хималайска експедиция през 1996 година ламите също твърдяха, че не е имало само един Буда, че са били много. Изглежда и сега служителите в храмовете разбираха под „Буда“

хора от предишната цивилизация, а с израза „Буда не е като всички“ подчертаваха особения произход на пророците. Отначало бях убеден, че пророците са излизали от засекретени пещери в Хималаите и Тибет, където хилядолетия са пребивавали в състояние на сомати. Смущаваше ме обаче наличието на орнаменти около всяка статуя на Буда — в пещерите едва ли е имало смисъл да се обграждат с тях. В тази връзка си помислих, че е напълно възможно до неотдавна на Земята да е съществувал надземен град на последните от атлантите, в който са се извисявали прекрасни храмове с великолепни орнаменти. Може би точно оттам са идвали пророците и са обучавали хората как да строят храмове и дворци.

Идеята обаче ми се стори толкова фантастична, че я отпъдих. Оказа се, че не съм бил прав!

По-късно забелязахме, че във всяка от статуите ръцете на Буда изразяват определен жест, който от своя страна беше характерна, строго определена комбинация, способна да привлече тантрическата сила на Кайлас.

— Що за сила е това? — разпитвах аз служителите, насочили вниманието ни към загадъчната символика на жестовете.

— О-о-о... — извисяваха глас те и внезапно замлъкваха.

— На какво е способна тя? — настойчиво продължавах да разпитвам.

— На всичко.

— Може ли да съживи човек?

— Свещената Кайлас може всичко.

— Защо различните Буди са представени с различни жестове?

— На различните Буди свещената Кайлас дава различна тантрическа сила.

След подобни думи замлъквах.

В един от храмовете срещнахме човек с дълга коса, облечен в екзотични дрехи. На челото си имаше причудливо изображение. С дясната си ръка той направи странен жест, напомнящ на една от статуите на Буда.

— Хей! — подвикна ни той.

— Може би е йога? — наивно се учуди Равил, докато оглеждаше непознатия.

— По-точно — псевдойога — категорично отсече Селиверстов.
Спрях се, посочих ръката му и попитах:

— Какво означава този жест?

— Небе — отвърна псевдойогата.

Направих произволна комбинация с пръстите си, показах му я и попитах:

— А това какво е?

— Също небе.

— На тоя все небе му се привижда — промърмори Рафаел Юсупов и състави сложна комбинация от пръстите на двете си ръце.

— И това е небе — кимна псевдойогата.

Селиверстов порови в чантичката си на кръста, измъкна една рупия и я протегна към него. После също направи сложна комбинация и му я показа.

— И това е небе — тъжно рече отшелникът.

Орнаментите в различните храмове едва ли са създадени случайно и вероятно изпълняват определена функция, но каква? По принцип бях запознат с формотропността на фините енергии и тяхната зависимост от формата на материалните обекти. Затова предполагах, че оказват влияние върху тях. Възможно е орнаментите да усукват около себе си онези видове фини енергии, които са необходими за човека, по-точно — за душата му, и по този начин да ги концентрират в храма, където хората не случайно усещат благотворното дихание на Бога.

Колко многообразен е финият свят! Колко е грандиозен и противоречив! За да може нематериалният живот да бушува и да се изпълва със страсти, Бог е създал бялото и черното и ги е накарал да се борят помежду си, като ги е подтикнал към постоянно движение напред, без да проявява милост към слабите и принасяйки в жертва безпътните човешки същества в името на великото понятие прогрес. За нас, обикновените земни хора, е непозната страстта на Оня свят — до нас достигат само отгласи от нея. Ние, физическите хора, все още сме неспособни да издържим на бурята на тези страсти, все още трябва да бъдем пазени от черното и негативното. Затова посещаваме храмовете и в мълчание поемаме положителните енергии, танцуващи под покривите им прекрасния танц на Доброто. Нашата душа също пее и танцува и няма постоянната грижа да се брани от вездесъщото черно.

Там сме защитени от орнаментите, създадени в резултат на продължителни научни търсения от древните учени.

Навсякъде разпитвах за произхода на орнаментите и символите в непалските храмове.

— Не знаем — най-често отговаряха младите лами. — Питайте по-старите лами.

Старите лами се замисляха, дълго ни изучаваха с проникателен поглед и ако им вдъхвахме доверие, кратко и ясно отговаряха:

— Орнаментите и символите на храмовете в Непал са създадени в Кайлас.

— Нима планината сама ги е създала? Не са ли дело на хората от свещената Кайлас. Къде са те? Под Кайлас ли живеят или някъде другаде?

Старите лами се подсмиваха и уклончиво отговаряха:

— Те живеят и на Земята, и под Земята.

— Кой са те?

Ламите свеждаха поглед и оставяха въпроса ми без отговор.

— И досега ли съществува техният град? Къде се намира той? — досаждах им аз.

— Съществувал е и съществува.

— Как да ви разбирам?

— Съществувал е, но е станал невидим.

— Преместил се е в друго измерение?

От специализираните литературни източници знаех, че янтрите са мистични фигури, предадени на Земята от Висшия разум. Само хималайските йоги са наясно с тяхната роля и умеят да медитират с тяхна помощ. Как го правят, никой не знае. Та в литературата се твърдеше, че орнаментите и символите на Непал са разработени на базата на янтрите. И затова навсякъде разпитвах къде днес се съхраняват най-точните и автентични янтри.

— При хората — отговаряха ламите.

— При кои хора?

— При съвременни и при древни.

— Къде? В Шамбала?

— Това е известно само на Кайлас.

Един по-възрастен лама, виждайки отчаяния ми поглед, разказа, че комплексът на свещения Кайлас е бил изграден според плана на

знаменитата янтра „Калачакра“ и затова оказвал силно положително влияние върху цялата земя.

— Откъде се е появила янтрата „Калачакра“? — попитах аз.

— Предадена е от Висшия разум.

— Защо казахте „комплексът на свещения Кайлас“, а не просто — свещения Кайлас? Около него е разположен град, така ли? Градът на боговете?

— Защо казахте, че комплексът на свещения Кайлас е бил изграден? Кой го е изградил?

Веднъж видях младеж, който изчукваше върху цилиндър някакъв орнамент. Разпитах го за източника на знанията му, за характера на орнамента. Задавах му въпрос след въпрос.

— Така повеляват учителите — неизменно отговаряше той.

— Кои са учителите?

Момчето замълча, сведе глава и продължи работата си.

СВЕТЕНАТА ВОДА

В един от храмовете Сергей Селиверстов се загледа в чашите с вода, наредени върху дългата лавица, и се обърна към служителя, който мълчаливо ни съпровождаше.

— Може би тя попива фините енергийни вибрации, концентриращи се около орнаментите?

— Да, да, да... — бързо отговори служителят, явно нищо не беше разбрал.

— Ще ви обясня по-простичко. Водата поема божествената енергия, която кръжи около орнаментите, така ли е? — произнесе Селиверстов сричка по сричка.

— Да, да, да...

— Вие пиете ли от нея?

— Не, не пием.

— А какво я правите?

— Наливаме я на птиците, поливаме цветята.

— Птиците пият ли я?

— Рядко.

— А цветята по-добре ли растат?

— Както и с обикновена вода.

— Тогава за какво ви е? — искрено се учуди Селиверстов.

— Разбирате ли, след като пият от светената вода, птиците поемат от божествената енергия, която се съдържа в нея. Те отлитат и я отнасят със себе си. Хората ги наблюдават, а божествената енергия преминава в тях и ги прави по-добри.

— Звучи красиво...

— Ако птиците не искат да пият, тогава накисваме в светената вода зрънца и ги храним с тях — добави служителят на храма.

— А защо поливате цветята?

— Сър — служителят на храма доверчиво погледна Селиверстов, — цветята поемат от водата, израстват, после семената им се разпръскват от вятъра, падат на земята и от тях порастват нови растения. Но те не са обикновени, защото съдържат божествената

енергия. Идват животни, изяждат растенията и я предават чрез млякото и месото си на човека, като го правят по-добър.

— Похвално е, че във всичко виждате добротата — заяви добрият по душа Селиверстов и сведе поглед, замислен изглежда над живота си, който беше набразден от предателства, унижения и несподелени стремежи.

— А освен това — грейнаха очите на служителя, — поръсваме със светена вода хората, които посещават нашия храм. Искате ли и вас да поръся?

След малко измокреният от обилното ръсене Селиверстов се усмихваше по детски щастливо. Този мой приятел, беззащитен по природа, прилича на голямо дете. Понякога се ежи и прави глупости, но вътре в себе си е внимателен и дълбоко почтен. И притежава онази човешка черта, рядко оценявана от прагматичните хора — с него винаги е леко. С него и обикновената храна става по-вкусна, и водката — по-пивка, а жените — по-красиви... И най-важното — край него мисълта ти тече гладко, идват ти идеи, защото с доброто си биополе той сякаш те опазва от лошите влияния.

— Хареса ли ви? — попита го служителят на храма.

— Да — усмихна се Селиверстов.

— Божествената енергия влезе във вас.

— Усецам.

Отклоних се от тях за няколко минути, а когато отново ги приближих, дочух:

— Защо ме разпитвате за Града на боговете? Не бива да питате. Това е забранена тема за непосветените. Те не биват допускани там... Времето не ги допуска. Там има други хора... не се виждат, но са там.

— Обичаят за светената вода оттам ли идва?

— Старите ламы така казват...

— От Шамбала?

— Не мога да говоря... Харати ще чуе.

ДЕТЕТО ЛАМА

В един от храмовете помолихме за аудиенция при главния лама. Въведоха ни в изискано обзаведена зала, в средата, на която имаше трон. На него седеше малко момче и се взираше в нас със сериозните си очи.

— А къде е ламата? — обърна се Рафаел Юсупов към жената, която ни съпровождаше.

— Негово величество е пред вас — отговори тя. — Той не разговаря. Но вече се държи като истински лама.

Приблжих се до него и помолих Равил да ни снима, но жената каза, че с великия лама трябва да се държим с по-голямо уважение. Оказа се, че е трябвало да седнем до него на постелката, почтително да притиснем длани и смирено да погледнем към момчето. Рафаел Юсупов безропотно се подчини.

Впоследствие узнахме, че малкият лама се нарича Ямгон Конгтрул Ринпоче Четвърти и е четвъртото прераждане на Великия лама. Портретите на предишните трима висяха по стените.

— Как разбрахте, че точно това е детето? — попита Рафаел Юсупов.

— Обясниха ни, че Висшият разум е предал съобщение през коя година, кой месец, ден и час ще се роди момчето, в чието тяло ще се всели духът на Великия лама. То се появи на бял свят в семейството на беден селянин, след известно време бе отделено от близките си и сега живее под надзора на наставнички, които го възпитават.

— Любопитно ми е как сте определили семейството? Та нали продължителността на бременността се колебае в известни граници — задълба в подробности Рафаел Юсупов.

— Използвахме интуицията си — гордо отвърна жената.

— Даутфул (съмнително!), много даутфул — смесвайки руски и английски, пророни Селиверстов.

— Подсказаха ни — не се предаваше жената.

— Кой?

— Харати.

— Кой е той?

ХАРАТИ ЩЕ НИ НАСОЧИ НАТАМ, КЪДЕТО ХОРАТА ОСТАРЯВАТ

На другата сутрин Равил, Сергей и аз запарихме чай, извадихме салама и събудихме за закуска Рафаел Юсупов.

— Ама че история! — промърмори той, подавайки глава изпод одеялото. — Присъни ми се Харати.

— И как изглеждаше той?

— Ами... голям и прозрачен.

— А какво правеше?

— Не успях да видя, вие ме събудихте!

Закусихме и тръгнахме към един от манастирите, надявайки се на нови сведения за Шамбала, Града на боговете, Кайлас и... Харати. Там заварихме един от монасите, приведен над тибетските текстове. Нахално се приближих до него и се опитах да го заговоря.

Монахът ме погледна с големи тъжни очи.

— Кой сте вие? — попита той.

Представих се и му разказах за целите на нашата експедиция до Тибет.

— Наричат ме Анг — неочаквано произнесе монахът.

— Приятно ми е. Много ли са древните тайни, описани в тибетските текстове?

— Искате ли да видите свещения Кайлас? — отвърна с въпрос монахът Анг.

— Да. Мислим, че там е Градът на боговете. Искаме да го изследваме.

— Едва ли ще получите разрешение — погледът на монаха помръкна. — Вие не умеете да се молите така, че Той да ви чуе...

— Кого трябва да молим?

— Съвсем се обърках аз. Харати.

— Кой е Харати? Човек от тайнствената Шамбала?

— Не мога да кажа кой е Харати — замисли се монахът Анг, — но зная, че в Непал всичко е свързано с Шамбала. Хората са глупави,

не четат тибетските текстове, а дори и да ги четат, не ги разбират и не усещат Силата на древните писания.

— А Харати...

— Не споменавайте повече името му — прекъсна ме монахът. —

Ще ни чуе!

— Опасно ли е?

— Харати може да ви насочи натам, където хората остаряват...

— Къде се намира това място? В Града на боговете?

— Да, там е.

— А... как би могъл да ни насочи?

— Харати може всичко. Той владее великата тантрическа сила на свещения Кайлас — заяви монахът Анг.

— Как да узнаем повече за него?

— Недалеч от Катманду има храм на Харати.

ЗЛАТНИТЕ ПЛОЧИ НА ХАРАТИ

— Ето го — посочи непалският свещеник, когото бях убедил да ме съпроводи до тайнственото място, наричано Харати. Не знам защо бях решил да отида сам.

Стоях и гледах пагодата, опитвайки се да разгадая защо всички говореха с такова преклонение за Харати.

Пагодата на Харати приличаше на китайски замък на два етажа, украсен с позлатени орнаменти. По периметъра на долния етаж бяха подредени цилиндри — „колелата на живота и смъртта“. Пагодата беше четвъртита и неголяма — около десет на десет метра. Една врата водеше в помещение, където бяха подредени непонятни за мен фигурки, а стените бяха изрисувани със странни орнаменти.

АСТАМАН БИНДАЧАРАЯ

Няколко пъти обиколих пагодата на Харати, оглеждайки орнаментите.

— Когато обикаляте, трябва да въртите цилиндрите. Така тантрическата сила на Харати ще премине във вас — чух зад гърба си.

Извърнах се. Пред мен стоеше непалец с брада, подобна на моята. До грамадната статуя на Буда изглеждаше съвсем дребен.

— Забелязах — каза той на сносен английски, — че пагодата ви интересува. Кой сте вие?

— Ръководител съм на руска експедиция до Тибет — подадох му визитката си. — Отиваме в Кайлас, бихме искали да открием легендарния Град на боговете.

— Тогава защо се интересувате от пагодата на Харати?

— Вашите ламы неколkokратно я споменаваха, но после веднага замлъкваха. Според мен те се страхуват от... бих искал...

— Казвам се Астаман Биндачарая — прекъсна ме непалецът.

— Бихте ли повторили?

— Наричайте ме Астаман.

— Вие сте...

— Представител на един от най-древните родове — Биндачарая, пазителите на Харати. Както повелява традицията в моето семейство, ежедневно посещавам пагодата и наблюдавам какво става наоколо.

— Провървя ми! — възкликнах аз. — Тъкмо търсех някой, който би могъл да ми разкаже за... Имам много въпроси...

— Първо ми разкажете за себе си — отново ме прекъсна Астаман.

Седнахме в близкото кафене и аз накратко го информирах за трите предишни хималайски експедиции.

— Интересно! За първи път срещам европейски учен, който искрено вярва в сомати и Генофонда на човечеството. Учудващо е, че с уважение се отнасяте към нашата религия и дори я определяте като знания на предишни цивилизации, пренесени през вековете.

— А не е ли точно така?

— Да, така е. За мен обаче е странно, че ламите са ви разкрили толкова големи тайни — Астаман се почеса по темето. — Защо ли са го направили?

— Сигурно Бог е наредил така — убедено казах аз. — Сигурно е дошло времето и за нашата раса...

Замълчахме. Всеки се вгълби в нещо свое.

— Кажете, Астаман, наистина ли машината на древните от Сваямбанат е била извадена от подземията, охранявани от Харати?

— Откъде знаете за нея?

— Нищо не зная, просто изказвам логически предположения.

— Погрешно е да се вярва на логиката. По-скоро вие се вслушвате в интуицията си, само тя гарантира стопроцентов верен отговор, защото идва от Бог.

— Може би, не зная...

— Защо искате да проникнете в подземията на свещения Кайлас?
— Астаман внимателно се вгледа в мен.

От директния и неочакван въпрос за миг изгубих дар слово, но бързо се окопитих.

— А тези подземия съществуват ли? Според редица литературни източници, по-конкретно според Блаватская, в този регион на земното кълбо древните са построили „заграденото място“ или Вара. Там са пренесли семената на всичко живо и там, както мисля аз, отново са клонирали човека и останалите живи същества. Самото клониране е било извършено от хората, обитаващи подземията, способни да влизат и излизат от състояние на сомати. Шамбала е ръководела от друго измерение действията им...

— Откъде знаете всичко това?

— Така мисля.

— Свещеният Харати е дошъл оттам — сведе поглед Астаман.

— От подземията на Кайлас?

— Не е прието да се говори за тях. Харати ни чува. Само той знае всичко с точност.

— Разбирам.

— И все пак искате да проникнете в тайните на Кайлас? — лицето на Астаман стана напрегнато.

— Ако Харати разреши — неочаквано за самия себе си отговорих аз.

— А как ще узнаете?

— Ще се вслушам в интуицията си.

— При нея мислите не са съвсем ясни, усещаш само контурите им...

— Или шепота им — добавих аз.

— Да. Едва при медитацията интуитивните мисли и чувства стават ясни и отчетливи, също като думите или изреченията. Ние общуваме с Харати само по време на медитация. Няма друг начин. Но той не контактува с всеки, сам избира с кого. Трябва да се знае и свещеното заклинание. Вие умеете ли да медитирате?

— За съжаление — не. Макар че... бях чел някъде, че мисловният процес при учения е своеобразна форма на медитация.

КРАЛЯТ НА ЗЛАТОТО

Усещах, че Астаман изпитва доверие към мен. И замълчах в очакване той пръв да заговори.

— А в ей оная пещера — Астаман посочи към малката невзрачна постройка — вече 2000 години пребивава в състояние на сомати мой роднина.

— Къде има пещера?

— Виждате ли вратата с орнамента в горната ѝ част?

— Да.

— Зад нея се намират още две врати, а зад тях е входът към пещерата. Вече 2000 години там живее моят роднина на име Сантикарачарая — каза Астаман, сякаш констатираше най-обикновена дреболия.

— Живее?

— Разбира се, в състояние на сомати човекът е жив.

— Да, общо взето. А от къде знаете, че ви е роднина?

— Нашият род Биндачарая повече от 2000 години води родословна книга. От 2000 години мои роднини един след друг посещават тази пещера, опазвайки всичко, което се намира там. Посещават я всеки лунен месец. А най-знаменитият ни роднина е Сантикарачарая, защото той... — Астаман се замисли.

— Какво той?

— Той е кралят на златото.

— Не ви разбирам...

Усещах, че не му се искаше да подхваща тази тема.

— Там... е скрито злато. Но то не е обикновено, а особено.

— И какво му е особеното?

— Ами... В пещерата се съхраняват плочите на Буда. Те са златни.

Дъхът ми спря.

Пред очите ми внезапно оживяха легендите, преданията и сведенията от езотеричната литература за знаменитите златни плочи на лемурийците, върху които е записано т.нар. истинско знание.

Нима тези плочи се намират тук, зад тази невзрачна порта?
И могат да бъдат прочетени?

Ако това е възможно, то пред хората ще засияят великите знания на лемурийците, които из основи биха променили живота ни! Та нали цивилизацията на атлантите е осъществила прогреса си благодарение на тях. Поне така пишеше в езотеричната литература.

Страхувах се да помръдна, не знаех какво да кажа и най-неочаквано и за мен самия попитах:

— Един ли е кралят на златото или са много?

— Сантикарачарая е най-младият — отговори Астаман, — той е само на 2000 години.

— А кои са другите? Може би в пещерата се намираха и по-древни хора, включително атланти и лемурийци. Убедителните научни данни, получени при първата ни хималайска експедиция, доказваха, че сомати може да продължи безкрайно дълго — хиляди и милиони години.

— Още по-древни хора — отговори Астаман.

— Колко древни? На 5000, на 10000 години?

— Не зная с точност, но са много древни. Така казват роднините ми. Сантикарачарая е най-младият от тях.

— И сигурно е най-дребният? — уж случайно подхвърлих аз, имайки предвид ръста на атлантите и лемурийците.

Астаман ме погледна учудено:

— Откъде знаете?

— Така си мисля. Навярно в пещерата присъстват и хора от предишни цивилизации, а те са били доста по-високи.

— Те са там — едва-едва пророни Астаман.

Тъй като лемурийците са притежавали най-голяма чистота и сила на духа и тъкмо те са създали психоенергийните технологии, предположих, че тайнственият Харати може би е лемуриец в състояние на сомати, охраняващ най-голямото съкровище на всички земни цивилизации — златните плочи.

— Сигурно Харати е най-високият. Вероятно ръстът му е около десет-дванайсет метра?

— Да — тихо отговори той и погледна към статуята на Буда.

ЗЛАТНИТЕ ПЛОЧИ НА ЛЕМУРИЙЦИТЕ И МАШИНИТЕ НА ДРЕВНИТЕ

След кратка пауза отново се обърнах към Астаман:

— Според вас в какво се състои ценността на златните плочи? Древни знания ли са записани върху тях?

— Най-вече мантри. Онези, без които не могат да действат и да живеят посветените хора.

— Хората от подземията?

— Да.

— А йогите?

— Не знам за тях, но ми се струва, че те използват подобни заклинания.

— По време на третата хималайска експедиция общувах с йоги, които твърдяха, че съкровенията знания и уникалните им способности се предават от т.нар. свръхчовеци.

— Нима и те са ви повярвали?! И са разкрили тайните на мантрите?! — възкликна Астаман.

— Не, не ни разкриха тайните. Но след продължителните беседи направихме редица логически умозаклучения, които свидетелстват за вероятността от съществуването на източник на знания, предавани чрез телепатия. Например йогийските способности сякаш се развиват неочаквано. И обикновеният човек започва да усеща повик да се изкачи в планината и да стане отшелник. Изведнъж открива в себе си учудващи възможности — да изпада в състояние на дълбока медитация, чак до състояние на сомати, да разговаря с духовете на хора, да общува с оня свят, да не се страхува от студ, да прекарва дълго време под вода и т.н. И осъзнава, че вече има стопанин, който го е дарил с тези способности и го направлява по житейския му път. Той го призовава да използва появилата се Сила на духа, за да прочисти света на земните мисли и да се отрече от материалните наслади. Йогите наричат своя стопанин свръхчовек, дълбоко го почитат и общуват с него само на финоенергийно, безтелесно ниво. От свръхчовека те получават всесилни мантри и ги използват в своята практика. Те знаят,

че ако предадат тайната им на друг, той ще умре, както и този, който ги е разкрил. Такъв е законът на свръхчовеците.

— Вярно е! — потвърди Астаман. — Който разкрие тайната на мантрите, умира. А онзи, комуто тайната е била поверена, или умира, или свято я пази.

— Логично е да се запитаме — кои са свръхчовеците? Хората от подземията? Или от тайнствената Шамбала? А може би става дума за единна система на организиран във висша степен живот, включващ най-вероятно Генофонда на човечеството. Най-добрите сред най-добрите на всяка от петте земни човешки раси, които живеят в своето необичайно и многолико общество.

— Харати произхожда оттам — пророни Астаман.

— Да поговорим още за заклинанията — не спирах аз. — Струва ми се, че силата им е колосална. Чрез вибрациите си те са в състояние да издигнат човека на все още неопознато ниво на енергията и да я превърнат в управляема. Благодарение на мантрите човек може не само да издигне във въздуха машината на древните, но и да подчини човешките мисли. Затова укриването на тайната трябва да се счита за свято дело, а и съвременните хора не са готови да използват психичната енергия. Та нали кълновете на великото понятие Чиста душа едва сега пробиват в нашето съзнание. Дяволът, проникнал в човешките души, все още е там.

— Прав сте — шепнешком каза Астаман. — Светът все още е зъл.

— Разбирам защо заклинанията на древните са написани върху златни плочи. Златото не корозира...

— Някои от машините също са златни — прекъсна ме Астаман.

— Но онази машина, която се намира в комплекса Сваямбанат, е от месинг или бронз — отбелязах аз.

— Не всички са от злато — уклончиво отговори Астаман.

— Тази, която видях, истинска ли е, или е направена по образец на древната?

— Не всичко мога да кажа — Харати ни чува.

— И все пак?

— Какво значение има? Машината върху постаментата може да действа. Но за това трябва да се знае заклинанието, а то е известно само на Харати.

— В пещерата само онзи тип машини ли има, какъвто е при Сваямбанат?

— Има и други.

— Какви?

— Не съм влизал вътре и съдя само по разказите на моите близки. Те са ми казвали, че са различни. Но... в тази пещера са по-малко. Повечето се съхраняват в подземията на Кайлас.

— И аз така мисля!

— И там са влизали мои близки...

— В подземията? Във Вара?

— Нямам право да говоря, но... с един от тях мога да ви запозная.

От вълнение гърлото ми пресъхна. Едва промълвих:

— Кога?

— Ами... още утре — спокойно рече Астаман. — Днес ще уговоря среща. Обадете ми се, ето телефонният ми номер. Но знайте, че и той няма да ви каже кой знае колко. И го разбирам — страхува се от Харати. Ще каже само разрешеното. Харати разрешава да се разказват интересни неща, но не и тайната на мантрите, тя е нещо свято. А без нея не може да се проникне в подземията. Не искайте това. Усещам, че сте разумен човек. Главното за вас са знанията, а не авантурата да изнесете от подземията златните плочи на Харати.

— Да, така е. Смятам, че хората трябва да научат за изключително високото ниво на древните знания и съм убеден, че обикновеното човешко любопитство не струва нищо — издекламирах като ученик основния постулат на нашите изследвания.

— Благодаря ви за тези думи.

— Астаман, усещам, че вашите „особени“ роднини са ви разказвали доста. Имате ли още време да поговорим?

— Да, днес имам достатъчно време. Интересно ми е да общувам с вас.

— Тогава разрешете да ви задам поредния въпрос. Какви древни машини са изложени в подземията на Кайлас?

— Кайлас не е музей, че да се излагат — Астаман ме погледна. — Моите роднини смятат, че тези машини принадлежат както на миналото, така и на бъдещето...

— Искате да кажете, че са се прилагали в миналото и ще се прилагат в бъдещето? — нетърпеливо го прекъснах.

— Да, човечеството се развива по спирала.

— Все пак какви машини има под Кайлас?

— Има огромни, има и по-малки.

— Не са ли ви споменавали за кръгли летателни апарати, напомнящи летящи чинии?

— Казвали са ми, че според преданията има огромен блестящ апарат. Но никой не го е виждал. Говори се, че никой няма право да го види — Астаман се взря настойчиво в очите ми.

— А те виждали ли са златните плочи?

— Разбира се. В продължение на 2000 години хора от моя род са ги виждали много пъти в тази пещера.

— А в подземията на Кайлас?

— Не зная.

— А колко входа водят към подземията?

— Няколко.

— Най-вероятно единият се намира на върха на Кайлас — рекох като че ли на себе си.

— Не съм напълно сигурен. Мога да кажа само, че входът към онази част на подземията, където се намират най-важните плочи, е обозначен чрез Статуята на четящия човек — прекъсна ме Астаман.

— На кого?

— На четящия човек.

— На човек, който чете златните плочи?

— Да. Но нея малцина са я виждали — тя винаги е обвита в облаци. Твърди се, че огромната статуя ги привлича към себе си. Никому не е позволено да стигне до нея. Смърт очаква всеки, който се приближи.

— А какво символизира статуята?

— Великите древни знания. Те са записани върху златните плочи.

Тогава не знаех, че скоро в извисения до небесата Тибет в облаци ще се появи пролука и ние ще видим Статуята на четящия човек. Нещо повече — ще успеем да я снимаме. Тази снимка, скъпи читатели, ще видите в следващия том на книгата.

И точно там ние усетихме страх, истински страх пред...
Времето.

ДРЕВНАТА ПЕЩЕРНА КНИГА

— На какъв език са написани текстовете върху златните плочи?
— попитах аз.

— На древен език — отговори Астаман. — Впрочем... в пещерата се намира и книга. Не златни плочи, а книга. В нея е описана историята на древните и много от онова, което съвременниците ни наричат мистика. Например описано е как се предизвиква дъжд по време на суша.

— Интересно.

— Книгата не е обикновена — продължи Астаман. — Човек не може просто така да я вземе и прочете. Би могъл да я прочете само ако капне върху нея кръв от змия.

— Каква змия? Обикновена?

— Това е цял ритуал, свързан с мистична и естествена змия. Не знам подробностите.

— Да предположим, че сме извършили ритуала. Какво следва по-нататък?

— Започваш да разбираш написаното и то, без да знаеш езика и буквите.

— Като в приказките!

— Само че това не е приказка. Някои от близките ми, преди около 1000–1500 години, са я чели. Поне така ми е разказвано.

— Скъпи Астаман! Разрешете ми да поразсъждавам на тази тема от научна гледна точка. Руският учен Александър Степанов е провел следния експеримент. Взел най-обикновена дестилирана вода, напълнил с нея колба и я поставил върху челото на човек. Тази вода трябвало да запише финоенергийната му информация — водата е субстанция, която изключително лесно попива информация. После той направил хроматография на водата и получил съответната графика, която съществено се отличавала от графиката на обикновената, ненатоварена с човешкото биополе вода. След това поставил колбата върху фотографията на същия човек. Когато направил хроматография на водата, безкрайно се учудил. Графиката на водата, експонирана

върху снимката, се оказала идентична с тази на водата, поставена върху самия човек. Съзнателно повторил експериментите многократно и все получавал едни и същи резултати. Тогава проф. Степанов направил извода, че био-полетата на човека имат способността да пренасят информацията върху други обекти — в конкретния случай върху снимка. И дори използвал термина „финоенергийно фотографиране“, под който се разбира пренасяне на част от информацията на душата на човека върху снимката.

— Разбрах защо не бива да подаряваме снимки на неприятелите си — проговори Астаман.

— След известно време — продължих аз — един от участниците в експеримента загинал при нещастен случай. Проф. Степанов взел снимката му и отново изследвал водата, експонирана върху нея. И знаете ли какво се получило? Графиката била съвсем различна.

— Странни хора сте вие, руснаците. Винаги имате интересни идеи, постоянно търсите нещо.

— Благодаря за оценката. А сега ще се опитам да обясня феномена как след определен ритуал човек може да прочете и да разбере дадена книга, без да познава буквите и езика. Работата е там, че заедно с буквите са записани и мислите, стимулирали написването на думите. Тези мисли съществуват обаче във финоенергийното поле. Всеки предмет има своя финоенергиен аналог! А езикът в света на мислите е един за всички хора. В него няма древни или съвременни езици, или отделен език за животните, за хората, за планетата Земя. Има един език — всеобщият език на мислите. Колкото по-открито и ясно мисли даден човек или друго живо същество, толкова по-точно се записва мисълта с езика на мислите. Убеден съм, че при написването на „пещерната“ книга древните учени са мислили ясно и точно затова мислите им би трябвало да са разбираеми и за нас, независимо от пониското ни ниво на развитие. Въпросът е как да прочетем тези мисли?

— За целта има ритуал — със змийската кръв. Чрез него човек вероятно придобива способността да разбира езика на мислите — предположи Астаман.

— Освен това, вероятно книгата се чете в състояние на медитация — добавих аз.

— Тя не е от хартия, а от друг материал, устойчив на времето — неочаквано отбеляза Астаман.

— Ех, ако можехме само да зърнем книгата и златните плочи! — въздъгнах аз.

— Не е възможно. Пещерата е защитена от тантрическите сили и никой не може да премине бариерата им... освен, ако Харати не разреши.

— А какво представляват тантрическите сили? — попитах аз, припомняйки си хималайската сомати-пещера, където от въздействието на психоенергийната бариера бях усетил последователно негодувание, главоболие и слабост.

— Силите, които Харати насочва срещу пришълеца, са различни. Хората усещат страх, отпадналост, главоболие, но основното им въздействие е друго.

— Какво е то?

— Да отидем при пещерата — предложи Астаман и се изправи. Последвах го. Приближихме невзрачната постройка, за която вече споменах.

— Ето я първата врата. Както виждате, тя е отворена. Да влезем. Озовахме се в доста обширно помещение, в което бяха разположени различни статуетки и каменни постаменти с орнаменти.

— Виждате ли тази врата? — Астаман посочи втората врата.

— Да.

— И нарисуваните очи?

— Да.

— Вратата е заключена. Но ако я отвори и влезе вътре, човек ще ослепее.

— Ще ослепее?!

— Да, ще ослепее — потвърди Астаман. — Така въздействат тантрическите сили.

— Интересно, какво е влиянието на тантрическите сили върху зрението?

— Механизмът е известен само на Харати — уверено произнесе Астаман. — Мога само да добавя, че слепотата е временна. Щом човек се върне обратно и затвори след себе си втората врата, зрението му постепенно се възстановява.

— Интересен механизъм за въздействие — казах аз. — Познавам случаи, когато психоенергийната бариера активизира чувството на страх и негодувание, преминаващо в главоболие, слабост и смърт или

когато (подобно на вампир) буквално „изсмуква“ енергията на организма, но за първи път срещам бариера, предизвикваща слепота. Чували ли сте за асурите — безтелесните същества, които „изсмукват“ жизнените сили на човека. Индийските свами казваха, че йогите ги виждат.

— Тук няма асури, а по-големи безтелесни същества. Ето едно от тях — Астаман посочи две статуи на екзотични същества, които стояха като стража край втората врата. — Те охраняват входа към пещерата. Ние не ги виждаме, но те ни виждат. А йогите могат и да разговарят с тях. Тези същества са под властта на Харати. Те предизвикват слепотата.

В този миг не можех да предположа, че изследванията на свещената Кайлас скоро ще ни подтикнат към по-подробен анализ на безтелесната холографна форма на живот и че фантастичните сведения за безтелесните защитници на пещерата ще придобият реални очертания. Но на тази тема, скъпи читатели, е посветен четвъртият том на книгата, когато заедно с вас ще се потопим в призрачния холографски свят.

— Някой опитвал ли се е да проникне вътре без разрешението на Харати? — наруших настъпилото мълчание аз.

— Преди около 200 години кралят на Непал заповядал да му донесат ключа от втората врата. Отворил я, влязъл вътре и ослепял. Разказват, че силно викал. Когато се върнал обратно, зрението му се възвърнало. След него никой друг не е правил подобни опити.

— Тантрическите сили действат ли и в подземията на Кайлас?

— Разбира се — учуди се Астман. — Те са най-силни там, защото се зараждат в Кайлас и оттам се разпространяват по цялата Земя. Харати ги управлява и така охранява пещерата.

— След като тук не може да се влезе без неговото позволение, нереално е да мислим, че ще проникнем в подземните пещери на Кайлас, нали така?

— Естествено. Подземията на Кайлас са защитени още по-силно — там се намират основните постижения на миналото и бъдещето. Това е свято място. Освен в Кайлас на Земята има само още няколко подземия, където се пазят тайните на миналото. Тук е едното. Ще ви кажа още, че... към входа за подземните пещери на Кайлас дори не

бива да се приближавате. Там действат сили, които превръщат хората в старци.

— В такъв случай... какъде сме тръгнали?!

ЗАД СЕДЕМ ВРАТИ И СЕДЕМ КЛЮЧА

— Съществува легенда, според мен тя свидетелства, че пещерата е била създадена изкуствено — усмихна се Астаман. — На съседен хълм Буда засадил семена от лотос. Стъблото на лотоса бързо израснало, станало гигантско, привело се и стигнало до другия хълм, разположен на около 10 километра. После се спуснало на земята и проникнало под нея. На това място се образувала пещерата.

— Вероятно нашите прадеди са описали една от необичайните технологии на древните или... на Шамбала. Дори ни е трудно да правим хипотези — технологичното ни ниво не е особено високо. Толкова неща не знаем! А догматиците в науката бавят прогреса, макар че може би е за добро. Струва ми се, че бъдещето е на технологиите, използващи менталната енергия, силата на духа, а за целта обществото ни трябва да осъзнае понятието Чиста душа.

— Добре е, че благодарение на Харати пещерата е защитена — замислено произнесе Астаман. — Сега се намираме зад първата и пред втората врата. Знаете ли колко са вратите тук? Седем. Седем врати, които са заключени здраво. След всяка Харати насочва към пришълеца тантрическите сили, които го спират. Ако след втората предизвикват слепота, след останалите ефектът е още по-страшен — болки, отпадналост... и дори смърт. Единствено след първата тантрическите сили не действат, но Харати и тук следи внимателно действията ни. Той ни вижда.

— Като в приказките — зад седем врати и седем ключа — рекох аз.

— Приказките идват от древността — отбеляза Астаман, — от тайнствената древност.

— Ние, хората, сме странни същества. В детските си години унесено слушаме приказките, които ни разказват, а когато пораснем, тотално отричаме всичко, в което искрено сме вярвали. Като възрастни приемаме за истина само онова, което се побира в рамките на нашите обичайни представи. Макар при душевни терзания или пълна безизходица да усещаме, че корените на истината стигат до

безбрежните простори на неизвестното и само Бог знае истината. Ако едно дете бъде запитано: „Вярваш ли в чудеса?“, то ще отговори: „Да“. Ако същият въпрос се зададе на възрастния, в отговор естествено ще прозвучи: „Не“. Децата са по-близо до Бога, техните души скоро са дошли от нашата основна родина — Оня свят, където вероятно виждаме миналото и осъзнаваме, че произходът ни се корени далеч в древността, във времената на атлантите, лемурийците, призраците и ангелите. Затова когато баба ни разказва приказка, шепотът на древността прониква във все още романтичните и чисти детски сърца.

— Тантрическите сили като че ли имат свойството в началото сякаш да шепнат: „Не отивай там!“ — допълни Астаман.

— А възможно ли е някой да ги преодолее? Някой зъл гений?

— Не, не може. Мощта им е огромна. Дори ако е наясно с ритуала за влизането и заклинанието, Харати ще го разпознае.

— Какъв е ритуалът?

— Извършва се на десетия или единайсетия ден от лунния месец. Влизането е разрешено само през тези дни. Вече 2000 години мои роднини влизат в пещерата през тези дни...

— Нито веднъж ли не са пропуснали ритуала?

— Доколкото знам, нито веднъж.

— Колко души влизат?

— Двама. Единият се нарича „свещеник“, а другият — „старши човек“.

— Що за хора са те?

— О, те са особени — започна разказа си Астаман. — Свещеникът задължително се избира от рода Баджрачарая, който живее в Катманду и околностите му и е водещ сред една от националностите в Непал. Наброява около 2000 семейства. За свещеник може да претендира само онзи мъж, чието бащино име е Билаш. С него назовават момчетата по специална древна схема, която отчита поредността, времето на раждане според лунния календар и ред други фактори. Синът на мъж с името Билаш може да стане свещеник, ако роднините му го изберат. Сегашният свещеник, който посещава свещената пещера, се нарича Дхама Билаш Баджрачарая.

— А кога се избира нов свещеник?

— Когато умре предишният.

— Как се избира старшият човек?

— Старшият човек, който също може да влиза в пещерата, се избира единствено от рода Биндачарая — Астаман се подсмихна, — т.е. от моя род. Той наброява 26 семейства. Животът на целия ни род в продължение на 2000 години е посветен изцяло на Харати. Събранието на рода избира първия старши човек, а също така втория, третия, четвъртия и петия. Първият старши човек е най-възрастният, а петият — най-младият. В пещерата влиза първият старши човек. Ако той умре, започва да я посещава вторият.

— Странно съчетание — старши човек! Какво означава?

— Изразът е условен. А и на английски е трудно да се преведе.

— Тъй като човекът, посещаващ пещерата на Харати, се избира по-свободно от вашия род, може ли да се каже, че в сравнение с рода Баджрачарая вашият е по-свят?

— Е-е... — Астаман се замисли, — може би е така.

— Свещеникът и старшият човек равностойни ли са?

— Да.

— Каква е церемонията за влизане в пещерата?

— На десетия или единайсетия ден след пълнолунието четирима души в специални облекла тръгват към храма един след друг: отпред е жената, след нея — свещеникът, след него — старшият човек и помощникът му. Носят ключовете от седемте врати и древна лампа. Облечени са в дълги поли и наметала, прихванати с колан. Облеклото им е черно с бели кантове и бели орнаменти. Минават през първата врата на пещерата и се насочват към пагодата на Харати, обикалят няколко пъти, влизат вътре, излизат и отново обикалят около пагодата. В този момент свещеникът и старшият човек се молят на Харати, за да...

— Молят ли се или произнасят мантри? — прекъснах Астаман.

— Има специална молитва, която включва и заклинания — внимателно ме погледна той. — Тайна молитва. Благодарение на нея свещеникът и старшият човек получават достъп за общуване с Харати. Те молят за разрешение, за да влязат в пещерата.

— Случвало ли се е Харати да не им разреши?

— На кого? — не разбра Астаман.

— На свещеника или старшия човек.

— Доколкото знам, няма такъв случай. Харати чете мислите на свещеника и старшия човек. И двата рода — Баджрачарая и

Биндачарая, от край време възприемат служенето на свещената пещера за основна цел в живота си. И в двата рода знаят, че Харати прониква в умовете на хората, затова се страхуват да допускат в себе си лоши или коварни мисли. Това е закодирано в кръвта ни. По време на церемонията роднините от двата рода се молят на Харати да разреши на техния близък достъп до пещерата, за да изпита той още веднъж щастието от общуването с древните светини.

— Но, както се казва, всяко стадо си има черна овца? — намесих се аз.

— За разлика от европейците и американците ние разсъждаваме по друг начин — рязко отвърна Астаман. — Ние почитаме древните светини, все още не ни е обладал грехът да се смятаме за богове!

— Да, разбирам. А каква е ролята на жената и помощника? И тях ли ги избират чрез ритуал?

— Не, те са обикновени, уважавани хора, но така е прието.

— Жената и помощникът чуват ли тайната молитва на свещеника и старшия човек?

— Не. Молитвата и заклинанията не се произнасят на глас, а наум. Ако те произнесат мантрата гласно, а жената и помощникът ги чуят, всички ще умрат — Харати ще ги лиши от живот. Техният живот не струва нищо в сравнение с онова, което се съхранява в пещерата.

— Ако свещеникът или старшият човек се разболеят и нямат възможност да посетят пещерата, какво се прави в такъв случай?

— Тогава влиза само единият. Например предишният свещеник в края на живота си често боледуваше, затова влизаше само старшият човек — от моя род.

— След като жената и помощникът не влизат в пещерата, кога си отиват?

— Четиримата заедно отключват първата врата, влизат в стаята пред втората врата и известно време медитират, след което жената и помощникът си тръгват. Свещеникът и старшият човек, останали насаме, заключват първата врата и отварят втората. След което една след друга отключват седемте врати и влизат в... — Астаман неочаквано млъкна.

— И...? — изгарях от любопитство аз.

— Те пребивават там 7–8 часа.

— Какво разстояние изминават вътре?

— Един и половина, два километра.

— И какво става после? Казахте, че пещерата е дълга почти десет километра!

— После ли? — замисли се Астаман. — Само Харати знае.

— Да, разбирам...

— Различни неща се разказват за тази пещера! Казват, че дължината ѝ е много повече, че се простира далеч на северозапад към Кайлас, където, както ние вярваме, се намира центърът на подземния свят. Там, в Шангри-ла... — събеседникът ми отново замлъкна.

— Кажете, вярвате ли, че пещерата е единият от входовете към подземния свят? — не се стърпях аз.

Астаман ме погледна втренчено и кимна.

— Както вече говорихме — започнах внимателно, — в Кайлас съществуват няколко входа. Но там, доколкото ми е известно, няма хора и едва ли се извършва подобна церемония. Знаете ли нещо за ритуалите, свързани с подземията на Кайлас?

— Там няма хора, там има ангели...

— Какво...?

— Ангелите заместват хората.

— А Шамбала, откъдето навярно е пристигнал Харати, Шамбала не е ли там? — развълнуван попитах аз.

— Новите ангели почитат всичко древно, за да влязат в бъдещето чрез древните знания — уклончиво отговори Астаман и се изправи, показвайки, че разговорът е приключил.

В този момент не можех да осъзная значението на думите му. Доста време щеше да мине, докато със свито сърце започнах да прозирам истинското значение на израза „новите ангели“.

Заваля топъл дъжд.

С Астаман си стиснахме ръцете и си уговорихме среща за другия ден.

ПОДЗЕМНИЯТ СВЯТ

На път за хотела си припомнях легендите за подземния свят. Ясно съзнавах, че те не са стопроцентова истина, но в същото време едва ли възникваха от нищото. Всеки път, когато следвахме легендите, дори и най-фантастичните, намирахме техни потвърждения.

Например легендата за вълшебното килимче. Едва ли някой се съмнява, че е красива приказка?! Но по време на експедицията ни през 1997 г. великият Саи-Баба от нищото материализира пепел и дори я изсипа в ръката ми. А господин Мурти, неговият помощник, разказа как преди 20 години Саи-Баба съпровождал йоги в хималайските пещери и им дал глинен съд, в който след произнасянето на съответните мантри се материализирал ориз.

Нямах основания да отхвърлям легендите за подземния свят. Нещо повече, все повече факти свидетелстваха, че той наистина съществува и че е напълно възможно центърът му да се намира под свещения Кайлас.

Сетих се за книгата на френския религиозен философ от български произход Омраам Микаел Айванхов „Водолей и пришествието на Златния век“. Айванхов разказва за маркиз Сент-Ив д'Ал-ведейр, притежавал необичайната способност да се раздвоява. Благодарение на нея проникнал в подземния свят, наричан от различните народи Шамбала, Агартти, градината на Хесперидите, Тула, Шангри-ла, светия Граал и т.н.

Според маркиз Сент-Ив д'Алведейр там светлината идва от вътрешно слънце, а подземните хора произхождат от Лемурия и Атлантида. В този свят всички живеят в благоденствие, мир и щастие, без болести. Начело стои троицата — Брахатма, Махатма и Маханга. Организацията на живота е точно копие на космическия ред. Подземните люде знаят, че най-ценната енергия е сексуалната мощ, затова не я хаят напразно, а я използват, за да се усъвършенстват и да станат висши същества. Те употребяват енергията на четирите стихии. Оттук е дошла толкова разпространената на Изток тантра-йога.

В подземния свят има библиотеки и архиви, съдържащи информация за историята на човечеството. Книгите на великите поветени са пренесени от повърхността. И изобщо всичко изчезнало от лицето на Земята и смятано за окончателно загубено, може да бъде намерено там. Летящите чинии, чието съществуване вече не се отрича така категорично, пристигат при нас именно оттам. Силата на подземните хора се крие в светлината, която те умеят да използват. Този свят е свързан с повърхността чрез отвори, разположени на различни места: на двата полюса, в Тибет, Южна Америка, Монголия...

Омраам Айванхов смята, че възприемането на технологии, подобни на тези от подземния свят, е започнало чрез експериментите, провеждани в Русия. Другите страни закъсняват, но те непременно ще последват руснаците и ще опознаят могъществото на мисълта, аурата и ясновидството. Хората винаги очакват присъда от външните сили и се доверяват единствено на тях, а пренебрегват и не използват собствените си възможности.

Увлечен в размислите си, пропуснах мястото, по което се ориентирах за нашия хотел. Шофьорът почти нищо не разбираше на английски и бодро повтаряше: „Йес, сър“. В крайна сметка едва открихме незабележимия евтин хотел.

В стаята си припомних и за руския изследовател Осендовски. Съдейки по книгата му „Животни, хора и богове“, на него в Монголия му разказали следната старинна легенда. Бягайки от Чингиз хан, едно племе се скрило в подземна страна. В околностите на езерото Ноган-Кул му посочили вратата, която била входът към Царството на мъртвите.

Интересен израз — „Царство на мъртвите“. Най-вероятно означава пещера с хора в състояние на сомати, чиито тела изглеждат като мъртви. Напълно възможно е въпросните сомати-пещери да водят към подземния свят, който по описанието на Омраам Айванхов е прекрасен. Или, казано на съвременен език, в Генофонда на човечеството, където всички човешки земни раси са изпрацали своите най-извисени синове и дъщери.

В главата ми се въртеше въпросът — кои са те, хората от подземния свят? Отговорът идеше от нашите разсъждения преди експедицията. Тогава бяхме стигнали до логичния извод, че всяка

земна човешка раса, започвайки от ангелоподобните и завършвайки с атлантите, при всеки пореден апокалипсис е изпращала в Шамбала Най-добрите от най-добрите, като е създала многолико общество от ангели, призраци, лемурийци и атланти. Не е изключено там да бъдат допуснати и някои арийци, т.е. наши съвременници. Бог се е разпоредил така, за да не губи своите най-добри деца и е решил да ги скрие в подземния свят, за да не бъдат унищожени при апокалипсисите.

ПСИХОЕНЕРГИЙНАТА БАРИЕРА В ПЕЩЕРАТА НА ХАРАТИ

Нарамили апаратурата, на следващия ден ние се срещнахме с Астаман. Имахме разрешение да я използваме само след първата врата. Бяхме взели три апарата. Първият регистрираше аурата на човешкото тяло върху екрана на лаптопа. Вторият определяше интензитета на енергията в меридианите и чакрите. Третият измерваше най-фините характеристики на пулса.

В началото се отдалечихме на 200 метра от входа и направихме контролни измервания на всеки от нас. После се преместихме зад първата врата, повторихме измерванията и съпоставихме данните. Резултатите ни разочароваха — между тях нямаше особена разлика.

— Миналата година край пещерата Вашист-гуфа регистрирахме рязко намаление на аурата. А тук...

— Бариерите очевидно са различни — въздъхна Селиверстов.

— А и многообразието на тантрическите сили изглежда е голямо — разсъждавах аз. — Апаратурата ни не е достатъчно чувствителна, за да открива действието им чрез измененията в човешкия организъм. Досега сме имали работа с три сомати-пещери. Първата беше на негодуванието и страха, втората — пещера-вампир, и тази — пещера-слепота. Ако имахме възможност да минем през втората врата и да направим електроретинограма...

В този момент се появи Астаман със старшия човек. Запознахме се. Седемдесет и осем годишният старши човек беше посветил целия си живот на пещерата. Поинтересува се от нашите изследвания. Оказа се, че именно той ни е дал разрешението. По-късно го убедихме и той да се подложи на тях. Независимо от преклонната си възраст, неговата аура се оказа толкова ярка и силна, че превишаваше обичайните параметри на младите и здрави хора. Енергията в меридианите се разполагаше равномерно, със съвсем леки отклонения в областта на стомашно-чревния тракт и дясното коляно.

Изглежда той се впечатли, че познахме за болките му в коляното и корема. И повярва в нашите сериозни намерения. Щом го помолих да

ни разкаже за Харати, той с удоволствие се съгласи.

Седнахме на един неудобен бордюр. Разбирах, че въпросите ми трябва да са ясни и лаконични, тъй като разговорът не можеше да продължи дълго.

— Как усещате тантрическите сили в пещерата? — попитах го аз.

— Астаман много неща ли ви разказа? — на свой ред попита старшият човек.

— Много, но не ни каза никакви заклинания. Това са свети неща! — отвърнах аз. — Разберете, дълбоко вярвам и почитам Бог. Затова не се опитвам да науча тайната на мантрите и чрез тях да проникна в свещената пещера заради сензацията. Прекалено е лековато! Човешкото любопитство не е достойно, за да бъде сравнявано с древните светини. Като съхраняваме древността, ние се грижим за бъдещето, нали животът се развива по спирала.

— Добре тогава — изрече моят събеседник.

— Какво усещате край входа?

— Влиянието на тантрическите сили. Толкова ми е приятно, че не ми се излиза. Но ми е разрешено да пребивавам само 7–8 часа.

— С какво бихте сравнили това усещане?

— То е най-хубавото нещо, което съм изпитвал през живота си.

— Тези усещания през целия престой ли са еднакви или се променят?

— През целия престой. Но когато виждам Харати, ми става още по-хубаво.

— Виждате Харати?! — от вълнение ми спадна гласът.

— Да, виждам го — произнесе старшият човек.

— Какъв е той?

— Голям.

— По-висок ли е от мен?

— Да.

— Колко по-висок?

— Колкото статуята — старшият човек посочи към Буда. Спомних си, че по време на вчерашния ни разговор с Астаман той на няколко пъти поглеждаше към статуята, разположена до входа на пагодата.

— Толкова огромен ли е Харати?

— Да — спокойно отговори старшият човек.

— Ръстът му е повече от... — огледах статуята — десетдванайсет метра!

— Не съм го мерил.

— А как го виждате — в светлината на лампа или...?

— Там лампата не помага — замислено отвърна той.

— И все пак?

— Нищо повече не мога да кажа.

Разбихах, че явно навлизам извън позволените граници.

— Какво би станало, ако човек премине втората врата без разрешение?

— След нея има няколко стъпала. Още на първото зрението му ще намалее, а на второто ще ослепее напълно. След излизането от пещерата зрението постепенно се възвръща.

— А зад третата врата?

— До третата той изобщо няма да стигне.

— Като преценявам склона на планината, където се намираме в момента, проходът към пещерата би следвало да върви стръмно надолу. Така ли е?

— Да. Зад втората врата в центъра на залата има отвор и стълба, която води надолу. Там се намират останалите врати.

— Колко е дълга пещерата?

— Повече от десет километра. Едва в края ѝ е храмът.

— Какъв храм? Подземен? — погледнах го настойчиво, опитвайки се да прочета отговора в очите му. В „Тайната доктрина“ Елена Блаватская твърдеше, че съществува цяла система от подземни храмове и дворци, съединени помежду си чрез проходи.

— Откъде знаете, че е подземен? — искрено се учуди старшият човек.

— Блаватская е писала за подземните храмове и дворци. Затова предположих...

— Чувал съм за Блаватская...

— Бихте ли ми показали ключовете, лампата и дрехите, с които влизате в пещерата?

— Можете да ги видите на всеки десети или единайсети ден от лунния месец.

— А сега не може ли?

— Преди церемонията — не! Нямам право! За нищо на света не бих ги показал! Забранено е!

— Странно — повдигнах аз рамене, — защо да не може? Защо е забранено?

— Така ми е наредил Харати.

— Ясно — засуетих се аз. — А дрехите какви са?

— Черни с бели кантове и бели украси.

— Ключовете големи ли са?

— Големи.

— Точно седем ли са?

— Седем.

— А лампата каква е?

— Обикновена лампа, но е осветена в пещерата.

— Ключовете и дрехите също ли са осветени?

— Да.

— А ако се наложи дрехите да бъдат подменени, тогава как постъпвате?

— По време на церемонията искаме разрешение от Харати да ги внесем и осветим в пещерата.

— Какъв е процесът на освещаване?

— Не мога да ви кажа.

Докато се опитвах да разгадая смисъла на освещаването на предметите, си спомних си за Павел Максимович Игнатенко. Преди няколко години той ме помоли да го посетя в село Барсуки, Тулска област. Твърдеше, че е намерил странен начин за лечение на болести с триъгълници. Стори ми се интересно и когато отидох в Москва, президентът на Руската спестовна банка Андрей Казмин ми предостави една кола и аз заминах за село Барсуки. Неизвестно защо Андрей Илич ми даде двама телохранители, солидни като гардероби.

Павел Максимович няколко пъти изрично подчерта, че преди, докато е работил в каменната кариера, е бил обикновен човек с материалистични възгледи. Но изведнъж в него възникнало непреодолимото желание да рисува триъгълници и да медитира. В килера си изградил овална камера, облепил я с триъгълници и започнал да лекува болни хора. Получил добри резултати, дори стопявал кисти.

Помня, че лежах 20–30 минути във въпросната камера, след което ми беше необходима цяла седмица, за да се възстановя — толкова силно бе въздействието ѝ. Дебеловратите телохранители благоразумно не се намъкнаха вътре — все някой трябваше да шофира обратно до Москва. Според мен Павел Максимович интуитивно беше открил как да усилва енергията на триъгълниците. Той бе размножил на ксерокс първоначалната си рисунка в 500–600 копия, които нареждах на купчинка, след което ги слагал в копирната машина и правел нови копия. Според него новите копия от купчинката били 500–600 пъти по-мощни в сравнение с копията, направени от една рисунка. Усещал го с дарбата си на екстрасенс.

Когато се върнах в Москва, телефонирах на академик А. Е. Акимов и му разказах всичко. Анатолий Евгениевич обясни, че фините (торзионни) енергии не се подчиняват на закона за запазване на енергията. Енергията не намалява във фините полета, сякаш има неизтощим постоянен източник на зареждане. Фините субстанции са способни да се размножават, запазвайки или дори усилвайки енергийния си потенциал. Затова при копирането на куп еднакви рисунки техният потенциал не само се усилва, но и се пренася върху новото копие. Всеки предмет си има фантом, т.е. финоенергийно копие. А фантомите на всяка отделна рисунка, събрани накуп в единен фантом, пренасят своя вече общ финоенергиен потенциал върху новото копие, без да се подчиняват на закона за запазване на енергията.

При освещаването в пещерата вероятно във финоенергийните копия на ключовете, дрехите и лампата се въвежда нова информация, разпознавана от Харати при следващото посещение вече като „своя“. Колкото повече даден предмет е бил в пещерата, толкова по-„свой“ е той за нея. А това вероятно е така, за да не се нарушават торзионните полета на хората в състояние на сомати. Тук вероятно е и причината, поради която старшият човек отказваше да ги покаже извън ритуалната церемония. При снимането на лампата например нейният фантом с „пещерна информация“ може би се размножава и пренася върху снимката, което изглежда е недопустимо по неизвестни за нас закони. При ритуалната церемония тантрическите сили на Харати, активирани от мантрите, може би блокират разпространяването на „пещерната информация“.

— Сър, приключихте ли с въпросите? — прекъсна мислите ми Астаман.

— Не, не — стреснах се аз. — Кажете, вярно ли е, че колкото по-често даден предмет е бил в пещерата, толкова по-осветен е той?

— Разбира се — отговори старшият човек.

— Само преди влизане ли медитирате или всеки ден?

— Медитирам ежедневно около час. За съжаление невинаги пълноценно.

— А при влизане в пещерата?

— Обикновено медитирам сутрин. После обличам специалните дрехи, вземам ключовете и лампата. Същото прави и свещеникът. След това заедно с жената и помощника отиваме към пагодата на Харати и правим определен брой обиколки около нея. По време на ритуала аз и свещеникът произнасяме мантрите...

— Жената и помощникът чуват ли заклинанията?

— Какво говорите! Не, разбира се! Произнасяме ги наум.

— Прекъснах ви, извинете. Продължете, моля.

— Пагодата на Харати е място, което дава сила, за да може човек да влезе в пещерата. В тази пагода се крие огромна сила.

— Тук ли произнасяте заклинанията?

— Да, именно тук.

— Какви са заклинанията? — осмелих се да попитам.

— Това е голяма тайна — старшият човек ме погледна мрачно.

— Какво ще се случи, ако разкриете тайната?

— Ще умра.

— Ще ви убият?

— Да.

— Кой?

— Харати.

— Нарушавал ли е някой тайната на заклинанията?

— Да, случвало се е. Предишният свещеник, когато остаря, разказа на жена си мантрите за достъп в пещерата, после веднага се разболя и умря. Жена му се изплаши, свря се в един ъгъл и дълго време не допускаше никого до себе си. Страхуваше се от смъртта и с никого не сподели тайната.

— Харати ли уби свещеника?

— Да.

— А кой е Харати? — реших да разбера мнението на старшия човек.

— Защитникът на пещерата.

— Човек или дух?

— Това е тайна. Той постоянно ни наблюдава. Никой не може да се скрие от взора му... Харати вижда всичко. Наблюдава и родовете Биндачарая и Баджрачарая. Следи дали се молят преди церемонията. Всички от двата рода са длъжни да се молят на Харати, за да бъдем допуснати в пещерата. Трябва да се молят! Задължително!

— Защо е необходимо?

— Само Харати знае защо.

— Харати ли насочва тантрическите сили в пещерата?

— Да. Харати може да насочи тези сили към всеки човек на каквото и да е разстояние. Никой не може да се скрие от него. Никой и никъде!

— Значи тантрическите сили имат насочен характер и са способни да въздействат индивидуално върху конкретен човек? Наистина ли никой не може да се скрие от наказанието на Харати.

— От силата на Харати човек не може да се скрие — отговори старшият човек. — Човекът е нищо пред силата му.

— Харати човек на Шамбала ли е?

Настъпи мълчание, събеседникът ми тихо промълви:

— Шангри-ла...

— Духът и силата на Харати тук ли са или в Тибет, където е свещената планина?

— Духът на Харати се намира в тази пагода. Но... силата на Харати идва от свещената планина, където и досега.

— ...съществува Градът на боговете? — не се стърпях аз.

Старшият човек сведе поглед и замърмори нещо под носа си.

Астаман не преведе.

— Какво казва той? — смутено попитах аз.

— Казва, че твърде грубо се намесвате в онова, което знае само Харати. Че ако в Тибет сте така напорист, ще умрете. Че не умеете да медитирате и да влизате в контакт с Харати.

— Наистина... Исках да попитам все пак, ако пагодата на Харати бъде разрушена, силата му ще се запази ли?

— Разбира се, тя е невидима, но е тук.

— Споменахте, че усещането на тантрическите сили в пещерата е приятно. Нали?

— Да, много е приятно.

— Разбрах, че сте бил в района на свещената планина Кайлас. Сигурно бихте могли да сравните усещанията си? По какво се различават?

— Тантрическите сили на Кайлас... — събеседникът ми се замисли — са по-грандиозни и действат по-открито, отколкото в пещерата. Те са по-многообразни и много... умни.

— Как така „умни“?

— Силите на Кайлас въздействат върху онези хора, които вървят против вярата и Бог, против тайните ритуали. Тези сили четат мислите на човека и безпогрешно определят намеренията му. Кайлас вижда всеки човек и мигом узнава всичко за него.

— Говорите за планината като за живо същество...

— Тя е жива — без сянка на съмнение рече старшият човек.

— Всеки свещеник ли е длъжен да посети Кайлас?

— Желателно е.

— В източните религиозни текстове и при Елена Блаватская съм чел, че под свещената планина Кайлас се намира огромен подземен град, наричан Вара или Архча...

— Архча?! — прекъсна ме той.

— Преди Всемирния потоп там са били събрани семената от всичко живо на Земята, а също и Най-добрите сред земните хора — т.нар. учители. След потопа там са възродили човечеството и то се е разпространило по цялото земно кълбо. Във Вара или Архча, според мен, се крият главните постижения на всички земни цивилизации. Там са и златните плочи, върху които е записано „истинското знание“. Кажете, някой от съвременните хора получавал ли е достъп до там?

— Получавал е.

— Кой?

Старшият човек не отговори.

— Вие били ли сте?

Отново не последва отговор.

— Повярвайте ми, не търся начин да проникна във Вара. Нямам такива намерения! Вярвам в Бог, почитам древните ритуали и отлично ви разбирам, когато произнасяте думата тайна. Ясно съзнавам, че

човечеството засега не е подготвено да усвои „истинските знания“, в чиято основа лежи простото на пръв поглед понятие Чиста душа. Душата на хората все още не е чиста! Не е настъпил часът. А без нея технологиите на древните, в основата на които е Силата на мисълта, могат да се превърнат в разрушителни не само за човечеството, но и за цялата Земя. Моята цел е друга. Бих искал да разбера, по-дълбоко да вникна и осъзная феномена Шамбала, за да успея да докажа на хората, че животът е по-сложен, отколкото си мислим. Бих искал хората да станат по-добри и вместо презрителното: „Не може да бъде!“, понякога да обръщат поглед нагоре и с цялата си душа да казват: „Колко велик си ти, Създателю!“ Те ще сторят това, ако превъзмогнат гордостта си, проява душите им. Едва тогава ще допуснат мисълта, че животът е гениално многолик и грандиозен и че това многообразие и величие може да бъде осъзнато, ако се изучава древността, безкрайно далечната древност. Простете ми, че толкова настойчиво задавам въпроси, но бих искал да разбера малко повече, съвсем малко повече! Такъв ме е създал Бог — аз съм учен!

— Разбирам. Задайте още въпроси. Но... тайната няма да ви разкрия.

— Не се страхувайте, няма да ви моля за тайната на заклинанията.

— Добре.

— Колко входа има към подземията на Кайлас?

— Аз зная три. Но съм виждал само един от тях — рече старшият човек.

— Какво представлява той?

— Този вход се намира в огромна вертикална скала, наречена Дом.

— Дом? — не го разбрах в първия момент аз.

— Да, Дом. Скалата е с правилна форма, гладки стени и наподобява дом. Но е толкова огромна, че в сравнение с нея една обикновена къща изглежда като кибритена кутийка. Смята се, че тя носи късмет.

— А къде е входът?

— В долната част на гладката стена има четириъгълен отвор, закрит отвътре с каменна плоча.

— Колко голям е той?

— Много голям.

— Колко метра?

— Много-много метри.

— Сигурно се отваря след определени заклинания — осмелих се да внеса яснота.

— Разбира се — без сянка на съмнение отговори старшият човек.

— Както в приказката — „Сезам, отвори се!“

— Какво казахте? — не ме разбра моят преводач.

— Има такава приказка. Разказаното от вас много прилича на нея. А вълшебните думички „Сезам, отвори се!“ могат да се възприемат като заклинание.

— Сезам, Сезам — повтори старшият човек и поклати глава. — Изобщо да не ви хрумва да се приближавате към входа и да произнасяте тези думи. Там действат сили, които превръщат хората в старци.

— Там времето вероятно е сгъстено — предположих аз.

— Там могат да се приближават само подготвени хора — онези, които многократно са изпитвали върху себе си въздействието на тантрическите сили, които знаят специалните молитви и заклинания и умеят да разговарят с Кайлас — каза старшият човек, сякаш не ме беше чул.

— Можем ли да видим този вход?

— Ако внимавате, ще го видите. Но не се приближавайте! Този Дом е червен на цвят.

— Червен ли?

— Да.

Ще мине известно време и всички ние ще стоим, вирнали глави и загледани в този Червен дом с четириъгълен вход. Някой от нас тихо и неразумно ще произнесе: „Сезам, отвори се!“

— А ще успеем ли да видим другите входове към Кайлас?

— Опитайте, но бъдете внимателни — там също действат сили, превръщащи хората в старци — уклончиво рече старшият човек.

Опънах краката си, изтръпнали от неудобната поза, вдигнах поглед от тетрадката и се обърнах към него:

— Казват, че в района на свещения Кайлас има Статуя на четящия човек. Виждал ли сте я?

— Не успях. Беше забулена в облаци. Малцина късметлии са я виждали.

— Струва ми се, че тя сочи мястото в подземие, където са скрити златните плочи на древните. Според мен там е вторият вход...

— Нито аз, нито моите роднини сме виждали втория вход. Доколкото знам, през последните 2000 години никой не само че не е минавал през него, но и дори не е стигал до там. Свещеният Кайлас не е позволил. А непокорните са убивани от Огледалото на царя на смъртта — загадъчно произнесе старшият човек.

— Какво е това огледало...?

— Трудно ми е да ви обясня, няма да ме разберете — измъкна се той.

В този момент не знаех, че скоро късметът ще ни се усмихне и ние не само ще видим Статуята на четящия човек, но ще определим и нейните координати. Не след дълго ще разберем обаче, че пътят към нея минава през т.нар. Долина на смъртта, образувана от действието на Огледалото на царя на смъртта. А в главата ми ще се въртят думите на един непалски лама — „омагьосаното огледало“.

— Руският пътешественик Осендовски описва един тибетски лама, който разказва как трябва да се четат златните плочи. Плочата се полага на върху главата, след което мислите ти сами започвали да четат написаното върху нея. В пещерата вие сте виждали златните плочи — не сте ли се опитвали да ги прочетете?

— Тибетският лама не е разказал точно — сопна се старшият човек. — Златните плочи се четат, като върху тях се слагат двете длани, както показва и Статуята на четящия човек.

Макар старшият човек да показваше, че е време да приключваме, аз не преставах с въпросите:

— Третият вход най-вероятно се намира на върха на Кайлас. Знаете ли нещо за него?

— Не, не знам... не знам... Запомнете обаче, не бива да се качвате на върха на свещения Кайлас. Забранено е.

— От кого?

— От Харати и неговите повелители.

Прегърнахме се с Астаман и старшият човек и си тръгнахме. После, докато се отдалечавахме, аз се обърнах и погледнах още веднъж статуята на Харати. Стори ми се, че Харати леко се усмихваше.

ТРЕНИРОВЪЧЕН ПОХОД В ХИМАЛАИТЕ

Честно казано, скучно ми е да пиша тази глава. Написал съм толкова отчети за спортни походи (особено, когато се борех за званието майстор на спорта на СССР), че бях възприел напълно бюрокралично-суховатия стил на подобни изложения. Трудностите на маршрута и начините за преодоляването им изискват специфичен език. Затова няма да разказвам за целия поход в Хималаите, чиято цел беше да се подготвим физически за тибетската експедиция. Ще се спра само на някои любопитни моменти.

КАК ПРОТЕЧЕ ТРЕНИРОВЪЧНИЯТ ПОХОД

От Катманду до град Покхара пътувахме с автобус. Оттам, следвайки туристическата карта, смятахме да стигнем до подножието на планината Анапурна, да се изкачим на 5000 метра височина и да се върнем обратно: Надявахме се да подобрим физическата си форма и да се адаптираме към високопланинската атмосфера — абсолютно необходимо условие за успеха на тибетската експедиция, където ни очакваше дълъг престой на височина 5000–6000 м.

Към Покхара мътен порой от кал и камъни пресече и без това лошия път. Такова чудо не бях виждал в живота си. Мощната, ръждива на цвят вода се движеше с бясна скорост и повличаше със себе си не само камъни, но и огромни морени. От двете страни на пътя хората, наизлезли от автомобилите си, наблюдаваха втрещени кално-каменната стихия. Ние също се приближихме.

— Каква сила и мощ! — възкликна Рафаел Юсупов.

— Това е то природата — многозначително заяви Селиверстов. След като пороят понамаля, един смелчак с джип реши да рискува. Колата му затъна още в началото и опасно се наклони.

— Обърни предницата по течението, ще те преобърне, смотаняко! — развика се Селиверстов, ръкомахайки енергично.

Сякаш разбрал руската реч, водачът насочи предницата на автомобила по течението, задържа се стабилно и така си остана наред водата.

— Носът винаги трябва да следва вълната — самодоволно заяви Селиверстов.

Едва след четири часа нашият автобус се опита да пресече рисковия участък и... затъна.

— Спасявайте апаратурата! — скочи Рафаел Юсупов. — Вдигайте я високо!

— Утре целият ще съм в синини — изохка Селиверстов, като държеше слънчевата батерия над главата си.

Когато нивото спадна, някак си успяхме да избутаме автобуса и продължихме.

Късно вечерта, мръсни и ядосани, вечеряхме в някакво затънтено ресторантче, а рано на другата сутрин потеглихме по предназначения маршрут. Апаратурата изпълваше раниците ни. Аз мъкнех на гърба си слънчевата батерия, която, доколкото знаех, съдържаше доста олово. През първия ден трябваше да се изкачим до 1000 метра височина и да изминем около 22 километра.

По пладне си спомних злополучната вечеря в ресторанта. Усетих гадене и слабост, раницата съвсем ми натеза. Триста метра преди мястото, където трябваше да ноцуваме, окончателно се скапах, седнах край пътя и повърнах. „Слабак! Слабак! — повтарях си между пристъпите. — Не издържам! Да не би да съм остарял? Та нали миналата година, макар и с още по-тежка раница, пак тук, в Хималаите...“

Един непалец, появил се неизвестно откъде, взе раницата ми. А аз, напълно изнемощял, едва се довлякох до мястото за ноцувка. По пътя повръщах още.

През втория ден лежах в селското хотелче, а момчетата се грижеха за мен, проклинайки „шефската“ салата, с която вероятно се бях натровил. На третия ден отново тръгнахме. Усетих със задоволство, че мускулите ми възвръщат силата си, а от гаденето нямаше и помен. Винаги ми е трудно да уловя първоначалния ритъм на спортното ходене, но впоследствие почувствах как се превръщам в движеща се машина, която се управлява от главата и крачи неуморно с раницата на гърба. Спортният туризъм в Хималаите се различава от обичайните за Русия планински преходи — тук няма нужда от палатки и лагери. Навсякъде са прокарани пътища, а край тях се намират малки мотели, където човек може не само да преспи, но и да хапне и пийне.

Към Анапурна вървахме по течението на каскада от водопади. Пътечката лъкатушеше по върховете и се спускаше в дълбоки падини. По тази причина маршрутът се увеличаваше със 700–800 метра, които катерехме отново от другата страна на падината. Времето беше горещо и непрестанно валеше.

Най-много ни досаждаха пиявиците. Попадали върху кожата, те безболезнено проникваха в нея. Оказа се, че при размер от 3 до 5 милиметра пиявицата, като поеме кръв, може да нарасне колкото пръст на възрастен човек. Веднъж, поглеждайки часовника си, забелязах още една „верижка“, черна на цвят. Когато я откъснах и изхвърлих, кръвта

ми не спря повече от час — тези животинки отделят вещество, което пречи на съсирването.

Колкото по-нависоко отивахме, толкова по-често виждахме островърхи скали, по които не беше възможно да се изкачим дори ако владеехме до съвършенство алпинистката техника. Бяхме спрели за кратка почивка, бяхме свалили раниците и пушихме. Наблюдавах мълчаливо отсрещните върхове и се мъчех да си припомня в коя точно от книгите си Николай Ръорих отбелязваше, че местните жители виждали по тях хора, които неизвестно как се появявали и изчезвали.

Отърсих се от мислите си, метнах отново раницата и тръгнах по пътеката след Селиверстов. Сергей, способен да изяде сто пелмени наведнъж, въпреки мощната си фигура, вървеше леко и свободно. Само понякога, докато преодоляваше поредното препятствие, с плътния си гърлен глас изричаше далеч не най-изисканите руски слова. На лицето му обаче винаги бе изписана типичната за него доброта. Единият от непалците, който му стигаше до гърдите, веднъж го посочи и каза:

— Каинт, вери каинт! (Добър, много добър!)

Странно, че пиявиците не го нападаха. За разлика от Рафаел Юсупов, който се оказа лакомство за тях. Учен физиолог до мозъка на костите си, Рафаел Гаязович се отнасяше философски към животинките и често повтаряше, че всяко божие създание има право да се храни така, както му е отредила природата. Той не искаше да се мокри от дъжда и винаги носеше многоцветен чадър, с който го изглежда събаряше пиявиците от храстите върху себе си.

Рафаел беше убеден, че докато придобива спортна форма, човешкият организъм се нуждае от по-голямо количество вода и мастни киселини, затова упорито препоръчваше да се пие много вода и да се яде масло.

— Повдига ми се вече от вода и масло — избухна Селиверстов, — искам попара.

— Нищо не разбираш — спокойно му обясни Рафаел Юсупов. — При разграждането си мастните киселини се нуждаят от солидно хидратиране. Тогава придвижването на електрона по веригата цитохроми се осъществява лесно и се образува аденозинтрифосфатната киселина, необходима за мускулните влакна. Запомни, Сергей Анатолиевич, вода и масло — това е нужно на един

турист. Човешкият организъм винаги трябва да се запасява с вода. Да се запасява. Разбра ли?

Издържлив по природа, Рафаел Юсупов не понасяше неясните и неопределени ситуации, при които е трудно да прецениш силите си. Току-що бяхме изкачили поредния връх и опитният ми поглед определи, че насрещният е със 100–200 метра по-висок. Спуснахме се в клисурата и аз заявих, че изкачването ще отнеме 40–50 минути. След малко срещнахме двама непалци. Рафаел размени с тях няколко думи и веднага се обърна към мен.

— Ернст, колко време според теб ще изкачваме върха?

— Максимум трийсет минути — отвърнах аз.

— Местните хора казаха, че остават около два часа! А скоро ще се стъмни! Няма ли да се наложи да нощуваме тук?

— Какви два часа! — възмутих се аз. — Насрещният склон е понисък от склона, по който се катерим сега. Погледни, не виждаш ли, че сме го преполовили? Не слушай непалците! Остават ни не повече от дваайсет-трийсет минути!

И наистина след дваайсет минути се озовахме на върха.

— А аз не ти повярвах — усмихна се Рафаел. — Мобилизирах силите си, за да издържа двучасово катерене. Включих в организма си стресовата система на Ханс-Селие. И колко адреналин изхабих напразно!

— Жалко за маслото, т.е. ... за мастните киселини — язвително подхвърли Селиверстов. — Пази се за Тибет, там ще е по-трудно.

Дори в банални ситуации Рафаел Юсупов винаги намираще нещо интересно и ободряващо.

— Вижте, пред нас е „пирамидалният Селиверстов“ — извика веднъж той, сочейки Сергей, облечен в дъждобран, който така бе прилепнал към тялото му, че по форма наистина приличаше на триъгълно природно образувание. После Рафаел Гаязович подхвана темата за пирамидалността на повечето от анатомичните структури, включително и на части от белтъка на колагена и на ДНК, и заключи, че йогите целенасочено заемат определени пози, за да придадат на тялото си пирамидален вид.

— Ще се нагледаме на пирамиди — изпъшка Селиверстов и свали дъждобрана.

Равил Мирхайдаров е от онази категория хора, които могат да се охарактеризират с една дума — живаци. Той е физически и морално държелив и създава впечатлението, че във всяка ситуация се чувства добре. Когато раницата го притиска, той се радва, че има сили да я мъкне; когато вали, е доволен, че боксерките му са още сухи; когато му е тъжно, се утешава, че в живота има и по-лоши неща. Лицето му винаги сияе, гласът му е бодър. Умее да плаче и го прави така, както могат само добрите, силните и романтичните мъже, онези, които са любимци на жените. С удоволствие наблюдавах искрената му радост, докато се снимаше на фона на Анапурна. За пръв път бе в чужбина и то къде? В Хималаите!

Равил почти не ядеше препоръчаното от Рафаел Юсупов масло. Предпочиташе т.нар. далбат — основната храна на непалците, която се състоеше от ориз със зеленчуци, олио и дребни зрънца, по вкус наподобяващи на соя или леща. И повтаряше, че местните жители ненапразно са избрали това ястие. Дори Селиверстов немееше пред количествата далбат, които ни поднасяха в крайпътните мотелчета.

През един от поредните престои се запознахме с две американки. Те бяха високи, както се казва — с „едра кост“, и много обичаха далбат. Два-три пъти спирахме да нощуваме на едни и същи места и те неизменно, както и Равил, поръчваха на вечеря и на закуска само далбат.

— Далбат из вери гут — апетитно повтаряше по-едрата от тях.

— При това количество въглехидрати, които се съдържат в далбата — промърморваше Рафаел Юсупов, — върху едрите им кости ще се натрупа толкова сланина...

— И колко мастни киселини има! — иронизираше го Селиверстов.

— Къде?

— В сланината.

ТАЙНАТА НА ЧИСЛОТО 108

В един от мотелите, където ни нападнаха рояци от нощни пеперуди, със Селиверстов заговорихме за числото 108. Сергей беше събирал половин година литература по въпроса и сега, като отпъди нахалната пеперуда, каза:

— Спомняш ли си, че между линията Кайлас-Великденските острови-египетските пирамиди, и линията мексиканските-египетските пирамиди, се образува ъгъл от 108 градуса?

— Спомням си — отвърнах аз.

— Открих много интересни данни за числото 108. Оказва се, че то е константа в ред области на науката. Сергей Борисович Проскуряков има цяла монография за него. Той отбелязва например математическите закономерности, установени при египетските пирамиди: всяка страна от основата на пирамидата Микеринос е 108 метра, на пирамидата Хефрен — $108 \times 1,08^{10}$ метра.

— Интересно — продумах аз.

— Проскуряков привежда и данни от астрономията и физиката — Селиверстов прехвърли няколко страници от тетрадката. — Ето, виж:

1. скорост на светлината във вакуум — 108×10^{10} м/час;
2. маса на Слънцето — 108×10^9 тона;
3. обем на Земята — 108×10^{10} куб. км;
4. скорост на движението на Земята около Слънцето — 108×10^3 км/час;
5. разстояние от Венера до Слънцето — 108×10^6 км;
6. обиколка около Земята по най-устойчива орбита — 108 минути.

— Интересно — като автомат изстрелях и магнах от главата на Селиверстов две пеперуди.

— Виж, колко са! — възкликна той към прозореца, върху който наистина се удряха стотици пеперуди, неизвестно как попаднали в стаята.

Изтичах бързо да потърся собственика на мотела и той, без да губи присъствие на духа, с метла ги изпъди навън и се извини.

— Жал ми е за животинките — тъжно каза Селиверстов. — Ако и нас, хората, ни изметат така? Може би те летяха към мечтата на живота си — към светлината?!

Погледнах пречупените им крилца на пода и го помолих да продължи разсъжденията си за числото 108.

— То е константна величина в биологията и медицината — продължи той. — Съотношението между дължината на торса и дължината на черепа е 108×10^1 , а съотношението на дължината на нуклеотидната двойка в спиралата на ДНК при всеки жив организъм към числото К е 108×10^{-10} см.

— Я виж ти!

— Известно е, че броят на зърната в броеницата е 108, а камбаните в будистките манастири на Нова година бият 108 пъти — продължи Селиверстов.

И двамата замълчахме, загледани в прозореца, около който отново кръжаха переруди.

— Да разделим 360, т.е. окръжността, на 108 — прекъсна мълчанието Селиверстов. — Какво ще получим?

— Ами ... 3,33. Чел съм, че в древността е било известно друго число 71, което не е равно на 3,14. Дали 3,33 не е древното число?

— Защо не? — замисли се Селиверстов. — Напълно е възможно преди Всемирния потоп да е имало друго К, ако допуснем, че и времето, и пространството са били други. Да вземем например факта, че древните хора са живеели значително по-дълго от нас. Убеден съм, че математическите характеристики на пространството и времето оказват влияние върху константната величина К. Днес е трудно да го проумеем. И не е лесно на съвременните математици да го докажат. Но... ако те можеха да се прехвърлят в друго пространствено измерение, с други характеристики, веднага биха осъзнали, че

константата Π може и да е друга. Кой знае, може би в друго измерение и кръгът да е с друга форма?

Пеперудите започнаха да ме изнервят. Не можех да разбера защо се удряха в прозореца, опърляха крилето си на свещта (в мотела нямаше ток) и падаха на масата.

— Сигурно хималайските пеперуди приличат на нашите еднодневки — пророних аз.

— Кой знае? — обади се Сергей. — Може би живеят в друго времево измерение и за тях един ден е цяла вечност, цял един живот.

Продължавах да ги наблюдавам с интерес, докато Селиверстов изчисляваше нещо върху листа. След малко вдигна глава:

— Шефе, виж какво се получи.

— Какво?

— Ако от предполагаемо древно число 71, равно на $3,33$, се извади съвременното Π , т.е. $3,14$, ще се получи $0,19$. Ако $0,19$ се умножи по 3, се получава $0,57$, което би могло да се интерпретира като 57 градуса. А една от мерните единици в геометрията — радианът, е равна на 57 градуса. Интересно, нали?

— Наистина, интересно. Само че защо умножи по 3?

— Често казано, не знам. Умножих го и туй то. В главата ми се завъртя нещо за Кайлас и...

— Странно, че числото 108 се появява и в Сваямбанат, и в Будханат: 108 цилиндъра, 108 ниши с божества, 108 малки ступи. Как ти се струва, дали в Града на боговете няма да открием 108 пирамиди?

— Знае ли човек! Намерим ли Града на боговете, ще ги преброим — засмя се Сергей.

В онзи момент, когато в хималайския мотел, заобиколени от безброй нощни пеперуди, с моя приятел и съратник обсъждахме числото 108, аз и не подозирах, че след публикуването на този материал във в. „АиФ“ ще ни засипе лавина от злостни писма. Авторите им отричаха напълно всички закономерности, свързани с това число, а нас ни наричаха „долнопробни самозвани математици“. Четях писмата им и най-вече се чудех на степента на гнева, предизвикан от безобидните ни математически изчисления. И си мислех, че този чудовищен гняв може би е подсъзнателен и е породен от дяволското противопоставяне на осъзнаването и възприемането на една от скритите закономерности в природата.

КАК ЖИВЕЯТ МЕСТНИТЕ ЖИТЕЛИ НА ХИМАЛАИТЕ

Те са ниски и слаби, с жилести крака и ръце, дори и лицата им са белязани от трудния начин на живот. Сексуално хималайските жени биха привлекли само еротоманите, макар вероятно мъжете да са на същото мнение за нашите жени.

Характерна особеност тук е липсата на нормални пътища. Затова всеки разчита преди всичко на собствените си два крака. За тази цел би трябвало да се ползват добичета — коне, мулета и магарета, но те се срещат рядко. Причината изглежда е не само в традицията, разглеждаща човека като ходеща машина, но и в отсъствието на пасбища по стръмните склонове. Всеки по-удобен участък, където няма дървета или камъни, се използва за терасовидно земеделие. Отглеждат се ориз, царевича, дал и други зеленчуци. Хималайците приготвят от тях основната си храна — далбат, която поглъщат с усмивка на умиление. Те смятат, че е по-добре да мъкнеш всичко сам, отколкото да разчиташ на лакомите коне или мулета, които изяждат всички насаждения.

За пренасянето на по-тежки товари обикновено се използват плетени кошове. Веднъж видяхме как в такъв кош пренасяха болен старец. Четирима младежи се изкачваха по стръмнината, като си предаваха коша със стареца.

— Накъде сте го понесли? — попитах ги аз.

— В болницата, в града.

— Колко превала минахте?

— Четири.

Знаех, че височината им е около 500–800 метра. А ги очакваха още три.

Липсата на пътища е белязала всички страни на хималайския живот. Пътеката тук е като линията на живота. Затова в много участъци те са застлани с камъни, направени са стъпала. Всяко семейство дава своя дан в ремонта на пътеките. Смята се за особено изискано, ако отидеш на любовна среща през три превала или донесеш на любимата си брошка от града.

В Хималаите думата пътник е свещена. Тук винаги ще го нахранят и приютят, като деликатно ще подхвърлят: „Добре би било, ако платите“. Веднъж срещнах мъж, уморено поседнал преди следващия преход. Попитах го:

— Щастлив ли сте?

— О-о... — усмихна се той широко, от цялата си душа. А после, нарамил коша с дървата, продължи пътя си.

Като завършихме тренировъчния поход, с автобус тръгнахме от Покхара до Катманду, а оттам трябваше да поемем към Тибет. Селиверстов, който седеше до мен, измъкна уокмена, сложи си слушалките и се усмихна доволно.

— Шефе, искаш ли да послушаш? — попита той.

— Да.

Надянах слушалките и потънах с наслада в прекрасната музика. Чувствах се силен и здрав, тялото ми, в отлична физическа форма, усещаше онова, което медиците наричат „мускулна радост“.

В този миг изобщо не можех да си представя как Тибет ще изтощи силните руски мъжаги, и как веднъж аз, превивайки се от болка, ще падна върху рехавата тибетска трева и ще заплача.

КАКВО РАЗКАЗАХА ПОКЛОННИЦИТЕ, ВИДЕЛИ СВЕЩЕНАТА ПЛАНИНА КАЙЛАС

След тренировъчния поход в Хималаите се захех с уреждането на китайските визи за Тибет. В посолството ме информираха, че ще получим визи само ако включим в експедицията т.нар. офицер за връзка от китайската армия.

— Какво ще прави той? Каква връзка ще осъществява? — напористо попитах китайския консул.

— С нас и освен това...

— Той да не би да има спътников телефон, защото друга връзка в Тибет едва ли действа.

— Какво говорите! — размаха ръце консултът. — В Тибет е забранено да се използват мобилни телефони.

— Изобщо не ми е ясна ролята на офицера.

— На територията на китайски Тибет всички чуждестранни експедиции трябва да са под контрол! — твърдо заяви той и цепките на очите му станаха кръгли.

Защо винаги играем?

— А-а, ясно... — най-сетне схванах аз, сведох поглед и се замислих.

Свободата в Русия през последните години беше изличила от паметта ми седемдесетгодишния курс на партията и съветската власт да се съзира навсякъде и във всичко заплахата за непонятния и за тях самите строй. Явно красивите лозунги, застрашавани навремето от световния империализъм, все още продължаваха да са под заплахата и вероятно така щяха и да си останат.

Игра! Световна игра на човечеството! Игра на идеали, равенство и справедливост! Игра на борба с коварен враг! Кървава, жестока, воняща игра!

Защо играем?

Нима спомените от детството са толкова силни, че ни карат да играем на живот, понякога — гибелно, ожесточено и смъртоносно?

Защо такава страст е вложена в думата игра, защо тя е просмукала целия ни живот, та хората не се замислят за смисъла на живота, а постоянно играят? На богатство, като се правят на всемогъщи и купуват другите, без да осъзнават, че в гроба няма как да вземат касата с пари?

Защо, мразейки себе си, завиждаме на по-силния и до последния си дъх си играем на велики, а дълбоко в себе си таим прозрението за своята нищожност?

Защо, утешавайки ближния, дълбоко в душата си крием радостта от страданията му и играем ролята на покровителя-мръсник?

Защо не можем винаги да сме искрени?

Нима е невъзможно?

Нима чистосърдечие то е недостижимо?

Нима то е атрибут само на примитива, а умът е умението единствено да играеш по-искрено? Може би хората са обречени да бъдат вечни актьори...

Ако вие, скъпи читатели, сте изпитвали или изпитвате обич, замислете се над въпроса: с открито сърце ли обичате или просто играете на любов? И ще разберете, че често, доста често играете. Помислете не се ли питате предварително дали ще ѝ хареса: ако я погалья, ако я целуна страстно, ако изразя с думи чувствата си... За съжаление дори и в най-святото — любовта, не можем да бъдем напълно искрени. Лъжовната нишка обвива душите и ни кара да играем.

Защо?

Защото на нашето духовно ниво не усещаме всеобхватната и завладяваща обич, която е присъща само на Бога. Единствено парченца от истинската любов достигат до нас и ние сме щастливи, защото ги има. Макар и само подсъзнателно, ние усещаме главното съзидателно начало — любовта, и така малко по малко се доближаваме до Бога. Поне малко, а това вече е много.

Както е известно, хората биват умни и глупави. За съжаление на умните не им стига акъл, за да открият и да дадат възможност да се прояви нещо умно у глупавите. Те са по-склонни да ги натикат в безкрайната и непробудна тъпота. Но глупавият човек също е Божие създание, макар и не съвсем сполучливо. Той също има стремежи към

духовно щастие, също иска любов, без да осъзнава това. Той жадува, но не очаква, че тя ще го ощастливи.

Има обаче едно нещо, което обединява умните (или умно играещите) и глупавите (или глупаво играещите). Това е думата, която звучи еднакво по целия свят — мама.

— Мама — глуповато ще каже някой, като си бърка в носа.

— Майче, маменце — ще въздъхне някой умен нехранимайко.

— Мамо — просто и ясно ще произнесе чистият човек, осъзнал божественото и космическото в тази дума, онова, което го е сътворило и му позволява да я произнася.

Светът е противоречив и именно в противоречието е заложено величието и единството му, заложен е стремежът към прогрес, към безкраен прогрес.

Какво знае за свещената планина обикновеният и не много умен тибетец.

— Ако се съгласите да замине наш човек с вас, ще ви дам китайска виза — каза консулт.

— Съгласен съм — отроних аз, разбирайки, че нямам друг изход.

Получихме визите и се заехме с тибетската експедиция. С провизиите се занимаваха Селиверстов и Юсупов, а ние с Равил продължихме да събираме информация за свещената планина Кайлас и региона около нея.

Гелу Шерпа, млад тибетец, имигрирал в Непал още в детските си години, първи ни разказа за областите около Кайлас. С него ни запозна един англичанин на име Тим, с когото случайната ни среща се превърна в четиричасов разговор на халба бира. Типичен англичанин, възторжен и романтичен, с дух на покорител на далечни страни, Тим оживено разказваше за качества на своя водач из Хималаите — Гелу Шерпа, като неизменно подчертаваше задълбочените му познания за Тибет. Англичанинът обясни, че косата на Гелу е на плитка, завита около главата му и закрепена с червена лента с пискюл, откъдето всяка вечер по време на пътешествието си Тим услужливо вадел въшките. Наблюдателният англичанин забелязал, че привечер въшките се измъквали от косата на Гелу Шерпа върху пискюла и лентата. Така те лесно можели да се махат, като се изпере лентата. Тим предполагал, че

за един месец всички въшки ще се прехвърлят от главата на Гелу върху лентата и тибетецът ще бъде спасен от досадната компания. На идеята цялата му глава да бъде насапунисана заедно с червената лента, Гелу не обърна внимание.

Когато той ме запозна с Гелу, аз веднага забелязах червената лента.

— Значи сте тибетец? — любезно се обърнах към него.

— Да, тибетец съм.

— Казват, че сте посещавал района на Кайлас.

— Да, бях там през 1995 година и през... не помня точно кога.

— Е, един или два пъти сте били?

— Два пъти. Но веднъж — със сигурност.

— А-а... И каква е планината?

— На черти.

— Как да ви разбирам?

— Цялата е на черти, много черти.

— Какви са те — хоризонтални или вертикални?

— Хоризонтални.

— Да не са стъпала?

— Да, но по тях не можеш да се изкачваш, прекалено са стръмни.

Ламите казват, че стъпалата събарят човека, те го изхвърлят...

— Къде?

— Как къде — в пропастта. Под стъпалата зее дълбока пропаст.

Разправят, че полетът е продължителен.

— Някой опитвал ли се е да се изкачи на Кайлас? — попитах аз в недоумение.

— Аз не знам, но... Кайлас е събаряла хора — отговори Гелу, почесвайки се по тила.

— Някой стигал ли е до върха?

— Само двама души.

— Кои?

Гелу отново се почеса:

— Двама йоги — Бонпо и Миларепа. Но те не са се качвали по стъпалата, а са летели до върха на Кайлас.

— С какво са летели?

— С музикален инструмент, който прилича на домбра.

— Може би с летателен апарат, подобен на домбра?

— Е... вертолетът също прилича на домбра.

— М-м... да... — и мен ме засърбя темето. — Отдавна ли се е случила тази история?

— Отдавна, много отдавна. Когато хората около Кайлас започнали да излизат на Земята.

— Откъде да излизат? От Шамбала?

— От страната на сънищата — уверено заяви Гелу.

— В детството си съм чувал за страната на сънищата — включи се в разговора Тим, докато елегантно разресваше косата си. — Нима тя е...

— Това е страната, която виждаме в сънищата си — прекъсна го Гелу.

— Как изглежда тя? — опитах се да внеса по-голяма яснота аз.

— Голяма е — уверено отвърна тибетецът.

— Аз често сънувам, много често — отново се включи Тим.

— Според вас какво има на върха на Кайлас? — попитах аз, все по-объркан от разнопосочния разговор.

— Има място, където може да се седи, но... там седят само богове, не и хора. Дори и богоподобните йоги Бонпо и Миларепа били изхвърлени.

— Казват, че близо до Кайлас има две големи езера...

— Да, от южната страна. Едното е Ракшас — дяволското езеро, а другото е Манасаровар — святото езеро. Черният бог и Белият бог са ги създали...

— Защо Ракшас се смята за дяволско?

— Водата му — Гелу за миг се замисли и спря да се чеше — е отровна. Ако човек пие от нея, умира. По брега и в самото езеро има много змии. Ако убиеш една, веднага се появяват други.

— Странно — възкликнах аз, — нима на височина 4500 метра се срещат змии?

— Там гъмжи от змии — отвърна Гелу. — И обикновени, и мистични.

— Мистичните също ли хапят?

— Също.

— А в езерото може ли да се плува с лодка?

— Може, но е опасно заради силния вятър. Освен това езерото често... гълта хора.

— Заедно с лодките ли?

— С лодките. Ако човек се къпе, гълта го отделно.

— А езерото Манасаровар гълта ли хора?

— Не. Там поклонниците винаги се къпят. То е свещено, водата му е полезна за хората, тя ги пречиства.

— Чувал ли сте за Долината на смъртта?

— Чувал съм — кимна Гелу и пооправи червената лента. — Долината на смъртта е разположена в северната част на Кайлас. Там често умират поклонници. Смъртта прибира онези, които таят в себе си лоши мисли, хората с добри мисли не ги закача. Долината на смъртта сама избира онези, които трябва да умрат.

Сбогувахме се. Англичанинът Тим дълго ми стискаше ръката, като ме гледаше със своите добри романтични очи. Гелу се държа по-сдържано.

Когато си тръгнах, усетих силен сърбеж по цялата глава.

ПЕЩЕРАТА, КОЯТО МАТЕРИАЛИЗИРА МИСЛИТЕ

На другия ден се запознахме с някой си мистър Туктен, посещавал свещения Кайлас като поклонник. Той беше служител в една от непалските туристически фирми и се отличаваше с дълбока религиозност, съчетана с разумна интелигентност.

Мистър Туктен потвърди, че водата в езерото Ракшас наистина може да предизвика смъртта на човек заради съдържащата се в нея особена демонична информация, за разлика от езерото Манасаровар, където водата е свята и подобрява здравето. Според неговите думи Долината на смъртта се намира на север от Кайлас и там ежегодно умират десетки поклонници. Най-страшното светотатство е да се опиташ да се изкачиш на Кайлас. Тези хора не само загиват, но ще бъдат наказани на Оня свят.

Мистър Туктен разказа и за четири пещери в околностите на Кайлас, три от които е посещавал. Първата се наричала Слоновата пещера. Дали ѝ това име, защото намерили в нея бивна на мамут. Била близо до свещената пътека в западната част на Кайлас и представлявала малка вдатина в скалата. Напълно възможно било входът ѝ да е затрупан, за да се попречи достъпът на хора.

„Може би е сомати-пещера?“ — помислих си аз, но не го прекъснах.

Входът към втората, разположена на север от Кайлас, вероятно също е затрупан, затова и тя изглеждала като вдлъбнатина в скалата.

Третата пещера — тази на Миларепа, разположена на югоизток от Кайлас, до свещената пътека, била много интересна. Според преданието създал я великият йога Миларепа, който владеел свръхестествените сили. Той положил край входа ѝ два огромни каменни блока, а върху тях поставил гранитна плоча. Стотици, дори хиляди хора не могли да изместят плочата. А Миларепа успял да я издаде от гранит и да я постави там.

Четвъртата пещера, в североизточната част на района, се наричала Тайната райска пещера. Мистър Туктен не успял да я посети, понеже само посветените, способни да прекосят Долината на смъртта,

можели да достигнат до нея. Казват, че каквото и да си помисли човек, влязъл в пещерата, моментално се сбъдвало. Ако си помисли за храна, тя на часа се появявала пред него. Райската пещера материализирала мислите. Тибетците имали поверие, че човек, направил 21 кръга около Кайлас по свещената пътека, получава разрешение да влезе в нея. Но мистър Туктен се съмняваше, защото според хиндуиската религия пещерата е прекалено особена и само йогите, контактуващи със свръхчовеците, можели да посещават това загадъчно място.

Попитах го дали пещерата не се намира около Статуята на четящия човек, но той не беше чувал за нея. Нищо не знаеше и за златните плочи на древните. За сметка на това ни препоръча да се обърнем към лама Кетсун Зангпо, живял години наред в Тибет и несъмнено един от вещите познавачи, посветени в тайните на Кайлас.

МЯСТОТО НА ГЛАДНИЯ ДЯВОЛ

Още в началото на разговора Кетсун Зангпо каза:

— Недалеч от Кайлас е Мястото на гладния дявол. Не ходете там!

— Защо?

— Там вилнеят особени, черни сили.

— Как се проявяват те?

— Няма да повярвате — усмихна се ламата, — там всички лоши мисли се превръщат в реалност, а добрите — не.

— Как така? — ококорих се аз.

— Каквото и лошо да си помисли човек, то се случва. Например, ако някой поиска врагът му да умре, той ще загине. Пожелае ли съперникът му да се разболе, той наистина заболява. Поиска ли да избухне пожар, той — лумва. Ние, тибетците, смятаме, че това място е омагьосано.

— От кого?

— Кайлас го е омагьосал, за да накаже древните хора, живели там в разпри помежду си. Говори се, че те умеели да използват великата тантрическа сила, но започнали да я употребяват за лоши цели. Едно време градът на древните е бил голям и красив, а сега... сега там живее гладният дявол.

— Какво разбирате под израза „гладен дявол“?

— Гладният дявол е живо същество, но е невидимо — без колебание отговори ламата.

Погледнах го с недоверие, но не му възразих. Нямах основания да съм скептично настроен към фантастичното твърдение на ламата. Та нали той черпеше сведения от тибетските текстове, отразяващи съхранените от хилядолетия знания на предишните цивилизации. А и съвременните ни познания за земните форми на живот са твърде ограничени.

— Кайлас е заселил на това място гладния дявол — потвърди той. — И знаете ли защо?

— Защо?

— За да могат хората, попаднали там, да разберат какво е зло и да осъзнаят, че злонамереността е най-страшното нещо. Гладният дявол превръща лошите мисли в реалност и човек със собствените си очи вижда последиците. Хората са склонни да вярват, че никой не е способен да ги прочете. Някои цял живот са изпълнени с ненавист и злоба, готови са да унищожат всичко заради един свой каприз. И само страхът пред наказанието ги спира. Ние, тибетците, дълбоко почитаме страха. Бог е създал това чувство, за да озаптява човешките лошотии, предупреждавайки ни за възмездието. Страхът ни подсеца не само за възможното наказание на този свят, но най-вече — за предстоящото възмездие на Оня свят, което е далеч по-страшно. Страхът за нас е свято чувство. Във всяка от тибетските религии съществуват ритуали, чрез които се отдава почит на страха.

„Ние, тибетците, дълбоко почитаме страха...“

— Кажете, уважаеми лама, в Мястото на гладния дявол страхът у хората изчезва ли?

— Там страхът от възмездието е притъпен, а при хората, лишени от съвест, съвсем изчезва. На тях им се струва, че лошите мисли са нещо приятно и почтено. Гладният дявол сякаш ги изтегля от човека и ги пуска в действие. Казват, че той се храни с тях. Винаги е гладен, затова иска лошото у хората да е все повече и повече. Тибетците се страхуват да ходят там по двама, по трима или на групи. Обикновено отиват сами.

— Защо?

— На това място и най-близкият ти приятел може да стане опасен.

— Имате предвид, че дори той дълбоко в душата си би могъл да ти завижда и да ти желае злото, за което изобщо не подозираш. А на това място мислите изплуват и могат да те погубят. Това ли имате предвид, уважаеми лама?

— Точно така. Мястото на гладния дявол трябва да се посещава насаме. Не бива да се доверяваш и най-близкия си приятел. Дори той може да те предаде и унищожи.

— А майката може ли да извърши предателство?

— Майката ли? — ламата ме погледна втренчено. — Никога. Но... синът или дъщерята могат. Така е! По-добре е там да си сам.

— Кажете, как лошите мисли стават реалност? Какъв е механизмът?

— Най-често един човек убива друг без видими причини. Случва се хора да полудяват, да се борят с невидим враг, да крещят и да се мятат, а когато силите им секнат, те стенат и молят гладния дявол да ги вкамени.

— Да ги вкамени?

— Има тибетска легенда, според която на това място са се вкаменили представители на древния свят. В града, потънал в междуособици и разпри, тези хора били най-изявените и напредничави и използвали тантрическата сила на Кайлас. В знак на протест срещу раздора те призовали могъщите му сили, седнали в позата на Буда и се вкаменили. Каменните им тела и досега се намират там. После Кайлас омагьосал древния град и изпратил безтелесния гладен дявол. Тогава всички лоши мисли на жителите започнали да се реализират и те се унищожили един друг.

— Интересна легенда — пророних аз.

— Това е свято, но твърде опасно място. Не ходете там — добави Кетсун Зангпо. — Има и свещен извор, камъните в него са с формата на топчета.

— Вие ходил ли сте там?

— Не, не съм. Но някои тибетски ламы са ходили... насаме. Ще мине известно време и аз, изтощен от високите планини и с болки в стомаха, съвсем сам ще стоя на един връх и отдалеч ще съзерцавам Мястото на гладния дявол. Ще успея все пак да открия това омагьосано късче земя.

ЧЕРНАТА СТРАНА НА КАЙЛАС

— Какви други опасни места има около Кайлас? — след кратка пауза попитах аз.

— Трябва да се внимава при черната страна на Кайлас — отговори Кетсун Зангпо.

— А тя къде се намира?

— Според легендата великият Миларепа-йога и великият Бонпо-йога решили да се състезават кой по-бързо ще се изкачи на върха на Кайлас. Миларепа-йога, след като дал преднина на Бонпо-йога, взел музикалния инструмент, наречен дампо, и с негова помощ излетял към върха на свещената планина. Там, според легендата, има площадка и на нея се състоял двубоят между тях. Миларепа-йога излязъл победител от схватката и блъснал Бонпо-йога по стръмния северен склон на свещената планина. По този начин извършил голям грях, защото и двамата са принадлежали към представителите на светлите божествени сили. Оттогава северният склон на Кайлас почернял.

— Наистина ли северната страна е черна?

— Е, не е — кимна лама Кетсун Зангпо, — на цвят е като обикновена скала, но душевно е черна.

— Какво значи душевно черна? — продължих да го разпитвам аз.

— На това място са се натрупали черни сили, които и досега витаят там. Те са невидими, трудно е да ги усетиш в първия момент, но са много силни и пагубни за човека. Черните сили от северната страна на Кайлас са не просто дяволски — те са грандиозни демонични сили, те са...

— Странно, че в светиня като Кайлас освен божествени бушуват и демонични сили — прекъснах го аз.

— Само в противоборството на божественото с демоничното се ражда прогресът. Животът е един безкраен прогрес — свел глава, мъдро изрече ламата.

Замълчах и се замислих над думите му. После мислите ми се насочиха към проблема за характера на демоничните сили, опитвайки

се поне по някакъв наукоподобен начин да обяснят тяхното влияние. Не можах обаче да открия задоволително обяснение. Някъде в затъntenите кътчета на подсъзнанието ми изплува думата време, но веднага угасна, като отстъпи място на страха от думата демон.

— Имайте предвид, че черният и небесният цвят са багри, насочени към водата. Тя се променя под въздействието им — сякаш на себе си промърмори ламата. — Ако от северната страна на Кайлас имаше езеро, то би било страшно, много страшно, способно да убива не само простосмъртните, но и по-възвишените хора — добави Кетсун Зангпо.

— Имате предвид хората от Шамбала?

— А къде се намира Долината на смъртта? Пак там, откъм северната страна на Кайлас?

— Да, Долината на смъртта е там.

— Къде по-точно?

— Казват, че е недалеч от северния склон на Кайлас, но не зная точно. Твърди се, че имало някакво огледало, което насочвало черните сили към хората.

— Огледало ли?

— Така твърдят.

— А кой го твърди?

— Ние, ламите, помежду си. Казват, че Кайлас е омагьосал цялото място и е създал Долината на смъртта, където хората отиват, за да умрат. Там те умират бързо, остаряват и умират — обясни ламата с тихия си старчески глас. — Вие, европейците, разбирате под думата омагьосан нещо приказно и фантастично. Ние, тибетците, го възприемаме като реално взаимодействие между божествените и демоничните сили, защото вярваме в съществуването на духовната енергия, чиито тайни са останали скрити векове наред. Тя ще господства над бъдещето.

— Разбирам — горчиво се усмигнах аз, — че вие, хората от Изтока, ще определяте бъдещето на човечеството, защото вярвате в духовните му сили, дори без да имате сериозни доказателства в тази връзка. А ние, надутите европейци, както се казва, може би ще се превърнем в утайката на човечеството.

— Благодаря ви за разбирането — тъжно промълви ламата.

КАЙЛАС — ГИГАНТСКАТА МАНДАЛА НА ВСЕЛЕНАТА

— Уважаеми лама, разрешете ми един въпрос, на който бих искал по-обстоятелствен отговор. Какво е предназначението на Кайлас?

— Кайлас е гигантска мандала на Вселената.

— Зная какво е мандала. Но все пак обяснете по-подробно.

— Мандалата може да бъде наречена и архитектурна мантра — мистична фигура с обем, определен свише. Формите на янтрите са изпратени на Земята от Висшия разум. Малцина разбират значението на мандалата и янтрите. Може би само йогите от пещерите знаят, но мълчат. Ние, ламите, също не сме наясно, но... се прекланяме пред тях, защото усещаме, че смисълът им е божествен и величествен, и знаем, че без тях...

— Без тях какво?

— Не би имало живот на Земята.

В този миг в съзнанието ми неочаквано изплува думата матрица — неясна и смътна, и преди да се проясни, също тъй неочаквано потъна в неосветените територии на подсъзнанието.

— Скъпи лама, може би мандалата на Кайлас е в основата на живота. Правилно ли съм схванал? — смутено промълвих.

— Може би... — неопределено отвърна Кетсун Зангпо и се вгледа в мен. — Не мислете, че зная много. Може би чувствам по-добре от вас. И затова съм вътрешно убеден, че животът е създаден въз основа на мандалата на Кайлас. Че няма нищо по-свято от тези заветни планини.

— Какво? Повторете, моля!

— Няма нищо по-свято от формата на Кайлас.

Защо той на няколко пъти ми напомняше, че планината Кайлас е свещена? Може би тук се криеше нещо важно и фундаментално.

Защо хората от Изтока изглеждат по-наивни и за разлика от европейците вярват на чувствата, достигайки до тях (както и до нас!) от дълбините на божественото подсъзнание. Те не ги анализират, те просто им се доверяват, убедени, че са напълно правдиви. Хората ОТ

Изтока като че ли живеят за бъдещето и търпеливо (живот след живот) очакват, че един ден те ще станат реалност. И тогава божествената светлина на древните тайни ще се върне и ще озари техния банален делник.

Кога ще дойде този ден? Кога?

На Изток изглежда по-добре разбират чувствата си и търпеливо чакат светлите времена, но се прекланят пред нас, защото ние, не намирайки покой в своите противоречия, все се стремим да докажем всичко в живота и да го проверим експериментално. При това със съжаление рано или късно осъзнаваме, че ролята на съдник на Божиите творения, която кой знае защо си присвояваме, не е най-вярното решение... Ние, европейците, все се целим напред, все пробиваме с главите си стени и си чупим вратовете по остриите завой на историята, предопределена от Бог. А балансът между Изтока и Запада, между Азия и Европа изглежда е необходим за света...

— Извинете, уважаеми лама, нали Кайлас прилича на пирамида?! Нали така? — настойчиво и неочаквано високо казах аз.

— Пирамидалната форма е свещена — уклончиво отвърна той. — Впрочем, ще ви покажа една книга, дори ще ви препоръчам да прочетете отделни пасаж — много е интересна. Авторът ѝ е европейец — Ернст Хофман. По-голямата част от живота си е прекарал в Индия. Индийското му име е Ангарика Говинда... Той често е посещавал свещената планина и книгата му „Път през белите облаци“ е посветена на пътуванията му до нея. За съжаление Ангарика Говинда почина през 1985 година.

Кетсун Зангпо стана, взе книгата от полицата и след като я прелисти, ми посочи следния пасаж:

— Ето, четете.

Текстът беше на английски и аз прочетох:

„... според древната санскритска традиция планината Кайлас се е наричала Меру или Сумеру. Тя е смятана не само за физически, но и за метафически център на света... Планината Меру (или Кайлас) образува ос, свързваща различни планове или светове... Кайлас е увенчан с невидимия храм на трансцеденталните сили... това е гигантска мандала...

Планината Кайлас символизира оста на духовната Вселена, която преминава през безброй светове. Тази ос се издига от човешкото ниво

към божественото...

За вярващия Кайлас е небесен храм, божи престол, антена, която предава и приема духовните енергии на нашата планета...

Обикаляйки Кайлас по свещената пътека, поклонникът разбира, че се движи по гигантска мандала, сътворена по чудодеен начин...“ От книгата, а и от разговора ми с ламата ставаше ясно, че Кайлас е създаден с формата на мандала. Но обикновено мандалата е сложен комплекс от мистични фигури, имащи съответния обем. Именно — комплекс, а не единична фигура! Оттук следва, че е напълно възможно това да е легендарният Град на боговете. Защо тогава той не е описан от никого? Нима никой не е виждал другите мистични постройки около свещения Кайлас? В онзи момент не откривах отговор на лавината от въпроси, които не ми даваха покой. А всичко се оказа толкова просто! Но за това, скъпи читатели, ще разкажа малко по-нататък.

„Защо мандалите са смятани за свещени?“ — мислех си аз, без да подозирам, че древните са приемали материята за вторичен субстрат. За тях първоосновата на живота са пространството и времето, за въздействието върху които са били създавани различни съоръжения. Тайната на формите им засега е недостъпна за нас.

Господи, колко далеч сме все още от осъзнаването на научната стойност на мистичните фигури и по-конкретно — на мандалата! Колко по-различни са били научните им методи! Сега вече ми е ясно, че те са конструирали матрици, влияещи върху пространството и времето, че на следващите поколения са предавали принципните им схеми под формата на тайнствените мандали и янтри. С каква цел са създавали тези матрици? Нима комплексът Кайлас е гигантска матрица?

Каква е нейната роля?

Помолих Кетсун Зангпо да прекъснем разговора.

Когато приседнах отвън на стъпалата и запалих цигара, отново си припомних думите на Ангарика Говинда, според които Кайлас е увенчан с невидим храм на трансценденталните сили — явно ставаше дума за призрака на Кайлас. Колко жалко, че не притежавам финоенергийно зрение, с което бих могъл да видя фантома на Кайлас! Сигурно е великолепен! Щастливи са йогите, надарени от

свръхчовеците с такова зрение. А аз не съм сред избраниците! Не съм и достоен — пуша, пия, ям месо...

Запалих втора цигара. Според Ангарика Говинда паралелните светове са свързани от ос, минаваща през свещената Кайлас. Може би именно там е мястото за преминаване в бляскавите и различни паралелни светове, където навярно кипи паралелен живот, вървят паралелни жени... Още не знаех, че след време Бог ще впрегне ума ми и ще ме накара да анализирам паралелните светове, че ще ми подсказе ключа към този анализ и аз ще организирам още две експедиции, но за тях все още е рано да разказвам, ако искам да не ви обърквам, скъпи читатели, и да спазвам хронологията на собствените си лутания и догадки.

Когато се върнах при Кетсун Зангпо, той любезно ми предложи да се усамотя в другата стая и на спокойствие да се запозная по-подробно с книгата на Ангарика Говинда.

СТРАНАТА НА БОГОВЕТЕ

Задълбочих се в книгата и сякаш станах част от аскетичените и мъжествени поклонници, за които с такава топлина пишеше авторът.

„...тези мъжествени поклонници заслужават възхищение. Мнозина от тях не се връщат, а онези, които успяват да се приберат обратно, стават образец на възвишена вяра и издръжливост. Те се появяват в своя роден край, обогатени с опит, който цял живот ще е източник на сила и вдъхновение за тях, понеже са заставали пред Изначалния и са видели Страната на боговете.“

Интересно! Говинда нарича района на свещения Кайлас Страна на боговете, а ние... предполагаме, че там ще намерим Града на боговете.

Нататък прочетох следното:

„...поклонникът се спуска сам от превала към Страната на боговете, но сякаш е заобиколен от невидими спътници — духовни събрата, които също отиват на поклонение в планината. Поклонникът усеща тук някаква особена атмосфера, която в религиозните традиции наричат божествена и която се обяснява с присъствието на богове, Буди и Ботхисатви.“

Разбрах, че поклонниците едва ли са способни да виждат в Страната на боговете „невидими духовни събрата“, но несъмнено усещанията им са по-изострени. Намирайки се постоянно под въздействието на неразбираеми бурни чувства, може би понякога пред очите им се появяват хора от паралелни светове или от друга безтелесна форма на земен живот. Приемайки ги като Божие озарение, поклонниците може би напълно реално и осезаемо усещат близостта на „духовните ни събрата“.

Кой може да го отрече?

Може би единствено невежите академици от комитета по лъженаука към Руската академия на науките. Нашите многознайковци без колебание биха вдигнали ръка срещу свещените чувства на тези непорочни и добри хора, поели по високопланинските пътеки на Тибет, за да видят и — най-важното — дълбоко да усетят Страната на

боговете. Никой нормален човек не е способен да оскърби или да се надсмее над чистите им чувства.

Интересното беше, че според Говинда „духовните ни събратя“ също се покланят на планината. Нима пирамидата Кайлас е построена едновременно в различни паралелни светове? И те също се покланят на „паралелния Кайлас“ — призрачен и невидим за нас? „Наистина ли оста на Кайлас съединява паралелните светове?“ — задавах си въпрос след въпрос, без да намирам отговори.

Значително по-късно, след египетската експедиция и след продължителния душевен дискомфорт, започнах да осъзнавам единството на паралелните светове И поне хипотетично да допускам, че строителството на огромните монументи по Земята е по-добре да се извършва от силите на паралелния свят, а не от света, в който живееш.

Интересни ми се сториха и следните думи на Говинда за Кайлас:
„Онова, което е достъпно за телесения взор, за окото, е само субструктура, еманация на нещо по-велико и недостижимо.“

Какво е имал предвид авторът?

Може би намекуваше, че под Кайлас е разположен огромен подземен град. Или че нашето триизмерно зрение не е в състояние да съзерцава паралелния четириизмерен Кайлас, паралелния петизмерен Кайлас и... т.н. Кой знае?

Вероятно уникалността на Кайлас, за която толкова се говори на Изток, се състои именно във факта, че тази планина (или пирамида!) е била построена като „облик на много светове“?! Ненаправно е наричана ос, съединяваща различни светове.

Описвайки видяното от поклонниците, Говинда съвсем конкретно споменава, че в района на Кайлас се намират пирамиди и монументални постройки, което още повече ме насочваше към мисълта за съществуването на Града на боговете:

„...поклонникът се озовава в скалист каньон, чиито стени напомнят архитектурни постройки. Той сякаш е обкръжен от гигантски храмове, украсени с високи колони, корнизи и тераси, а над тях блести куполът на Кайлас. Формата на Кайлас е безукорно правилна, сякаш куполът е издялан от огромна скала... Тези планини, подобни на пирамиди, стоят като стражи от двете страни на Кайлас.“

Нима в района на Кайлас има планини, които приличат на архитектурни постройки и пирамиди?

Може би точно това е Градът на боговете!

Изглежда обаче поклонниците, завладени от своите чувства, не могат да го осъзнаят! Вероятно те виждат Града на боговете, но не разбират какво точно виждат! Те просто се прекланят пред една светиня.

Страшно ми се прииска да запаля цигара. Надвесих се от прозореца, едва не паднах, но запалих, като се стараех да изпускам дима по-надалеч.

След малко на вратата се почука. Влезе млад лама и ме покани на чай. Отказах му и отново се зах с книгата, като целенасочено търсех пасажи, описващи психиката на поклонниците.

„Страната на боговете се вижда откъм превала Гурла. До него блестят снежните върхове на планината Гурла-Мандата, която отгоре изглежда като огромна свастика. От превала се вижда сияещият купол на Кайлас. Изглежда фантастичен, неземен. При вида му поклонникът забравя всички свои страхове и тревоги, завладява го едно-единствено желание — да се убеди в реалността на чудното видение.

Той вече не чувства умора, в сърцето му звучат песнопения и мантри, защото пред него се разкрива първият проблясък на священото видение на великия Даршан. По пътя към Кайлас поклонникът се натъква на две езера — Ракшас (езеро на ужасните божества на мрака) под формата на полумесец и езерото Манасаровар (езеро на мирните божества на светлината), кръгло като слънце.

...тайнствената планина Кайлас притегля поклонника неударжимо. Той почтително скланя глава пред нея, като повтаря своите мантри и се обръща към всички сили на светлината, обитаващи тази космическа мандала.

...не можеш да се приближиш към престола на боговете, да навлезеш в мистерията на висшата реалност, без да рискуваш живота си. Дръзналият да извърши парикарма — ритуална обиколка на священата планина, трябва да има ясен и вгълбен ум. Това е толкова важно, както и силното тяло, понеже на поклонника му предстои да измине пълния цикъл живот-смърт. Той пресича червената долина на реката Амитабха на запад от Кайлас, минава през вратата на смъртта между тъмната северна и разноцветната източна страна на Кайлас, където е страховитият Долмала — проходът на Тара Спасителката. После прероденият поклонник се спуска към долината нарека

Акшобхъа на изток от Кайлас, където поетът — свети Миларепа, е създавал своите химни. Оттам поклонникът отново излиза към златистите южни долини.“

„Колко любов, вдъхновение и романтика са вложени в тези думи! Какви възвишени чувства изпитва поклонникът, навлязъл в Страната на боговете и видял свещения Кайлас!“ — мислех си аз, докато четях тези редове.

Защо обаче поклонникът е убеден, че наистина вижда най-голямото чудо на света?

Замисля ли се за неговото предназначение или само се отдава на възникналите при съзерцанието чувства?

Какъв е източникът на знания за свещената планина?

Какви мантри повтарят поклонниците при вида на чудото?

Знаех, че някои извършват парикарма, като обикалят Кайлас по свещената пътека пълзешком. Те слагат на ръцете си обувки, лягат с протегнати напред ръце, после свалят обувките и като се покланят, стъпват в обувките. Колко усилия са необходими! Каква дълбока почит трябва да изпитваш в душата си!

Излязох от стаята и се приближих към лама Кетсун Зангпо, който пиеше чай. Наляха и на мен.

— Мога ли да ви задам още няколко въпроса?

— Да, разбира се.

Изстрелях цяла серия от въпроси и търпеливо зачаках. Ламата мълчеше. После поклати глава и тихо рече:

— Не зная.

— Какво не знаете?

— Не мога да отговоря на въпросите ви, защото не ми е известно предназначението на свещената планина и не зная източника на знанията за нея. Известно ми е само, че те са достигнали до нас от дълбоката древност.

— Благодаря ви — смотолех аз и си помислих, че изглежда поклонниците наистина не анализират видяното в свещената планина Кайлас и са под пълното влияние на чувствата си.

— Ще пиете ли още чай?

— Не, благодаря. Кажете, уважаеми лама, районът на Кайлас посещаван ли е от учени?

— Доколкото зная, учени не са ходили. Това свещено място се посещава само от поклонници. Ако там отидат учени, най-вероятно ще загинат.

— Защо?

— Защото едва ли ще се приближат към планината с чиста душа.

Въздъгнах и се сетих за оператора Квитковски. Бях го изключил от състава на експедицията, защото според мен този московски привърженик на рационалното не би могъл да се приближи към свещената планина с чиста душа. И тя не би ни простила, ако го бяхме взели със нас.

— А Николай Ръорих? Нали той също се е стремял към свещената планина!

— Ръорих е бил учен с душа на поклонник — пресече ме ламата.

Отново се замислих. Вероятно и ние скоро ще извършим парикарма — ритуалната обиколка около свещената планина, ще разберем кое поклонниците наричат „да изминеш пълния цикъл живот-смърт“ и... ще минем през Портите на смъртта.

Помолих ламата за разрешение да се усамотя отново с книгата на Говинда. Целенасочено търсех информация за Портите на смъртта.

ОГЛЕДАЛОТО НА ЯМА — ЦАРЯ НА СМЪРТТА

Прелиствах страница след страница и внезапно попаднах на английската дума mirror — огледало. Неизвестно защо тя привлече вниманието ми и аз се вгледах по-внимателно в текста, а след няколко минути вдигнах глава и възкликнах:

— Ама че работа! Каменно огледало убива хора! Сгъстеното време оценява даден човек и решава дали да го убие, или да му даде възможност да продължи да живее. Или както казват поклонниците — „да се прероди“!

Ще поясня удивлението си, но преди това — ето написаното от Говинда:

„...на поклонника му предстои все още да прекрачи през Портата на смъртта, където ще се прероди. Като стигне до прохода Долма, разделящ северната и източната долина близо до Кайлас, той се приближава към мястото, откъдето се вижда Огледалото на царя на смъртта (Яма), в което се отразяват всички събития от неговото минало. Той ляга между две морени, подобни на четириоки петнисторижави кучета, затваря очи и се озовава пред съда на Яма — съда на собствената си съвест.

Тогава си спомня своите постъпки, скъпите на сърцето му хора, починали преди него, всички, чиято любов е пренебрегнал и се моли за тяхното щастие, в каквата и форма да им предстои да се родят.

След като се помири така с миналото си и премине Портата на смъртта, поклонникът прекрачва прага към новия живот — там, на заснежения проход на милосърдната майка Долма. И ето че нозете му го отвеждат към езерото с изумрудна вода, наречено «Езеро на милостта», чието хиндуистко название е Гаурикунд. В него поклонникът получава своето първо кръщение като преродило се същество.

В източната долина поклонникът вижда скала с формата на брадва. Това е символът на царя на смъртта, а скалата се нарича Брадвата на кармата.“

Сега, скъпи читатели, ще обясня повода за възклицанието си. В научните среди са известни т.нар. огледала на времето, разработени от гениалния руски учен Николай Александрович Козирев. Според него времето е енергия, информационна (мислеща!) енергия, която може да се концентрира и да се разпределя. Той е създал специални вдлъбнати конструкции, които могат да свиват (сгъстяват) времето. Козирев ги нарича „огледала на времето“.

В следващите си книги ще се спра по-подробно на този проблем и ще се позова на резултати от научни изследвания. Тук ще изразя само искрената си почуда от факта, че онова съоръжение, което има отношение към царя на смъртта Яма, също се нарича огледало. Описвайки възможността да свива времето с помощта на огледала, Козирев не изключва хипотезата, че човешкият живот би могъл да протече за броени дни, часове, минути, секунди или мигове, след които настъпва физическата смърт. Времето убива човека. Защо Козирев е нарекъл своите конструкции огледала?

Нима Огледалото на царя на смъртта Яма прилича на огледалото на Козирев?

Нима времето е мислеща субстанция, върховен съдник на мислите, душата и кармата на човека? Нима времето извлича от човека основното — съвестта му, и оценявайки я, решава дали да го погуби или да му даде възможност да живее?

Скоро и на нас — четиримата руски учени, ще се наложи да застанем пред Огледалото на царя на смъртта Яма и да усетим върху себе си неговия съд. Ако вярваме на Говинда, там нашата съвест ще застане пред „трибунала“ на неизвестен енергиен разум.

Името Яма ми се стори зловещо и мрачно. Стана ми страшно. Замислих се дали съвестта ми е неопетнена. Макар и с усилие и често в свой ущърб съм се старал да живея в съгласие с вътрешните си принципи, но... може би, без да забележа, понякога съм вървял срещу тях? Колко пъти съм изпадал в нервни кризи, повишавал съм тон... в крайна сметка не съм ангел!

Ясно си спомнях моменти, когато съм изпускарал нервите си пред пациент, за когото бях последната надежда. А след това го издирвах в клиниката и искрено му се извинявах. Оперирах го с особено вдъхновение и с онова душевно въздействие, когато мислите ти скачат лудо по мозъчните клетки, а ръцете ти, подчинявайки се на някакъв

подсъзнателен порив, изпреварват с действията си мисълта, предизвиквайки впоследствие почуда: „Откъде ми хрумна това?“ или „Как успях да го сторя?“

В нашия център дори се говори, че ако шефът се скара на болния, значи му е провървяло. Отделни пациенти дори нарочно ме нервират, надявайки се, че операцията ще протече по-добре. Може би са прави, защото изглежда енергията на съвестта не просто стимулира мисленето, но извлича от подсъзнанието онова, което все още е неподвластно и действа мощно, решително и загадъчно.

На това народът му казва лека ръка. То е плод на енергията на съвестта.

Твърде висока е нейната цена. Рано или късно, на този или Оня свят, ние ще застанем пред съда на съвестта и това ще е решаващият миг в нашия вечен живот.

Не се сдържах и като се надвесих през прозореца, отново запалих цигара. Мислех си, че легендарната Долина на смъртта най-вероятно се намира под Огледалото на царя на смъртта. А това огледало насочва към нея смъртоносна енергия — енергията на сгъстеното време, сгъстената мислеща енергия.

Представих си как ще навляза в Долината на смъртта, ще застана пред Огледалото на царя на смъртта — пред съда на Яма, как сгъстената енергия на времето ще следва моята душа, за да ...

Загасих цигарата, като пълен простак мушнах фасата в джоба си и отново зачетох книгата на Говинда. Разсеяно прегледах няколко пасажа и си спомних думите на лама Кетсун Зангпо, че в района на Кайлас учените биха загинали, защото не могат да се приближат към планината с чиста душа. Представих си как сгъстеното време освобождава енергията на съвестта. И ако тя е била изразходвана през жизнения път, конкретният човек ще усети само леко неразположение. Но в случай, че е била потискана и навряна в ъгъла, че се е трупала там, то освобождаването ѝ ще се превърне в експлозия — човекът ще почувства как тялото му сякаш се изпепелява, превръщайки го в сбръчкано същество, готово всеки миг да се разпадне. Неизползваната енергия на неговата съвест няма да му прости.

Зачетох отново книгата и открих следното:

„Тук мнозина загиват. Но смъртта не плаши поклонника, защото той умира в присъствието на божества, върху свещена земя, в най-

възвишената минута от своя живот, осъществявайки свое съкровено желание.“

Вероятно не всички хора, посетили Долината на смъртта, загиват, изгаряйки мъчително от енергията на съвестта и усещайки страхотни страдания при вида на своето изпепеляващо се тяло. Вероятно мнозина отиват там и застават под Огледалото на царя на смъртта, за да могат на това място, където годините се изнизват като мигове, да усетят близостта до Бога и да умрат красиво, отдали душата си във властта на Всевишния. Там те умират... с радост.

Изпитах гордост заради поклонниците, които завършват земния си път така възвишено и щастливо. Тези незабележими и странни хора усещат преди всичко блаженството на вечния живот. А олигарсите, бизнесмените и останалите твърде земни хора, чийто живот е подчинен на принципа: „Първо бизнесът, после — съвестта“? За тях земните радости са не само безкрайно сладостни, но и вечни.

Но съдът на Яма ги чака и тях.

Затворих книгата на Говинда и отидох при Кетсун Зангпо. На сбогуване ламата ми подхвърли:

— Ако намерите Долината на смъртта и видите Огледалото на царя на смъртта Яма, не забравяйте, че можете да стоите не повече от пет минути. След това Яма ще започне да работи.

КРАЛСТВОТО НА ЙОГИТЕ

Ден по-късно се срещнахме със стария ни познайник Бонпо-лама — същия, който по време на експедицията през 1996 ни разказа за феномена сомати. За изминалите три години ламата беше поостарял, но очите му бяха все тъй живи.

Ето какво ни разказа той за Мястото на гладния дявол.

— В Тибет до VI век от незапомнени времена е съществувало кралство. Най-древното кралство на света, по-древна държава не е съществувала на Земята. Наричала се е Шанг-Жонг. Столицата ѝ се е намирала близо до Кайлас. Хората там били адепти, йоги, а държавата била известна като кралството на йогите. Те са знаели секретните мантри, с чиято помощ влизали в тантрическото поле на Кайлас и използвали силата му. Езикът им не е бил санскрит, наричали го така, както и кралството — шанг-жонг.

— Къде по-точно се е намирала столицата на кралството? — с възмущение попитах аз.

— На седемдесет километра от планината Кайлас, така пише в тибетските текстове — спокойно и невъзмутимо отговори Бонпо-лама.

— Това ли е Мястото на гладния дявол?

Бонпо-лама повдигна глава:

— Другите религии неправилно го наричат по този начин. Според най-древната религия в света — Бонпо, на това място е имало прекрасен град — най-красивия в цял свят, с най-прекрасните хора. Религията Бонпо е дошла оттам, от столицата на йогите, и е пренесла сведенията за необикновеното кралство през вековете. Като представител на тази религия аз се гордея, че имам честта да я представлявам като лама. За мен Шанг-Жонг е свята дума. Какво общо има тук гладният дявол?

— Извинете, Бонпо-лама, а защо тогава Шанг-Жонг е загинало? — внимателно, без да наранявам чувствата му, попитах аз.

— През VI век кралството е започнало да загива. Функциите му постепенно затихнали. Прекрасните кули и дворци, напомнящи сградите на Вавилон...

— На Вавилон ли?

— Да. Те постепенно се разрушили. На тяхното място сега се простират огромни пясъчни дюни. И само понякога, когато тибетските ветрове ги раздвижват, отдолу се разкриват руините от великите творения на древността. Сякаш поели дъх, след като са били погребани в пясъка, те отново затъват в него и се съхраняват там векове наред. Кулите и дворците са построени без физическа сила — създала ги е тантрическата сила на Кайлас. Щастлив е онзи, комуто се удаде да ги види, но подобно щастие не се случва често. Пясъкът...

— Йогите в кралството високи ли са били, например 3 или 5 метра, или са приличали на днешните хора? — попитах аз, тайно надявайки се, че Бонпо-лама говори за столицата на последните атланти. Отлично си спомнях разпръснатите из литературата сведения, свидетелстващи, че в не толкова далечното минало на Земята са живели великани — хиперборейци, титани и т.н. Ето защо подобно предположение не беше необосновано, още повече че Тибет се намирал в т.нар. вечен континент, където — според всички легенди, са се спасили атлантите по време на Всемирния потоп.

— Питате какви са били на ръст? Приличали са на съвременните тибетци — същия ръст, същата мургава кожа... Но йогите с нисък ръст са били последните...

— А преди тях кой е живял в кралството?

— Но те... — Бонпо-лама се чудеше дали да продължи.

— Какво те? — фиксирах го с настойчив поглед аз.

— Те са отишли под Земята.

— Кой те? Големите хора ли?

— Да. Хората, създали някога кралството Шанг-Жонг, са отишли под Земята. Не всички наведнъж, а постепенно, един след друг. Така пише в нашите тибетски книги.

— Изпаднали са в състояние на сомати в пещерите на Тибет, така ли?

— Не зная. Сигурно част от тях са в състояние на сомати, а други са преминали в подземното царство.

— Вярвам в съществуването на подземното царство — пророних аз.

— Нашата религия произхожда от тях, а не от онези малки тибетци. Тибетците, които в продължение на хилядолетия са живели

редом с Големите хора, след това се почувствали самотни, възникнали размирици, те се отдалечили от Бога и... постепенно загубили йогийските си способности и забравили свещените мантри. А без тантрическата сила на Кайлас не знаели как да поддържат прекрасния си град и сградите започнали да се рушат. Пясъкът ги засипвал. Мнозина може би предчувствали скорошната гибел, молели и викали обратно Големите хора, които толкова дълго ги обучавали в технологиите на Душата и Сърцето, но те не излизали. Тибетците изпаднали в отчаяние, започнали да подивяват и да водят примитивен живот.

Понякога се доближавали до пясъчните дюни, под които бил погребан прекрасният им град, но скоро усетили, че е по-добре да ходят поединично — някаква зла сила, заселила се там, превръщала лошите им мисли в реалност. Те вече се страхували да ги посещават, без да разбират, че злото е пратено като наказание, защото са забравили знанията за свещения Кайлас. Кайлас ги е наказал!

— Но нали там е Мястото на гладния дявол...

— Не говорете така! Не повтаряйте така често „гладния дявол, гладния дявол“! — възмути се Бонпо-лама. — Това място е свято, най-святото, защото под пясъка се намират руините на свещения град на Големите хора. Другите религии преиначават, но религията Бонпо — най-древната, идва от Големите хора. А сега... са останали само спомените.

— Искате да кажете, че днес тибетците живеят със спомените за някогашното величие на кралството?

— После..., когато хората подивели и започнали да умират от студ и болести — Бонпо-лама се замисли, — се появили пророци, които... само Бонпо-религията знае за тях! Те създали тибетска религиозна държава и накарали хората да посветят живота си на опазването на спомените за миналите велики знания.

— Тибет е страна на спомените — тихо добавих аз.

— Да — тъжно въздъхна Бонпо-лама.

— А сега, когато страната ви влезе в състава...

— Сега, сега — болезнена гримаса сгърчи лицето му, — сега стотици древни книги са изгорени, манастирите — разрушени, а ламите — колкото са останали — се страхуват да говорят за великото минало, боят се да си спомнят. А те са длъжни да помнят!

Злата сила на комунизма стигна и до нас, до центъра на света. Вие, руснаците и немците, измислихте комунизма!

Вие извратихте собствените си страни, унищожихте хората, накарахте ги да вярват в дявола и в други хора! Китайците подхванаха тези идеи и... ето, че злата сила стигна до Тибет, като забрани най-важното — спомените! Повтарям ви — спомените! Ние се чувстваме зле! Останала ни е една участ — да си спомняме. Ако и това ни забранят... Сами сме си виновни, че загубихме способността да използваме тантрическите сили на Кайлас, че Големите хора се скриха от нас под Земята и престанаха да ни помагат.

Настъпи мълчание. Бонпо-лама стана, наля си вода от чайника, после порови в нощното шкафче, извади някакви хапчета и ми ги подаде, като обясни, че не знае къде са му очилата. Прочетох надписа — бяха за сърце.

— Знаете ли, уважаеми лама — прекъснах тягостното мълчание аз, — убеден сам, че цялото човечество произлиза от Тибет. Големите хора, атлантите, които са се спасили на Вечния континент от Всемирния потоп и хиляди години са се укривали в подземията на Тибет, след потопа са клонирали от „човешкото семе“ новия човек. Този човек е тибетецът — от него са произлезли останалите раси и нации. Тибет наистина е бил център на Земята. Може би сега Тибет е повече подземен център, но съвсем скоро положението ще се промени...

— Забелязвам, че знаете много — прекъсна ме ламата. — А все аз говоря. Защо толкова малко говорите за всичко това в страната си и по света? Защо?

— Тежи ми грехът на моята страна. Аз съм руснак^[1]. А и настъпиха други времена. Комунизмът е победен. Сега има един световен лидер — Съединените американски щати. Те диктуват как да се живее.

— Америка е бездуховна страна, там хората приличат на чували с пари. Думата сърце там не се произнася. А вие?

— Какво ние?

— Нямате право да сте слаби?! Америка обезателно ще измисли нещо. Не бива една страна така безскрупулно да командва целия свят. Та тя командва не въз основа на духовни постулати, а благодарение на това, че е овладяла управлението над световните финанси. Целият свят

е поверил парите си на Америка! А ако освен тях ѝ отдаде и душата си? Пак ви повтарям — Америка скоро ще създаде нова идеология, за да запази господството си. И тя ще е пагубна, понеже парите са от дявола, а Америка е роб на парите, роб на алчността.

Можете ли да си представите алчен свят? Например без добрата и малко наивна Индия, където процъфтява човешката душа? Можете ли да си представите алчна Индия, алчна Япония, алчен Непал... Американците ще се опитат да направят лаком целия свят. Те със сигурност ще измислят нещо!

И двамата потънахме в мълчание. Притесняваше ме мисълта, че ние, руснаците, нямаме право да бъдем слаби.

[1] Ернст Мулдашев е татарин по произход. ↑

ТИБЕТСКИЯТ ВАВИЛОН

— Как се е наричала столицата на йогийското кралство?

— Тун-Лонг-Вали.

— Какво означава това?

— Сложно е за превод — Бонпо-лама се замисли. — Условно казано, означава Вавилон.

— Вавилон? — искрено се учудих. — Нали той се намира в Ирак, в Месопотамия!

— Вече ви казах, че столицата на йогийското кралство много е приличала на Вавилон. Били са градове-близнаци, построени по един и същи начин, имали са еднакво предназначение.

— И двата ли са били издигнати с тантрическата сила на Кайлас?

— Да, тя може да бъде използвана във всяка точка на земното кълбо, дори и в Космоса, но за целта трябва да се знаят определени свещени мантри, а само Бог ги дава на хората — декларативно отвърна Бонпо-лама.

— А какво е предназначението им?

— Трудно е да се отговори. Няма еднозначен отговор на този въпрос. Зная само, че и двата са били създадени, за да се възроди човечеството на Земята.

— Разрешете ми да споделя някои свои мисли по този повод — замислих се за миг, припомняйки си изчисленията, направени преди експедицията. — Ако върху глобуса съединим Кайлас с египетските пирамиди, то месопотамският Вавилон ще се озове на същата линия, при това в точка, намираща се на разстояние, равно на една трета от цялото разстояние. На една трета по същата линия е древният град Кандахар в Афганистан, а след още една трета — тибетският Вавилон до планината Кайлас.

— Така ли? — възкликна Бонпо-лама.

— Да, така е. Вземете глобуса и вижте сам. Създава се впечатлението, че и месопотамският, и тибетският Вавилон са били построени с определена цел. С каква обаче?

— А според вас — с каква цел?

— Струва ми се, че и на двете места са се извършвали експерименти за клонирането на „новия“ човек на планетата.

— Зная какво е клониране — вметна ламата.

— След Всемирния потоп атлантите са осъзнали, че трябва да създадат „нов“ човек, по-адаптиран към променените условия на Земята. Те са знаели, че рано или късно ще отидат в подземния свят, където ще продължат своя прекрасен и чист живот. Имало е с какво да се гордеят — създали са на Земята световната система от пирамиди и древни монументи, чрез които са започнали да прочистват планетата от лошите човешки помисли, за да не достигнат те до родоначалния свят и да не доведат до неизбежното наказание.

— Така, така — промърмори ламата, очевидно съгласен със съжденията ми. Усещах, че те му допадат.

— В района на Кайлас са били налице всички условия — в подземията на Вара са се съхранявали „семената“ на арийците преди потопа, както и технологиите за клонирането...

— Интересни мисли излагате — прекъсна ме ламата. — Забелязвам твърде много съвпадения с описаното в тибетските текстове. Разбира се, там терминологията е друга.

— Смятам, че експериментите са започнали веднага, след като условията на Вечния континент до известна степен са се нормализирали. Но не всичко е вървяло по начертания план. „Новият“ човек, по-скоро „тибетските Адам и Ева“, не са могли да се приспособят към суровите условия, да реализират творческия си потенциал и постепенно са подивели. Атлантите осъзнавали, че „новият“ човек, изваден от подземния свят на повърхността на планетата и пуснат на воля, не е способен да преодолее непредвидените трудности и се нуждае от закрила. И тогава са решили да изградят край Кайлас град, където създадените от тях човеци биха живели под защитата им. Големите хора са изградили тибетския Вавилон, използвайки своите финоенергийни технологии, т.е. тантрическата сила на Кайлас. Мнозина от тях са излезли на повърхността, за да направляват творенията си. Това са наземните Големи хора.

— Известно ми е — отново ме прекъсна ламата, — че след Всемирния потоп атлантите също са загивали масово, че и те не са могли да се приспособят...

— Да, загивали са — продължавах аз, сякаш знаех всичко, — но най-добрите от тях, приети в Шамбала, не само са оцелели, но и са започнали да работят върху създаването на „новия“ човек, обричайки се на лишения, налагани им от живота в наземния тибетски Вавилон. Ще ми се да спомена още нещо.

— Говорете.

— Около 200 000 години преди потопа, в лоното на цивилизацията на атлантите, се е зародила арийската, нашата раса. Вероятно именно нейните „семена“ са били запазени във Вара, за да може от тях да бъде създаден „новият“ човек. Изглежда не всичко е било лесно. „Новият“ човек е бил неприспособим към твърде различните условия след потопа: сух и студен климат, необикновено синьо небе, променено електромагнитно поле, финоенергийна аура и т.н. Обстоятелствата принудили атлантите да се заемат с генно инженерство, столетия наред проверявайки на практика получените резултати. Всички следващи Адам и Ева са заставали на жертвения олтар на научните търсения с единствената благородна цел — да се насели Земята с човеци.

— В текстовете на Бонпо-религията пише, че Големите хора се грижели за „малките хора“ — за тибетците. Че тибетците били склонни към грехове, а Големите хора ги напътствали как да ги избягват, като създавали религиите. В района на Тибет има много религии. Може да се каже, че те произхождат оттук. И че са били сътворени за избавлението на човека. Затова религиите на Тибет са най-древните и чистите — настойчиво редеше словата си ламата. — А основната сред тях е Бонпо. Тя е сътворена от Големите хора.

— Бих искал да отбележа още, че вероятно създаването на „новия“ човек не е станало без намесата на извънземни. Не можем да отречем съществуването им, ако помним, че Бог е създал вълновата форма на живот на този свят. И той едва ли би създал физически форми на живот само върху една планета. Най-вероятно в божествения експеримент са участвали много планети.

— В нашата религия пише — вметна Бонпо-лама, — че почти на всички планети съществува живот. На някои по-примитивен от нашия, на други — по-развит.

— Ето какво мога да кажа за месопотамския Вавилон. Добре известни са писмените паметници на древните шумери. Част от тях са

разгадани и те свидетелстват, че на Земята са пристигнали ануаките — жители на планетата Нибиру. Те добивали злато на Земята, за да го разпръскват в горните слоеве на атмосферата и по този начин да предотвратяват загубата на топлина и да запазват топлинния баланс на своята планета. Ануаките също решили да създадат „нов“ човек, за да може той да работи в добива на злато. Те взели „семе“ от подивял ариец и го инплантирали на жена-ануак, след което се родил „нов“ човек от мъжки пол — Адам. От неговата тъкан взели клетка и отново я инплантирали на жена-ануак, след което се е родило същество от женски пол — Ева. Тези „нови“ хора се оказали напълно приспособени към земните условия и не е изключено точно от тях да идват легендите за Адам и Ева. Така е записано в писмените паметници на шумерите.

— Смятате, че „новият“ човек е създаден там? Не е вярно. В нашата религия пише, че човекът е създаден под Кайлас, в града Тун-Лонг-Вали, в тибетския Вавилон.

— Уважаеми лама, не би трябвало да изключваме версията, че Големите хора и ануаките от планетата Нибиру са съгласували своите опити за клонирането на „новия“ земен човек. Струва ми се обаче, че съвършеният човек е излязъл от тибетския Вавилон. Атлантите от Шамбала се направили по-качествен експеримент...

— Така е — със задоволство рече Бомпо-лама. — Така пише в нашата религия.

— И офталмогеометричните изследвания показаха, че съвременното човечество произлиза от Тибет и оттам се е разпространило по цялото земно кълбо. Изглежда тибетският клон е бил по-силен от месопотамския. В глобалния експеримент Шамбала е спечелила пред ануаките от планетата Нибиру. Има обаче и сведения за трети източник за произхода на човечеството.

— Кой е той?

— Съществуват сведения, че съвременният човек е бил създаден в Африка, като са били използвани клетки от делфиноподобни същества. Извършен е от хора от Сириус. Но този корен не се появява в офталмогеометричната схема за разпространение на човечеството по земното кълбо.

— Вие вярвате ли, че човечеството е произлязло от Тибет? — директно ме попита Бонпо-лама.

— Вярвам, че съвременният човек е бил клониран и отгледан в тибетския Вавилон, под хилядолетната закрила на атлантите от легендарната Шамбала — отговорих аз.

Бонпо-лама сведе поглед, замисли се и рече:

— Комплексът Кайлас обаче не е бил създаден, за да се клонира съвременният човек.

— С каква цел е създаден тогава?

Ламата не отговори и потъна в мислите си.

КАЙЛАС Е СЪЗДАДЕН С ПОМОЩТА НА ПЕТТЕ ЕЛЕМЕНТА

— Кой е създал Кайлас? — зададох аз поредния си въпрос.

— Елементите — уверено отговори Бонпо-лама. — Вероятно знаете за петте елемента: огъня, водата, вятъра, земята и човека.

— Да, разбира се.

— Чрез силата на петте елемента е бил създаден не само Кайлас, но и целият комплекс около него.

— И Градът на боговете — промърморих на руски аз.

— Какво? — не ме разбра Бонпо-лама.

— Моля ви, продължавайте.

— Очевидно знаете, че всеки от тях е носител на чувства, те са духовният състав на битието. Ние, съвременните хора, недооценяваме факта, че нашите чувства притежават огромна сила. Според религията Бонпо огънят, водата, вятърът, земята, както и човекът са живи същества. Нашите чувства са многообразни, те постоянно и непрекъснато изпускат импулси в енергийното поле на огъня, водата, вятъра, земята и човека, сливайки се в единната енергия на петте елемента. Това е най-силната енергия на света. Именно с нея е създаден комплексът на Кайлас.

— Интересно, много интересно — промълвих, — чувствата са сила, а огънят, водата, вятърът и земята — живи същества...

— Според нашата религия всичко на този свят е живо — Бонпо-лама многозначително посочи нагоре. — Космосът също.

Замислих се за пътя, по който стигнах до новите операционни методи и алоплантите. Спомних си как нишката на научната логика се проточваше и удължаваше и в крайна сметка ме довеждаше до някакво решение. От своя страна, то моментално се обвиваше в чувства, които започваха да клокочат в мен, предизвиквайки емоционална буря. Те ми напомняха за колебанията на жената, преди да вземе решение как да постъпи с любовните домогвания на мъжа. Разбирах, че жените в по-голяма степен живеят с чувствата, но за мен, като представител на

мъжкия пол, разразяването на подобна емоционална буря беше необичайно и чуждо.

Относно науката обаче, и най-вече преди взимането на решение дали да осъществя своите идеи по хирургически път или не, тази емоционална буря, преминаваща понякога в тотален смут, носеше белезите на нещо естествено и близко за душата. Целият ми живот на учен и изследовател е изпъстрен с постоянни емоционални колебания, породени от отговорността да претвориш идеята си в практиката, в случая — да разрежеш човешкото око.

Дълбоко в душата си съзнавах, че само логическото съпоставяне на известни факти едва ли ще доведе до вярното решение. Светът е твърде сложен, а знанията на човечеството, както и да ги анализираш, не обхващат всичко необходимо, за да влезеш уверен в операционната и смело да разрежеш даден орган, опитвайки се да извършиш нова изключителна операция. Логическите умозаклучения трябва да бъдат проверени. И те се проверяват от чувствата. Отначало те клокочат някъде в сърцето, а после се оформят или в тягостно негодувание, свидетелстващо за неверност на логическото решение, или те обзема лекота и душевен полет, доказващи верността на решението.

През дългите години на изобретателската си работа свикнах да се доверявам на чувствата и тяхната контролна функция. Никога не влизам в операционната, ако усещам в душата си и най-малкото негодувание. Като живи същества чувствата ми подсказват как да постъпвам.

Възхищавам се на нежния пол, надарен от Бога с по-висок чувствен потенциал. Научните изводи на една жена в по-голяма степен са проверени от чувствата ѝ и затова са по-верни. Но на практика мъжът изобретател заема по-висока позиция в йерархията от жената. Мъжката склонност към логически разсъждения постоянно подтиква силния пол да събира и съпоставя фактите, да прави научни изводи, които... като с магическа пръчка веднага се ревизират от чувствата. Разбира се, мъжът изобретател е по-упорит и по-твърдо защитава позициите на своята логика, като пренебрегва смътните негодувания в душата си. За съжаление той по-често прави неверни крачки в практиката.

Колко добре би било, ако мъжете в науката имат по-висок емоционален потенциал! Но... Бог така е решил. А може би гейовете

притежават онзи баланс между логиката и чувствата, тъй необходим на учения? При тях обаче зависи накъде е насочена чувствеността — към научните изследвания или към похотливата доминанта.

Какъв е идеалният изобретател? Смятам, че, че това е влюбеният мъж. А най-добрият вариант е човек винаги да обича хората, тъй както Бог повелява.

Върнах се към онова, което Бонпо-лама нарече „силата на петте елемента“, към единната сила на чувствата, заложенa в огъня, водата, вятъра, земята и човека. Този фантастичен извод можеше да е...

— Не ви ли е интересно? През 1996 говорехте безспир. А сега мълчите — прекъсна мислите ми Бонпо-лама.

— Моля за извинение. Замислих се над думите ви за единната енергия на петте елемента, нали казахте, че е най-силната енергия в света. Например, когато изобретявам нови методи за очни и пластични операции, аз се доверявам преди всичко на чувствата, които сякаш проверяват идеите. Силата на контролиращите чувства решава всичко. Научих се да им вярвам и не съжалявам. Много често, когато болният вече е под наркоза, стоя над него с хирургическите ръкавици и се вслушвам в своите усещания, сякаш проверявам верността на хода на операцията. Случвало се е да сваля ръкавиците и да изляза от операционната — чувствата ми подсказват, че е по-добре така да постъпя. Необходима ми е нова идея! Ново планиране на операцията, което също ще бъде проверено чрез силата на чувствата! Те винаги ме измъчват, но... сигурно така трябва да бъде.

— Постъпвате правилно, че се доверявате на чувствата си. Приятно ми е, че и в Европа са започнали да им се доверяват и чрез тях проверяват верността на своите идеи. Нима човек е в състояние да прецени вярна ли е дадена идея, или е погрешна? Може да го стори само приблизително. Само Бог може да я оцени, а Той го прави посредством чувствата.

— Кажете ми, уважаеми лама, чувствата ли са онази божествена енергия, за която толкова се говори във всички религии?

Бонпо-лама ме погледна в очите и рече:

— Да. У всеки човек има божествена енергия, защото изпитва чувства. Хората не умеят да използват енергията им, не знаят как да я управляват. Древните са умеели. Енергията на чувствата е в състава на тантрическите сили. Кайлас, като център на тантрическите сили на

планетата, влияе върху всеки човек, тъй като всеки е надарен с чувства.

— Как влияе Кайлас?

— Той пречиства хората, като им дава повече сили, зарежда ги с енергията на положителните, на слънчевите чувства. Точно за това е създаден Кайлас. Енергията в тантрическите сили е два вида: слънчева енергия — на положителните чувства, и лунна енергия — на негативните, лоши чувства. Тантрическата енергия е способна да се предава и на петте елемента.

Езерото Манасаровар, недалеч от Кайлас, е езеро на слънчевата енергия, предадена на водата. А езерото Ракшас (дяволското езеро) е изпълнено с лунна енергия. Човекът е свързан с всеки от петте елемента. В Манасаровар той усеща прилив на сили и радост, защото водата му е заредена с положителна енергия. Но ако се потопи в Ракшас, може и да умре, понеже като Божие създание не е способен да понесе потока от негативна тантрическа енергия, съдържаща се във водите на дяволското езеро. Ако стигнете до брега на Ракшас, бъдете внимателни. Помнете какво съм ви казал.

— Благодаря ви.

— А вие какво мислите за силата на петте елемента, за единната сила на чувствата? — неочаквано ме попита Бонпо-лама. — Интересно ми е вашето мнение.

— Моето мнение ли... — смотолевих аз, навлизайки в обичайното и приятно състояние, когато управляваш нишката на логиката, вслушвайки се в чувствата си. — Мога ли да поразсъждавам?

— Разбира се — той се настани по-удобно в креслото си.

— Гледах прекрасен американски филм...

— Не харесвам американците...

— И сред тях има хора, които не се прекланят пред дяволския долар, а мислят за вечните стойности, за чистотата на душата и за Бога — възразих аз.

— Продължавайте.

— Филмът се казваше „Петият елемент“ и ставаше въпрос за следното. Над човечеството е надвиснала глобална опасност, тъй като към Земята се приближава черна планета, която може да се удари в нея. Бомбардирането ѝ с атомни бомби не дава резултат. Ситуацията е овладяна чрез енергията на петте елемента. За извеждането ѝ в

пространството се включва и петият елемент — човекът, способен на искрена любов. Във връзка с това искам да ви задам един странен въпрос.

— Питайте.

— За да се слее силата на петте елемента, непременно трябва да се обича, нали така?

— Разбира се.

— Защо?

— Само любовта задвижва чувствата, в които се крие силата на всеки от петте елемента.

— Нима водата също може да обича? Или... огънят? Или... вятърът?

— Естествено. Съмнявате ли се? Да вземем за пример водата. Понякога тя е влюбена и много целебна. Понякога е равнодушна или демонична... Огънят също обича — сравнете уютния домашен огън с пламъците на пожара. Вятърът също — сравнете топлия летен бриз и урагана... И земята обича, дори много силно.

— А как се обичат помежду си?

— При тях любовта е друга. Обичта на човека не може да бъде сравнена с любовта на живото същество вода. Любовта на огъня не прилича на любовта на водата или на вятъра, или на земята, или на човека. Огънят, водата, вятърът и земята са други форми на живот, различни от човека. А там, където има живот, има и любов. А петте елемента са обединени от любовта си към своя създател.

— Ето защо във всички религии основната мисъл е любовта към Бога. Тя не е само преклонение пред него, а е и начин за сливане с цялата Вселена, за овладяване на божествената енергия, пред която няма прегради. Как да постигнем това състояние? Ами като искрено се вслушваме в заветите на съществуващите религии и ги приемаме с напълно открито сърце. Не просто вярата в Бога, а искрената любов към него е пътят за овладяване на божествената енергия на петте елемента. Древните хора са знаели това и създавайки религиите, чрез пророците са учили хората как да обичат Бог. Любовта към Бога е не само емоционално или духовно понятие, то е вселенски енергиен закон, път за постигане на енергийна свобода, за преминаване в паралелните светове, за прехвърляне в други галактики... И всичко е свързано с думата любов. Такъв е създаденият от Твореца свят.

— Радвам се, че чувам подобни думи от един европейски учен.

— Бог е създал живия свят — ентузиазирано продължавах аз, — като е поставил в основата му тези пет елемента. Затова човекът няма право да изпада от „светата петорка“, да се отдава на грехове, да не се вслушва в чувствата си. Със своята греховна самонадеяност човек пречи на собствения си прогрес. Той нарушава координацията на чувствата в действията на петте елемента при използването на божествената единна енергия, чиято сила и възможности надхвърлят милиони пъти потенциала на енергията на всеки отделен елемент.

Спрях за миг.

— Продължавайте, моля ви — промълви Бонпо-лама.

— Ние не осъзнаваме, че не е достатъчно само в неделните дни да посещаваме църква или джамия и да си мислим, че обичаме Бог. Да се обича по този начин е не само лошо, но и опасно. Да, опасно е! Защото останалите четири елемента не могат да чакат безкрайно дълго появата в човека на искрената любов към Бога, за да могат заедно „петте великана“ да използват жизнеутвърждаващата единна сила на елементите. Независимо че огънят, водата, вятърът и земята живеят в друго времево измерение и вероятно техният живот е много по-дълъг, не може вечно да се чака. Рано или късно някой от елементите ще унищожи човечеството, ако то упорито върви по пътя на духовния регрес, без да се научи как да обича Бог. Известно е, огънят е унищожил Лемурия, а водата — Атлантида... Нас кой ще ни унищожи? Вятърът? Земята? Освен това... бих искал да кажа, че човечеството вече е взело първата предпазна мярка — още при зараждането на нашата арийска раса. Тя е била направена веднага след Всемирния потоп, погубил Атлантида.

— Каква е тази мярка? — Бонпо-лама искрено се учуди.

Погледнах го многозначително.

— Създаден е бил комплексът на Кайлас.

— ...???

— Както казахте, уважаеми Бонпо-лама — важно се почесах по темето, — комплексът на Кайлас е изграден чрез силата на петте елемента. Кой е извършил това?

— Кой?

— Според мен хората от легендарната Шамбала. Най-добрите сред най-добрите на всяка от петте земни раси, живели вероятно в

друго пространствено измерение.

Бонпо-лама се замисли за миг и уверено каза:

— Според религията Бонпо Шамбала се нарича Омолонгрин. Това е духовна и поради тази причина невидима страна...

— И съществува в паралелен свят?! — почти извиках аз. — Паралелният свят е невидим за нас!

— Няма да сгрешите, ако смятате така — бащински ме погледна Бонпо-лама. — Но и подземният свят принадлежи на хората от страната Омолонгрин. С каква цел според вас е бил създаден комплексът на Кайлас? Започнахте, но не довършихте.

— Комплексът на Кайлас или Градът на боговете е бил построен — аз хвърлих трескав поглед към Бонпо-лама — с цел... с цел... Избяга ми мисълта!

— Очевидно не ѝ е дошло времето. Не се отчайвайте, ще дойде време и Бог ще ви я изпрати — покровителствено рече моят събеседник.

И двамата потънахме в мълчание. Умът ми започна да „изстива“. Искаше ми се да продължа разсъжденията си и помолих ламата да ми отдели още няколко минути.

— Ето какво мисля за ролята на паралелните светове в сливането на енергиите на петте елемента...

— Моята религия също отбелязва наличието на паралелни светове — насърчи ме Бонпо-лама.

— Основна особеност на всеки един от петте елемента — усетих, че мозъкът ми отново „загрива“ — е способността му не само да съществува в различните пространства и измерения, но и да поддържа връзка със своите „събратя“ от паралелните светове. Така се обуславя единството на Вселената. В паралелните светове всичко е друго: кислородът, азотът, дърветата, огънят, водата, вятърът, земята... друг е човекът. За нас те са невидими. Нито едно вещество или предмет от паралелния свят не може да премине в нашия. И само определените от Бога пет елемента запазват връзката си със същите елементи от паралелните светове, в това число и с човека...

— Тази връзка — прекъсна ме лама — се проявява в сънищата, а и там, където отивате вие.

— В района на Кайлас?

— Да. Там има странни места, където човек би могъл да види паралелния свят сякаш в огледало и дори...

— Би могъл да види живота в Шамбала, така ли?

— Да. Но обикновеният човек не бива дълго да стои на това място. Тялото му бързо се състарява.

— Огледалата на времето — промърморих аз.

Бонпо-лама ме погледна и продължи:

— Само хората с чиста душа, които са извършвали парикарма, т.е. обиколили са 108 пъти свещената пътека около планината Кайлас и които са благословени от нея, могат да издържат и да се любуват на прекрасния живот в паралелния свят. Само някои от тях съумяват да преминат в него, като променят тялото си, и да се върнат обратно, отново трансформирайки своето тяло.

— Древните притежавали ли са тези способности? — попитах аз.

— Мнозина са били в състояние да го правят. Големите хора са познавали силата на петте елемента и са я използвали.

И двамата замълчахме.

— Разсъждавайки за силата на петте елемента — продължих аз, — си мисля, че съществува огън на триизмерното пространство, но има и четириизмерен, петизмерен, шестизмерен огън и т.н. Има също така три-, четири-, пет-, шестизмерни вода, вятър, земя... Значи има и три-, четири-, пет-, шестизмерен човек. Само избраните пет елемента могат да преминават от един паралелен свят в друг и да се връщат обратно. Никой друг не притежава това свойство.

Никога в един паралелен свят няма да преминат дърво, жаба, слон, мечка, микроб. Те са или само триизмерни, или само четириизмерни и т.н. А петте елемента притежават това свойство. Неговото обяснение ни отвежда в такива дълбини на Вселената, които едва ли някога ще бъдат напълно осъзнати от човека. Някакъв тайнствен механизъм трансформира триизмерното човешко тяло в четириизмерно, макар триизмерните и четириизмерните вещества да са прозрачни едно за друго и взаимно невидими. Никой освен Бог не знае как става тази трансформация.

— Божието творение, наречено човек, никога няма да проумее целия замисъл на Създателя си — допълни Бонпо-лама.

— Не мога да кажа нищо за огъня, водата, вятъра и земята — продължих разсъжденията си аз, — но мога да съдя за петия елемент на нашето триизмерно пространство — човека. За съжаление съвременният човек е не само неспособен да изпълнява функциите си на пети елемент, но в повечето случаи той изобщо няма представа за какво става дума. Следователно възниква въпросът — какво би станало, ако единият от петте елемента — например човекът, не е активен и дееспособен. В такъв случай вероятно божествената енергия на петте елемента не може да бъде задействана?

— Може ли... или не?

— При всеки вариант, дори ако единият от елементите не е деен и работоспособен, божествената сила на петте елемента е в състояние да заработи.

— По какъв начин?

— Чрез паралелните светове.

— Обяснете ми — усетих, че Бонпо-лама се беше уморил.

— Ако петият елемент — човекът, е неработоспособен в третото измерение, то в следващите измерения той със сигурност е дееспособен и може да замести липсващата съставна част за образуването на единната енергия на петте елемента. Тя е единна за всички паралелни светове, затова „изпадането“ на някой от петте елемента се компенсира от друг паралелен свят. Например неработоспособността на триизмерния човек се компенсира от тази на четириизмерния човек. Същото може да се каже и за другите елементи.

— В нашата религията пише, че паралелните светове си помагат един на друг — отбеляза Бонпо-лама.

— Те си помагат в запазването на баланса на единната божествена енергия на петте елемента. Точно тя е онази жизнена сила, за която пише в религиите. Енергията на петте елемента е нишката, на която са наредени паралелните светове. И ненапрасно се говори, че тя минава през свещената планина Кайлас.

— Да, така е — кимна Бонпо-лама, — линията, съединяваща паралелните светове, минава през планината Кайлас.

— Великата енергия на петте елемента! Това е основата на света. Основата на всички светове. Тази велика сила може да бъде управлявана само чрез чувствата, тези, които изпитваме всеки ден. Но... има едно „но“ — те трябва да бъдат кристално чисти и озарени

от силна и страстна любов. Само така жизнената сила на света ще ти се подчини. Единствено в този случай ще усетиш, че Бог е в теб. И едва тогава ще започнат да се случват чудеса.

— Стават чудеса...

— В нашия свят те са съвсем малко — прекъснах Бонпо-лама. — Твърде лошо функционира нашият триизмерен пети елемент. Но все пак ги има! И те се осъществяват... благодарение на силите от паралелния свят.

— Най-голямото чудо на света — Бонпо-лама присви очи — е свещеният Кайлас. Така е според нашата религия.

— Струва ми се, че комплексът на Кайлас е бил изграден едновременно в няколко паралелни свята с техните общи усилия. Те съгласувано са използвали енергията на петте елемента, която ги е обединявала. Ние, триизмерните хора, сме в състояние да виждаме единствено триизмерния Кайлас, но има и четириизмерен, петизмерен, шестизмерен...

— Най-важните части на Кайлас са невидимите — отбеляза събеседникът ми.

— И всички те са били създадени чрез божествената сила на петте елемента — допълних аз.

И двамата усетихме умора. На сбогуване се прегърнахме с Бонпо-лама. Когато с Равил излязохме от храма, забелязах, че по триизмерната трева скача триизмерна жаба.

Скъпи читатели, разказът за паралелните светове не свършва дотук. Има още две експедиции, посветени на изучаването на този проблем. Ще се опитам да ви го представя в следващите книги.

СХЕМА НА РАЙОНА ОКОЛО КАЙЛАС

През целия следващ ден съставях схема на района около Кайлас. Картите, които купихме, бяха пълни с грешки. Названията на реки, планини, долини и манастири бяха изписани произволно — на тибетски, на индийски, на китайски в английска транскрипция. Да не говорим за неточностите при географските разстояния и височини. Разбира се, нямах възможност да нанеса съвсем точно върху картата интересуващите ме обекти — Мястото на гладния дявол, Огледалото на царя на смъртта Яма и т.н. Все пак се опитах — поне приблизително. Като стигнем до тях, ще разберем каква е истината и къде сме сгрешили.

Съставих две схеми на областта около Кайлас. Едната — на Страната на боговете, а това е районът, разположен до самия Кайлас, и другата — на свещената парикарма, т.е. на онези места, през които минават поклонниците при обиколката около Кайлас.

Дълго разглеждах схемите, излегнал се на неудобното легло в хотел „Пирамида“ в Катманду. На пръв поглед всичко беше обичайно — реките и планините бяха като навсякъде. Душата ми обаче се свиваше. Още не знаех какво ни очаква там. Утре тръгнахме към Тибет.

Представих си какъв трепет изпълва всеки поклонник, преди да поеме по пътя на парикармата около свещената планина. За него има само един Бог и той навяв ще може да съзерцава величието на творенията му при срещата си със свещената планина. На него и през ум няма да му мине, че много хора дълбоко в душата си се прекланят на друг, по-сладък и близък Бог — парите, в чиято власт се намират дори когато ходят на църква и произнасят възвишени слова в прослава на истинския Бог.

Порочната сила на „хартиения бог“ е с реална власт, тъй като тя е близка, общодостъпна, шумоли между пръстите или тежи в джоба. Колко далеч от нас е истинският Бог! За какво ни е Той, когато, за да общуваме с Него, невидимия, трябва да посещаваме религиозни храмове, да слушаме проповеди и въпреки това замисълът Му си

остава неразбираем! А пачката е на една ръка разстояние и от нея лъха на реална сила: ако искам, ще си купя „Мерцедес“, ще прекарам една вечер в скъп ресторант...

Но рано или късно се появява нелепото желание „да си купиш“ любов. То става все по-силно и в крайна сметка започва да разяжда до болка душата ти.

Бизнесменът, домогнал се с цената на всичко до „хартиената власт“, всячески се стреми да скрие от самия себе си тези гибелни мисли, но те все се появяват и го преследват. Истинският Бог — онзи на поклонниците и светлите хора, върши своето в борба с изкуствения „хартиен бог“.

Докато се свивах на неудобното легло в хотела, не знаех, че след две години в Ню Йорк ще рухнат кулите на Световния търговски център, че много вестници ще припомнят предсказанията на Нострадамус и мнозина ще приемат катастрофата не като терористичен акт, а като Божие възмездие над главната обител на „хартиения бог“ на Земята. Скоро след трагичното събитие един чудесен човек, притежаващ дарбата да вижда финия свят — Надежда Маслова от Екатеринбург, ми изпрати снимка на призрачния „огнен меч“, надвиснал над Ню Йорк. Тя е направила снимката с цифрова камера от терасата на Световния търговски център.

Станах от леглото и отидох в другата стая, където усилено кипеше подготовката за утрешното ни пътуване към Тибет. Продуктите бяха опаковани, раниците — напълнени.

Сергей Селиверстов беше купил цяла каса мандарини и ги предлагаше на всички, убеден в особената им роля при адаптирането към високопланинския климат. Нарамих своята раница и се запътих към стаята си. Зад гърба си чух звучния глас на Сергей, който дъвчеше поредната мандарина:

— Тази ми е двайсетата.

ЕТО ГО ТИБЕТ!

— Как друсам само, направо си оставаш без вътрешности! — провикна се Селиверстов от задната седалка на джипа.

— При теб поне има какво да се друсам. На връщане ще си само кожа и кости, ако изобщо си жив — промърмори кльощавият Рафаел Юсупов.

— Стига, ще ме урочасаш.

— Нали знаеш за двамата американци и германци, които наскоро не се върнаха от Тибет? Къде са се дянали? Загинали ли са или... е задействал законът на джунглата? А и четиримата алпинисти, които се изкачиха на един от върховете на Кайлас, след което за една година се състариха и умрели.

— И като добавим, че ще минем и през Долината на смъртта и ще застанем пред Огледалото на царя на смъртта Яма... — изхили се Равил Мирхайдаров.

— Забравяте за омагьосаното Място на гладния дявол, където се материализират лошите мисли — Селиверстов изгледа строго Рафаел и Равил. — И престанете да злорадствате! С колко опасности съм се сблъскавал! С шефа в Хималаите сме преживели и лавини, и сигхи, и мъртва вода, и психоенергийни бариери...

— Рискът е благородно нещо. Всеки изследовател, особено ако е и пътешественик, рискува не само честта си на учен, но и живота си — патетично обобща Рафаел Юсупов.

Пътят, по който пътувахме, след като пресякохме границата между Непал и китайски Тибет, наистина всяваше страх и се виеше над бездънни пропасти. Веднъж се озовахме под водопад, който се изсипваше от отвесна скала. Беше се образувало огромно корито и колелото на джипа пропадна, плъзна се и надвисна над пропастта.

— Ва, ва, ва! — извика шофьорът.

— Това беше тибетското „ох“ — изкоментира Рафаел Юсупов. От жестовете му разбрахме, че веднага трябва да се скупчим в противоположната страна на кабината. Сторихме го внимателно и

пребледнели от ужас. Трите колела с мъка изтеглиха четвъртото, то опря в земята и ние продължихме напред.

Едва вечерта достигнахме до малкото китайско градче Джанг-ну. Минахме през още една митническа проверка и продължихме все така по ръба на пропастта, за да стигнем до селището Ниалам, където пренощувахме.

— По-добре се пътува нощем — не се вижда нищо — въздъхна с облекчение Рафаел Юсупов.

ЩО ЗА ХОРА СА ТИБЕТЦИТЕ

За селцето Ниалам, разположено в една клисура на 3750 метра височина, ми бяха казали, че е типично за Тибет. Настанихме се в местното хотелче, чиито легла бяха покрити с оригинални кувертюри, изтъкани от козината на як. Вечеряхме месо от як и пихме чай, в който беше добавена лой от як. Чаят имаше необичаен вкус.

Сутринта се разходихме из селището. Първото, което привлече вниманието ми, бяха червените ленти с пискюли, вплетени в косите на мъжете и жените. За ролята им в унищожаването на въшките знаех от разказа на англичанина Тим. Пред прага на една от къщите възрастна жена старателно преглеждаше косата на друга, като от време възбудено подвикваше, докато смачкваше гадинките.

Лицата и ръцете на децата не блестяха от чистота. Те сякаш имаха вроден инстинкт да просят. В мига, в който погледнах един от потомците на хората, възродили в древността цялото човечество, той веднага протегна ръка и рече:

— Господине, дай.

Извадих от джоба си китайски юан и го подадох на хлапето. Вместо да благодари, то здраво се вкопчи в ръкава ми и тропайки с крак, настойчиво заповтаря:

— Дай, дай, дай...

Отнякъде се появиха още момчета и момичета, които изтикаха конкурента, увиснал на ръката ми, и заджафкаха същата дума. Извадих още няколко юана и им ги подадох. Те се нахвърлиха и дори скъсаха една от банкнотите. Тръгнах обратно към колата, съпроводен от негодуващите им викове и един камък, който хвърлиха след мен.

Трябва да отбележа, че в селцето срещнахме и деца с обръснати глави, които не просеха. Изглежда те бяха от по-заможните среди на тибетското население. Но възрастните мъже задължително имаха плитка с червена лента. Обясниха ни, че тя е признак на мъжко достойнство.

Видяхме и как мъжете носеха одрани животни, най-често овни, чието месо бе покрито с тънка коричка. Любознателният Рафаел

Юсупов ги разпита и разбра, че тук месото не се разваля дори на открито. Леко изсъхва, като се покрива с коричка и се запазва дълго време. Причината бе в липсата на насекоми във високопланинските местности.

Неведнъж виждахме и как местните хора ядат сурово месо, без дори да го осоляват. По лицата им бе изписано блаженство. Да разпалиш огън и да свариш месо на височина 4000–5000 метра не бе лесна работа.

Натоварихме багажа си на камион и продължихме напред.

След селището Наилам проходът се разшири и пътят стана по-удобен. Изкачвахме се все нагоре, за да пресечем един от хималайските хребети.

Често срещяхме натоварени с трева якове. Сеното, което тук не косят, а режат със сърп, се събира на купи за добитъка. През зимата върху него се образува плътна снежна кора, която животните разравят, за да ядат измръзналата и загнила трева.

Тук-там, под 4000 метра височина, се виждаха малки участъци, засадени с ечемик и картофи. Тукашните картофи рядко превишаваха размерите на кайсия.

С усилие се изкачвахме нагоре, докато стигнахме до най-връхната точка на превала на хималайския хребет на височина 5500 метра. Излязохме от колата.

— Я виж ти — дишам дори на такава височина! — учуди се Селиверстов.

Пред нас се простираше гордата верига хималайски хребети. Трудно беше да се повярва, че всеки от тях е с височина 7000–8000 метра. Снимахме се. От северната страна на хребета започваше Тибет — загадъчен и суров.

След превала се спуснахме около километър надолу и тръгнахме на северозапад по равно плато, високо около 4500 метра. Рядка ниска трева покриваше почвата. Тук-там ручей пресичаха платото. Нашите коли с рев ги преминаваха. Пътувахме и пътувахме, когато напред безлюдната равнина видяхме самотна жена с огромна кожена шапка и гердан.

— Накъде ли е тръгнала сред тази пустош? — зачуди се Селиверстов.

Спряхме и помолихме шерпа да я разпита. Наблюдавахме как тази прилично облечена жена с достойнство му отговаряше. Разговорът приключи и жената продължи пътя си.

— Отива към свещения Кайлас — обърна се към нас шерпът.

— Да я закараме! — предложи Селиверстов.

— Не, не, не бива — викна той, — не бива да я караме!

— Защо? — настоях аз.

— Вие — шерпът се почеса зад ухото, — трудно ще разберете. Защото е нещо нерационално, но според нашите обичаи е въпрос на достойнство.

— И какво е то?

— Всеки пеш трябва да стигне от своя дом до светинята на Тибет и да ѝ се поклони. Това е главната цел, която осмисля живота на тибетците. Тибет е много голям, хората не могат да стигнат до свещения Кайлас и да се върнат за цяла година. Често загиват по пътя. Ако човек усеща, че няма да успее, той се връща, за да тръгне на другата година отново.

— Това ли е същността на тибетското поклонничество? — попита Рафаел Юсупов.

— Как да ви кажа — смути се шерпът, — това е наш обичай...

— Защо?

— Не зная — рече шерпът и сведе поглед.

По-късно ние често срещяхме самотни поклонници или на групи, насочили се към Кайлас, облечени в празнични дрехи.

— Защо отиват предимно жени? — попита Селиверстов.

— Жените съхраняват гордостта на Тибет — отговори шерпът.

— В какъв смисъл?

— М-м-м... — измънка нещо неясно нашият шофьор и замлъкна.

Вече отбелязах, че покрай пътя често подминавахме малки селца. Повечето тибетци живеят в опушени черни палатки, които периодично местят заедно със стадата си. Когато ни забелязваха, овчарите се приближаваха на известно разстояние от нас и ако ние спирахме за почивка, дълго и мълчаливо ни наблюдаваха. Бяхме им интересни.

А ние опъвахме палатките, разтоварвахме целия си багаж и се занимавахме с различни неща под втренчените им погледи. Понякога се приближавахме към тях и им давахме по нещо — пакет сладкиши

или бонбони. Те ги взимаха, без да помръдват от местата си, и продължаваха да ни наблюдават.

— Чувствам се все едно, че правя секс на сцена — възропта Селиверстов.

Помолихме шерпа за съвет, като му обяснихме деликатно ситуацията.

— Те са гладни и много бедни — отговори той.

— Но защо тогава не изяждат веднага храната, която им даваме — усъмни се Рафаел. — А и стадата овце...

— Те искат вкусна, сготвена храна, а не сурова... Искат хубави палатки, да готвят на газ, да ядат хляб, да имат електричество. Имайте предвид, че могат да вземат всичко — дори празна консервена кутия.

Този ден нощувахме на брега на езерото Пойкетсо. Под зорките погледи на овчарите направихме лагера и шерпът ни посъветва да скрием вещите си в палатките и ги държим в ръце през цялата нощ.

— Иначе ще ги откраднат — обясни ни той.

— Дори и ако си вътре в палатката? — смутен попита Рафаел.

— Не, крадат само когато няма човек — отговори шерпът.

Събудихме се, прегърнали багажите си, и отново видяхме тибетците, които безмълвно ни наблюдаваха, сякаш не бяха помръдвали от местата си през цялата нощ. Естествено на сутринта ни се ходеше до тоалетна. Но пред очите на овчарите! Някои от нас се скриха зад палатките, други им обърнаха гръб, а Селиверстов с широка крачка се насочи към близкото възвишение.

В условията на високите планини оцеляването е проблем, който възниква всеки ден и всяка минута. Безкрайно трудно е не да живееш, а да оцелееш. Основното, което липсва в Тибет, е огънят. Ние, хората от цивилизацията, мъкнехме със себе си газови бутилки. Заради разрежения въздух газта гореше лошо, но все пак даваше някакъв пламък. А тибетските овчари, които не разполагаха с газ, горяха сухи корени или изпражнения. Веднъж взех сухи парчета от яково изпражнение и реших да разпаля огън на височина около 5000 метра. Духах, духах, то тлееше, но изобщо не се разпали. Така и не разбрах как се справяха местните хора.

Друг път забелязах на един хълм, на около 6000 метра височина, двама тибетци. Застанали неподвижно, те гледаха на северозапад.

— Какво гледат? — попитах шерпа.

— Към свещения Кайлас.

— Но оттук Кайлас не се вижда?!

— Любуват се на лъчите, излизащи от Кайлас.

— Какви лъчи?

— Вие не можете да ги видите. Те казват, че лъчите са много красиви.

— Интересно...

Срещите с тибетците оставяха у нас странни впечатления. От една страна, забелязвахме високата одухотвореност на тези хора, способни гордо да понасят лишенията, за да се докоснат с душите си до най-важната светиня на Тибет — планината Кайлас, а от друга — пълна безпросветност и диви нрави.

„Как тези две качества се съчетават в един и същ народ?“ — питах се аз, без да мога да си отговоря.

Ясно беше, че силният религиозен елемент е продиктуван не само от теософския характер на развитие в тази тайнствена страна, но и от подсъзнателното усещане за величието на миналото. Точно тук, на Вечния континент, след Всемирния потоп е създаден първият земен човек — тибетецът. Големите хора, клонирали тибетците, са се грижели за тях като за свои деца и са ги наставлявали как да вървят по пътя на истината в продължение на хилядолетия, като не им давали възможност да подивеят и да се самоунищожат. Те ги напътствали до онзи стадий на духовно и физическо съвършенство, когато тибетците започнали да напускат родния Вечен континент и да населяват нови земи. В продължение на хилядолетия овладявали нови континенти. На различните земи тибетците променили своя облик, но продължавали да съществуват. Някои от тях подивели и изчезнали, но други пуснали корени и създали нови цивилизации.

След време тибетците, разпръснали се по Земята, забравили коя е тяхната древна родина. Срещали чужди на духа им горделиви, високомерни и странни хора. Тибетците се вглеждали в техните очи и усещали, че не са техни събратя, че са други и различни. Разбрали, че жените на тези надменни хора могат да раждат деца и от тях, тибетците. Все пак те се стараели да не се смесват с горделивите хора, които също ги отбягвали, но смешението продължавало. На Земята вече кипял бурен живот. И в основата му стоял тибетският клон, рожба на Шамбала.

Колата подскочи от някаква буца. Мисълта за високомерните хора отлетя. Шофьорът сякаш напук пусна изнервящата ме китайска музика. В този миг не знаех, че след няколко години ще тръгнем на нови експедиции, от които ще стане ясно, че „следпотопният нов земен човек“ е бил клониран на няколко места на земното кълбо и че те са свързани от една линия, тръгваща от свещената планина Кайлас. Но за това ще поговорим в новите книги, които възнамерявам да напиша в промеждутъците между хирургическите операции.

Помолих шофьора да спре музиката. Мислите ми отново започнаха да се събират и стигнаха чак до Тибет, прелитайки над територията, по която пътувахме. Проумявах, че Големите хора, живели едно време в кралството на йогите и отгледали тибетския клон, след разпръсването на тибетците по земното кълбо са сметнали мисията си за приключила и са се спуснали в прекрасния подземен свят на Шамбала.

А какво е станало с тибетците, останали на Вечния континент и досега? Разсъждавайки над този въпрос, стигнах до извода, че и коренните тибетци са изиграли ролята си, давайки основния кълн за човечеството на Земята. Но прекрасната Шамбала не ги е приела и те са останали да живеят на тази сурова земя, която някога е била цитадела на човечеството.

По пътя срещнахме самотно момче. Погледнах лицето му и забелязах дълбоката мъка по отминалото величие.

— Мисията на тибетците е изпълнена! — полугласно изрекох аз.

— Моля? — обърна се към мен Селиверстов.

Не му отговорих и без да разбирам защо, спрях колата, слязох и поканих едно от момчетата да се снимаме на фона на тибетския пейзаж.

Ние също някога сме били тибетци!

После се качих в колата и с ужас установих, че китайската музика отново гърми.

НАШИТЕ ВОДАЧИ

Основният ни водач, който прилично говореше английски, се наричаше Тату. Беше тибетец. Веднага усетихме в него положително мислещия човек. Само очите му, в които се забелязваше дълбока печал, понякога гледаха с нескрито негодувание. Безуспешно се опитвах да разбера причината за състоянието му. Тату говореше и китайски. Прилягаше му татарската дума „юаш“, която означава добър, честен и същевременно беззащитен. Отнасяше се с нескрита симпатия към Русия и смяташе нашата страна за най-добрата в света, макар че преди нас никога не бе срещал руснаци.

Шофьор на камиона с оборудването и горивото беше Гану — също тибетец. Това момче знаеше на английски само „йес“, а „ноу“ — не знаеше. Не говореше много, но шофираше отлично.

Зад волана на джипа седеше Лан-Вин-Е. Този пък не знаеше на английски дори и „йес“, а и трудно разбираше жестовете, чрез които се опитвахме да установим контакт. Общувахме само чрез Тату.

Стана ясно, че Лан-Вин-Е е китаец и Тату говори с него на китайски. Лицето на Лан-Вин-Е беше непроницаемо и безизразно — дори в случаите, когато джипът се повреждаше и всички ние бълвахме нецензурни думи.

Без много приказки разбрахме, че Лан-Вин-Е е онзи „офицер за връзка“, за когото настоявах от китайското посолство. Веднъж го попитах чрез Тату:

— Мистър Лан-Вин-Е, мога ли да ви наричам просто Лан?

— Не може — отговори той.

— А Вин?

— Също не.

— Тогава Е?

— Не може.

— Само Лан-Вин-Е?

— Да.

Селиверстов, който стоеше наблизко, иронично подхвърли:

— На мен, ако щеш ми викай Сергей, ако щеш Анатолиевич или Селиверстов, или всичко накуп. Все ми е тая.

Карахме няколко каси минерална вода. Между тях имаше и по някоя и друга кока-кола, спрайт и меринда. Водата вървеше много добре, но другите напитки някак си не паснаха на високопланинските условия — приличаха ни на отровен химически разтвор.

През една от почивките Лан-Вин-Е видя една кока-кола и без да се стеснява, с красив шут я изстреля надалеч.

— Той не обича кола — обясни Тату.

— Не обича американците — прошепна в ухото ми Сергей.

На лицето на Лан-Вин-Е греиваше усмивка само когато срещнахме стадо овце. Тези животни, които според мен навсякъде по света са еталон за тъпота, започнаха да будят смях у него, след като го научих как да ги плаши. В детските ми години на село имахме овце и оттогава помнех, че издават два различни звука — призивното „б-е-е-е“ и тревожното „б-а-а-а“. Бях се научил да ги имитирам. При тревожното „б-а-а-а“ те повдигаха глави и хукваха презглава в най-неподходящата посока, най-често през пътя.

Тибетските овце по нищо не се отличаваха от руските и звукът „б-а-а-а“ им оказваше същото магично въздействие. Щом видехме стадо, аз или Лан-Вин-Е, който добре усвои овчия „език“, се показваше от прозореца на колата и блееше, след което овцете изпадаха в паника и задължително пресичаха пътя, макар да беше по-логично просто да минат встрани. Веднъж, когато стадото пресече пътя с дива скорост, отсам него останаха четири овни. Без да знаят какво да правят, те зариха с копита земята. Лан-Вин-Е се показа от прозореца на колата и отново изблея. Най-едрият овен се понесе през пътя, като едва не попадна под колелата, а останалите го последваха. Запомних пълните с ужас очи на последния пресичащ овен, който издаде предсмъртния звук „бек“. И той, като останалите му блеещи събратя, беше избрал най-опасната посока — на няколко сантиметра от колелата.

Овцете някак си ме сближиха с Лан-Вин-Е. Разбирах, че задачата му е да ни следи, но не го обвинявах. Самият аз бях продукт на комунистическа страна и възприемах ситуацията по клишето „Този урок вече сме го минали“.

Лан-Вин-Е най-често стоеше зад гърба ми и ме наблюдаваше, докато си водех бележки. Имах усещането, че знае руски. В някакъв

момент извадих от еднодневката си нова тетрадка. Беше ми я подарила преводачката ми от японски — фотомоделът на Приморието Елена Йожиц. Първата корица на тетрадката беше изрисувана с японски йероглифи.

Лан-Вин-Е не издържа, измъкна от ръцете ми тетрадката и започна да разглежда йероглифите.

— Това е на японски, а не на ки-тай-ски — сричка по сричка му рекох на руски.

Скоро разбрахме, че Лан-Вин-Е се дразни най-много от контактите ни с тибетските монаси. И без друго те бяха толкова малко, а Лан-Вин-Е всеки път измисляше по нещо, за да ни провали срещата. Край един стар манастир видяхме Равил да се снима с монах.

— Ла-ла — завика Лан-Вин-Е, като сочеше, че това е забранено. Тату обясни, че това е опасно за нас.

Един ден Селиверстов ме дръпна настрана и ми каза, че и според неговите наблюдения Лан-Вин-Е знае руски.

— В колата, когато му казах на руски „Затвори прозореца“, той затвори. После му заповядах „Отвори прозореца“ и той го отвори.

— Да-а-а — само измънках аз.

Ще измине доста време, като сън ще отлетят дните, прекарани в тайнствения Град на боговете, и хилядите километри тибетски маршрути ще ни върнат обратно в граничното китайско селище Ниалам. Там Селиверстов добре ще си пийне с Лан-Вин-Е от ужасната на вкус китайска водка, след което ще дойде при мен с думите:

— Знаеш ли, шефе, оказва се, че Лан-Вин-Е е завършил Московския държавен университет. Той говори руски по-добре от мен. Дори пъ „Катюша“...

Тогава обаче, когато нашите коли напрегнато ръмжаха и преодоляваха един след друг тибетските хълмове, доближавайки ни все повече до мечтаната цел, ние само се досещахме за лингвистичните възможности на китайския „другар“.

Тату ни разказа, че населението на Тибет наброява осем милиона, от които пет са тибетци и около три милиона китайци. Силно се съмнявах в тези данни, та тук почти не се срещаша хора. Но там, където ги има, ръководните длъжности по правило се заемаха от китайци.

После Тату изключи китайската музика и помоли да пуснем руска касета. Сергей подаде касетата на Борис Мойсеев. Прекрасна музика с дълбоки нежни тонове заля безбрежните тибетски плата.

Щом касетата свърши, Лан-Вин-Е отново пусна китайска музика. Тату го погледна. В очите му прочетох негодувание.

ПРИРОДАТА НА ТИБЕТ

Около нас се простираше безкрайният Тибет. Хълмистото плато, разположено на 4500–5500 метра, по-голямо от Западна Европа и заобиколено от най-високите планини в света, изглеждаше така, сякаш е сътворено специално за Всемирния потоп. Тук е било възможно хората да се спасят от надигналата се и помитаща всичко вълна. Трудно е било обаче да се оцелее.

Земята е покрита с рехавя трева, но и тя изчезва след 5000 метра височина. Стръкчетата ѝ са на разстояние 20–40 сантиметра едно от друго. Учудващо е как едро животно като яка може да се изхрани. Но Създателят е предвидил и тази потребност и на участъците от платото, разположени над 5000 метра, често се среща ръждивокафяв мъх между камъните.

Във всички посоки се извисяваха красиви върхове. От платото те не изглеждаха много високи, но знаехме, че са по 6000–7000 метра над морското равнище. Вглеждах се в тях, опитвайки се да видя има ли там хора. Не ми даваха мира думите на Николай Ръорих, че понякога на непристъпните тибетски върхове са забелязвани странни хора, попаднали там неизвестно как. Помнех и разказите на хималайските йоги за свръхчовеците на Шамбала и знаех, че те обитават именно Тибет. Не успях да видя обаче нищо.

Хълмистите терени плавно преливаха в абсолютно равни участъци. Разпаленото ми въображение веднага рисуваше летище, на което биха могли да се приземяват самолети и да докарват хора, за да се поклонят пред цитаделата на цялото човечество — планината Кайлас. Нашата прародина — Вечният континент, го заслужава. Зная обаче, че на такава височина самолетите не могат да кацат и излитат, защото въздухът е твърде разреден.

Обичахме да спираме на подобни равни участъци, за да си приготвим храна. Равнинната почва сякаш излъчваше нещо ласкаво и топло и ние, насядали по нея, нежно я галехме и потупвахме. Завеждащият провизиите Селиверстов вадеше от чантата шоколад, орехи, стафиди, сладкиши, вода, но на нас не ни се ядеше. Пиехме от

водата, а храната само я опитвахме, сякаш подсъзнателно усещахме, че тук не ни се искаше да живеем нормално, а да оцеляваме, както са правели нашите далечни прадеди.

Предвижвайки се на северозапад, скоро се озовахме сред прекрасни дюни. Наскачахме от колите и като деца започнахме да се замеряме с пясък. После, когато ни застигнаха пясъчните бури, съпроводени от гръмотевици без дъжд, нямаше къде да се скрием от вездесъщите пясъчинки. Подобни бури не само ни притискаха към земята, но спираха и движението на колите.

„Навярно такива дюни са покрили тибетския Вавилон“ — мислех си аз. А бурите следваха една след друга. Най-неприятното беше, че в носа се появяваха каменни израстъци. По високите планини от лигавицата на носа непрекъснато се отделя слуз, върху която полепва ситен пясък, който сякаш се вкаменява. Тези втвърдени образувания бяха истински кошмар. Ако ги отстраниш, от носа ти рукуваше кръв и отново полепваше пясък, който също се вкаменяваше.

Рафаел Юсупов през повечето време беше със специална марлена маска на лицето си, с която плашеше не само тибетците, но и нас. Той така свикна с маската, че даже пушеше през нея. Но въпреки това не по-рядко от нас вадеше от носа си вкаменени израстъци. Освен това постоянно ни учеше как се диша във високопланински условия. Когато си лягахме, изпитвахме страх да не се задушим. През нощта дишахме тежко и се бояхме да заспим.

— В кръвта трябва да се натрупа достатъчно количество въглероден двуокис, за да може той да дразни дихателния център и да превръща дишането в несъзнателен рефлекс. А вие, глупаците, с неестествената намеса в дишането обърквате рефлекторната функция на дихателния център. Сега трябва да търпиш, докато не се задушиш — обясняваше той.

В един такъв ден слязох от колата, отдалечих се на 100–200 метра и седнах на земята. Пред мен се разстилаше Тибет с неговите огромни солени езера, безкрайните дюни, рехавата трева и високите хълмове.

Едно време тук са живели последните антланти. Къде ли са те сега?

Думата Шамбала изскочи от подсъзнанието ми и забушува наяве. Върнах се в колата. Отново потеглихме на път.

С нетърпение очаквах да се появят първите предвестниците на Шамбала.

ПРЕДВЕСТИЦИТЕ НА ШАМБАЛА

Нашата експедиция приближаваше все по-близо до свещения Кайлас. Всеки очакваше срещата със загадъчната Шамбала или по-скоро мечтаеше за нея, макар отлично да разбираше, че тя е дълбоко скрита от нас и осъзнаването ѝ не е достъпно за разума ни.

Тайната витаеше из въздуха.

Озъртахме се и се опитвахме да прозрем някакви косвени следи от неизвестна свръхразвита форма на живот, но все не успяхме и само еднообразният пейзаж на безкрайния Тибет потискаше въображението ни.

— Момчета, тъжно ми е — неочаквано продумах в колата.

— И на мен не ми е весело — обади се Селиверстов. — Не тъгувай, шефе, всичко ще е наред.

— Не тъгувам, просто ми е тъжно. Но тъгата е хубаво, не е лошо чувство. Чрез него осъзнаваш, че твоят стремеж към истината е неосъществим — казах аз, сякаш се самоанализирах.

ТИБЕТСКИТЕ СТУПИ

Помолих шофьора да спре до трите малки ступи, около които пасеше стадо овце и да разпита овчаря за предназначението им. Тату поговори с него и се върна при нас:

— Ламите казвали, че са построени в чест на Шамбала. Овчарят смята, че ако човек застане до тях, може да използва тантрическата сила на Кайлас.

Слязох от колата, приближих се към ступите и извадих компаса. Посоката им се отклоняваше, както и при непалските ступи, точно с 60 градуса от линията север-юг, т.е. и те бяха ориентирани според древната магнитна мрежа.

Естествено, че тибетският овчар не би могъл да използва тантрическата сила на Кайлас, но древният спомен за Големите хора, които са я прилагали, подтиква и тези бедни хорица да градят ступи, та поне да изглежда така, сякаш и те могат.

„Любопитното е, че ступите приличат на стъпаловидна пирамида — помислих си аз. — Нима животът на тайнствената Шамбала е свързан по някакъв начин с пирамидите?“

По-нататък по пътя срещнахме още ступи — всички те бяха ориентирани според древната магнитна мрежа на Кайлас. Един от тях обаче се оказа по-особен. Тату сам спря колата и ни обърна внимание, че прилича на порта. Всъщност ступа беше изграден върху конструкция, наподобяваща порта.

ПОРТАТА КЪМ ШАМБАЛА

— Смята се, че този ступа е портата към Шамбала — каза Тату.

— Защо?

— Ами... — замисли се той — прилича на свещената планина, в чието подножие има порта към Шамбала.

— Може би желязна врата с катинар? — ехидно подхвърли Рафаел Юсупов.

— Не, не — смути се Тату, — няма такава врата. Портата към Шамбала е каменна и много голяма. Крилата ѝ се отварят само пред онзи, който знае заклинанието и когото „камъкът на късмета“ е допуснал до портата, а не го е убил при приближаването му.

— Ние ще видим ли портата? — втренчих се аз в Тату.

— Само човек, комуто Бог е разрешил, ще види портата към Шамбала.

Ламите в Непал също споменаваха за някакъв „камък на късмета“, близо, до който се намирала вратата към подземния свят. Усещах, че Тату ще ни посочи това място, но не го помолих предварително от страх да не засегна нещо твърде свято за него.

— Вие, тибетците, страхувате ли се от Шамбала? — попитах Тату.

— Не, не се страхуваме, няма от какво да се боим — бързо отговори той, — просто я почитаме, прекланяме се пред нея. Та нали тя ни покровителства. Ние чакаме и я зовем...

В погледа му като че ли се прокрадна тъга. Личеше, че подсъзнателно този умен човек силно желае легендарната Шамбала да се разкрие по някакъв начин и да възвърне предишното величие на тибетците, възродили в прадревни времена цялото човечество. Разбира се, той си мечтаеше именно тибетците наново да овладеят приказните тантрически сили на Кайлас, да станат всемогъщи и да научат земните жители как да живеят другояче — в съгласие с принципите на Любовта и Доброто, залегнали в основата на чудодейните технологии на Шамбала. Но Шамбала не идваше. И тибетците продължаваха да

издигат ступи, призовавайки я в молитвите си. На Тату не му се вярваше, че мисията на тибетците е приключила.

— Не се опитвайте да проникнете в подземния свят. Не е достатъчно да изпитвате само желание. Вие не знаете мантри — прекъсна мълчанието Тату.

— Разбирам — продумах аз. — Само един вход ли има към Шамбала в района на свещения Кайлас, или са няколко?

— Зная, че има още един. Легендата гласи, че е прокаран от великия йога Миларепа. Там портата е изградена от огромни гранитни плочи, които Миларепа пренасял, използвайки тантрическите сили на Кайлас.

— Бих искал да попитам...

— Не бива да говорим в този момент — прекъсна ме Тату и с поглед ми посочи приближаващия се към нас Лан-Вин-Е.

Тогава не знаех, че скоро ще застана пред истинската порта към Шамбала и ще усетя своето „триизмерно нищожество“. Няма да го приема като нещо унижително, то ще е просто и топло. А далечните проблясъци на мисълта, че в Шамбала може да се влезе само през паралелен свят, ще разпалват въображението ми и ще ме подтикват към нови експедиции.

Продължихме пътя си. Колите ни преодоляваха хълм след хълм, дюна след дюна. Изведнъж на един от хълмовете се очерта странен надпис от камъни.

КАМЕННИТЕ НАДПИСИ

— Какво е това? — посочих аз.

— Камъни — промърмори под носа си Тату.

— Та това е надпис! — наежи се Селиверстов.

Тату си замълча.

Мина време, докато се досетим, че не иска да говори пред Лан-Вин-Е. По-късно той сам спря колата и ни показа камъни, върху които бяха гравирани неразбираеми надписи. Издебнах мига, когато Лан-Вин-Е завря главата си в двигателя, отведох Тату настрана и го разпитах за надписите.

— Това са призиви към Шамбала — обясни той. — Направени са като заклинания и са предадени навремето от Шамбала на хората. Ролята им в Тибет е велика още от древността. Тогава хората са умеели да използват силите на Кайлас, но им била отнета способността да използват заклинанията. И те започнали да ги забравят. Само ламите се стараят да запазят спомена за тях, като ги гравират върху камъни или ги подреждат с камъни по склоновете на хълмовете, макар и те самите да не разбират смисъла им... А хората чакат, надяват се Шамбала отново да пробуди способността им да ги използват. Затова я призовават, показвайки, че не са забравили предадените им навремето заклинания.

— А има ли случаи Шамбала да дари някого с уменията да произнася заклинания и чрез тях да овладее тантрическите сили на Кайлас?

— Да, Шамбала е давала такива способности на отделни хора, но много отдавна. Например йогата Миларепа я е притежавал — още с произнасянето на заклинанието камъкът ставал лек като перо. На съвременните хора обаче Шамбала не дава такива способности.

— Да се надяваме, че ще даде — промълвих неуверено.

Продължихме по пътя. Налегна ни тягостно мълчание. Зад стъклата виеше вятър. Една след друга ни застигаха пясъчни бури и ни засипваха. В един миг, когато бурята стихна съвсем неочаквано, както беше и започнала, пред очите ни като призрак се показа малка,

издигната от необработени камъни, къщурка. Спряхме и влязохме вътре.

Крайпътната странноприемница беше толкова мизерна, че ни стана неловко да помолим за храна. Селиверстов предложи да хапнем от нашите продукти, а на домакина да платим за подслона. Така и сторихме.

На стената забелязах две необикновени картини от коприна, изобразяващи скелети.

ПРЕКЛАНЯМЕ СЕ ПРЕД ЦАРСТВОТО НА МЪРТВИТЕ

— Каква странна картина!? — посочих аз.

Тату разпита гостилничаря и като наведе глава, притеснен от строгия поглед на Лан-Вин-Е, промълви:

— Този човек... както и много други тибетци... се прекланят пред Царството на мъртвите. Затова харесва скелетите.

Успях да изведа Тату навън, уж да изпушим по цигара, и го разпитах по-подробно.

— Царството на мъртвите, доколкото знам, е Генофондът на човечеството, който се състои от хора в състояние на сомати. Знаете ли нещо за него? — попитах аз.

— Чувал съм за сомати — лицето му се изопна и стана сериозно, — но знам съвсем малко. Известно ми е само, че Царството на мъртвите се намира под свещената планина Кайлас и че Шамбала го пази. Всеки тибетец мечтае да се озове там. Казват, че ако човек произнася специални молитви, посветени на мъртвите, може да попадне в тяхното царство. Гостилничарят, разбира се, не знае нищо за сомати. Той просто изразява своята почит към скелетите, както са го учили от дете.

Помислих си, че силата на закодираното в детството е много голяма — и със секира не можеш да го изсечеш. Странното е, че чистият и необременен детски мозък запазва завинаги не само полезната, но и напълно абсурдната информация от рода на тази цял живот да се прекланяш пред скелети. Ако се замислим, ще разберем, че не всички абсурди от детството остават за цял живот, че в повечето случаи с възрастта те биват редуцирани.

Остават онези, които са парадоксални само външно, сякаш някакъв разум от по-високо ниво, неподчиняващ се на баналното мислене, трайно запечатва в детския мозък онова, което има дълбок и скрит смисъл. Осъзнаването му обаче е недостъпно за човека. Той става роб на своята нагласа и през целия си живот се прекланя пред нещо — например скелетите, макар да няма представа, че скритият смисъл на това неразбираемо и за самия него почитание всъщност е

една подсъзнателна оценка за ролята на Генофонда на човечеството за живота на Земята.

Какво да се прави — дългите години на опошляване снижиха нивото на съзнанието до такава степен, че великите знания за мъртвите, запазили се и досега в тибетските книги, са забравени и превърнати в комично преклонение пред останките.

Подсъзнанието, което е основната пътеводна нишка в нашия живот, сякаш мъсти заради лекомислената загуба на великите знания и се подиграва на съзнателното битие на човека, като го насочва по пътя на фарсовото преклонение.

— Да влезем, студено е — обади се Тату.

— Сега, сега. Искам само да попитам дали някой е прониквал в Царството на мъртвите?

— Не съм чувал за такова нещо. За да се влезе там, е необходимо разрешение от Шамбала.

Спомних си прочетеното от Николай Ръорих, който по време на тибетската си експедиция се е отдалечил нанякъде сам самичък и няколко дни е отсъствал. Когато се завърнал, азиатците паднали в краката му, възкликвайки, че е Бог, защото е пресякъл границата на Шамбала. Нито един човек не може да се озове там без позволение свише.

Не знам дали този факт е достоверен.

С цялото си огромно уважение към Николай Ръорих смятам, че това е така. Просто общоприетият сред Особените хора в Хималаите и Тибет девиз „Няма да кажа това дори и на Бог!“ не е позволил на този изключително духовен човек да разкаже за видяното. Не му е било още времето.

Може би Ръорих е видял Царството на мъртвите и с разширени от почуда зеници се е вглеждал във възчнените лица на хората, изпаднали в сомати. Знаел е, че те са живи и само външно наподобяват мъртъвци. Че ще дойде време, когато Бог ще ги призове и те един след друг ще започнат да отварят клепачи, да раздвижват вдървените си крайници и с помощта на многоликите хора от Шамбала, поднасящи им жива вода, да се превръщат в здрави и млади мъже, а в очите им ще блести силата на мъдростта, опазена през хилядолетията.

Неслучайно от картините на Николай Ръорих лъха на нещо загадъчно, грандиозно и съдбовно. В тях сякаш е записана тайната

мисъл на величието на сътворението, видяна със собствените му очи. Той я е предал чрез разума на планините.

— Пай ен и — чу се глас отзад.

— Лан-Вин-Е казва, че е време да тръгваме — преведе Тату.

Зад стъклата на колите отново се разгърнаха пейзажите на Тибет. Внезапно в еднообразната хълмиста местност съзрях ясно очертан кръг.

НЕОБИКНОВЕНИТЕ КРЪГОВЕ

— Спри! — изкомандвах на руски аз и със задоволство забелязах, че Лан-Вин-Е ме разбра.

Изминах 200–300 метра и се доближих до кръга заедно с Равил. Всъщност той беше правилен, с диаметър около 10 метра. В него растеше неестествено гъста трева. Толкова гъста, че изобщо не можеше да се сравнява с характерната за Тибет хилава тревичка. Седнах в центъра на кръга и помолих Равил да ме снима.

В главата ми някак плавно изплува споменът за една отдавнашна експедиция до мястото, където е паднал Тунгуският метеорит. Тогава ние, група млади медици, изминахме стотици километри в района на експлозията, промъквайки се през толкова гъста гора, каквато никога в живота си не бях виждал. На такава буйна растителност можеше да завиди дори амазонската джунгла. Учените от сибирския филиал на Академията на науките на СССР ни обясниха, че необикновеното разрастване на гората е причинено от влиянието на Тунгуския взрив, който не е предизвикан от падането на метеорита, а се отнася към необяснимите природни явления от типа катастрофа на НЛО или въздействие на Шамбала.

Докоснах тревата в кръга, която явно беше прекалена висока за условията в Тибет.

Неразгадаемите кръгове в Англия също не се поддават на обикновено научно обяснение. Носят се слухове, че нощем кръжат НЛО и чертаят в нивите кръгове и други фигури с енергиен лъч. Дори е изчислено, че очертаването им трае около 10–15 секунди. Интересно дали височината на пшеницата в тези кръгове също е необичайна? Разораването на нивите не дава възможност да се докаже достоверността на наблюденията. Все пак сведенията за необикновените кръгове идват повече от райони, разположени до древни монументи. В Англия се намира Стоунхендж, в Тибет — свещената планина Кайлас.

„Какъв е смисълът на подобни кръгове?“ — питах се аз, без да намирам отговор.

С приближаването към Кайлас все по-често срещаме необикновените кръгове. Диаметърът им варираше от 10 до 200 метра. Върху противоположния полегат склон видяхме и пръстеновидни кръгове. А колко ли имаше по невидимите за нас участъци на местността?!

Разпитах Тату какво знае за тях.

— Те са дело на Шамбала — уверено рече той.

— Каква е целта им?

— Само Шамбала знае.

— Не може всичко да се прехвърля върху Шамбала, човек трябва сам да се опита да ги обясни — промърмори Селиверстов.

А само няколко часа по-късно той щеше да ни гледа с ококорени от почуда очи и да вика:

— Какво беше това? Видяхте ли? Гледайте!

КАКВО ВИДЯ СЕЛИВЕРСТОВ

— Гледам си аз през прозореца — разказваше Сергей Анатолиевич. — Наоколо — тибетски хълмове и нищо друго. И изведнъж, над онзи хълм — Селиверстов го посочи — видях в небето огромни необикновени очи. Сякаш гледаха право в мен. Стори ми се, че между мен и тях се установи контакт. Не знам как, но усетих, че това са очите на Защитника на Тибет.

— На кого? — вкупом го попитахме ние.

— На Защитника на Тибет. Нищо не мога да обясня, но неизвестно защо тези думи се запечатаха в съзнанието ми.

— Странно. Колко време продължи видението?

— Не повече от секунда, секунда и половина. Дори не успях да привлека вниманието ви — отвърна Селиверстов.

От въпроса дали още някой е видял необикновените очи стана ясно, че аз съм гледал в противоположната посока, Равил — напред, Рафаел Юсупов е спал, Лан-Вин-Е е въртял волана, а Тату е пушил. Само Селиверстов е гледал в онази посока.

Помолихме го да нарисува очите, които е видял в небето. Рисуването не му се отдаваше много и той доста време черта върху лист хартия, като наблегна на неестествената вълнообразна извивка на горния клепач. Накрая каза:

— Общо взето, видях очите, които са изрисувани върху стените на непалските ступи.

— Точно тях? — опитах се да уточня аз.

— Ами да — позамисли се Селиверстов, — същите. Само че бяха огромни, заемаха част от хоризонта и, бих казал, бяха живи. Да, мога да кажа със сигурност — бяха живи очи. Те ме гледаха и проникваха в мен. Живи, свръхестествено мощни, добри очи, които...

Усещаше се, че не му достигат думи да опише цялата гама от чувства, възникнали при вида на загадъчните очи.

— Какво беше това, какво беше това? — повтаряше той. — И най-важното — откъде-накъде се появи твърдото ми убеждение, че са на Защитника на Тибет? А те със сигурност бяха неговите! Гледаха ме,

проникнаха в душата ми! Предадох ми нещо много важно! Но какво? Нещо тревожи душата ми, но не мога да кажа точно какво.

— Не ти ли се е сторило? — усъмни се Равил.

— На мен? Да ми се е сторило? — Селиверстов се удари в гърдите. — В авиацията ме смятаха за най-реалистично мислещия и разумен пилот! Дори и сънищата ми са свързани с действителността, без фантазии! А сега мога честно да кажа, че видях живите очи на Защитника на Тибет.

— Ясно! От височината е! Високопланинска болест, предизвикана от липсата на кислород във въздуха. Тя често е съпроводена с халюцинации — скептично заяви Рафаел.

— Аз да халюцинирам? — скочи срещу него Селиверстов. — Аз като домакин на експедицията мисля само за манджата! Прагматик съм, разбираш ли, прагматик! Не си падам по халюцинациите и фантазиите! А по време на походите и експедициите толкова пъти съм усещал симптомите на високопланинската еуфория, но никога не съм имал халюцинации! Повтарям — видях в небето огромни, необикновени, блестящи очи, които неизвестно защо нарекох очите на Защитника на Тибет!

Докато слушах спора им, осъзнах, че Селиверстов казва истината. Не се съмнявах в думите му. А и физически той беше толкова силен, че високопланинската еуфория едва ли би могла да му окаже халюциногенно въздействие.

Разпитахме и шерпа Тату.

— Видял е очите на мъдростта. Понякога те се появяват на тукашното небе — заяви той така, сякаш говореше за най-банален факт.

— Какво представляват очите на мъдростта?

— Шамбала е обител на мъдреците — уклончиво отвърна Тату. Давах си сметка, че може би Сергей е видял мираж. Но мираж с формата на необикновени очи — това вече беше невероятно! Ако от предположенията си изключим миража, оставаха ни само мистичните варианти. А колко мистични разкази, непобиращи се в човешкото съзнание, бяхме чули от ламите!

Имаме ли право да не вярваме на Елена Блаватская, Николай и Елена Ръорих, на другите учени с езотерични възгледи?

А тибетските народни предания и легенди!

Изглеждаше така, сякаш бяхме пресекли границата на загадъчната Шамбала. И на тази територия, където под земята сигурно се разполагаха прекрасните градове на многоликото общество на Най-добрите сред най-добрите, можеше да се очакват чудеса. С други думи, на строг научен език, бихме могли да очакваме появата на необясними явления, възникващи от присъствието на свръхвисоката цивилизация, която има други мисловни и енергийни подходи към земния живот.

Любопитен беше и фактът, че според Селиверстов очите напомняха изрисуваните по непалските ступи, които ние (според резултатите от първата хималайска експедиция) приписвахме на лемурийците. А тяхната раса е била най-развитата на Земята!

Кой знае, може би наистина в тайнствената Шамбала особено важна роля играят гигантите лемурийци? Затова и понятието „очите на мъдростта“ е широко разпространено на Изток.

Може би преди хилядолетия ламите са виждали тези очи в небето и са пренесли видяното върху непалските и тибетските ступи. Те са ги определили като очите на мъдростта, без да се досещат, че принадлежат на най-мъдрите хора на Земята — лемурийците. Възможно е също така някой някога да е влизал в сомати-пещера и да е видял очите на Онзи, когото Особените хора почтително наричаха Той. А Той е Защитникът на царството на мъртвите или на Генофонда на човечеството.

Неразбираем остана само един детайл — понятието „Защитник на Тибет“, неизвестно откъде появило се в главата на Селиверстов.

Все още не знаех, че то внезапно ще изплува на другия ден и ще бъде свързано със загадъчното небесно сияние.

ЗАГАДЪЧНОТО НЕБЕСНО СИЯНИЕ

До Кайлас оставаха 80–90 километра. Свечеряваше се. Една след друга ни застигаха прашни бури. Спряхме в градчето Параянг и опънахме палатките, за да ноцуваме. Небето беше ясно, а въздухът — студен. Духаше вятър. Цяла вечер не излязохме от палатката. По едно време Селиверстов каза:

— Имам усещането, че навън става по-светло.

— Имам усещането, че пак фантазираш. Я се помести! — срязва го Рафаел Юсупов и се намести в спалния чувал. — Виж го само как се е разпрострял!

На другата сутрин настигнахме група немски поклонници. На един обрасъл с трева склон те сгъваха палатките си. Спряхме да поговорим. Като узнаха, че сме руски учени, и шестимата един през друг зараказваха за чудото, което видели снощи вечерта. В крайна сметка фрау Маргит и фрау Ерика, които добре говореха английски, преустановиха потока полунемска-полуанглийска реч и споделиха впечатленията си за тайнственото небесно сияние.

— Е-ех! — прекъсна ги Селиверстов. — Казах ли ви, че навън е по-светло? Обаче не излязохме! Изплашихме се от студа!

— М... да — ядно изсумтях и аз.

— А стана така — разказваха едновременно фрау Маргит и фрау Ерика. — Около осем вечерта ние разпъвахме палатките. Слънцето се беше скрило зад хоризонта. Смрачаваше се. Небето беше ясно. Изведнъж от изток, от противоположната посока на залеза, на хоризонта се появиха светлинни ивици — оранжева, жълта, небесносиня и млечнобяла. Различавахме ги ясно върху тъмния хоризонт. Те излизаха от едно и също място, разположено приблизително на 50–80 километра в източна посока от нас.

Постепенно ивиците започнаха да се издигат все по-високо и след половин час достигнаха зенита, като покриха цялата източна половина на небосвода. В този момент подобни ивици се появиха и от запад и също се издигнаха към зенита. След още около половин час западните се съединиха с източните, при това се сляха само

млечнобелите ивици, а оранжевите, жълтите и небесносините сякаш увиснаха, без да се докосват.

Сиянието продължи още половин час и постепенно угасна. Най-важното обаче беше, че ние до един усетихме, че то е предизвикано от... Защитника на Тибет.

— Какво?! — извикахме на свой ред ние със Селиверстов и се спогледахме.

— Попитайте хората от нашата група — ще ви отговорят същото. Тази мисъл сякаш нахлува в теб и те покорява — отговори фрау Маргит.

— Ама че работа! И при тях Защитникът на Тибет! — възкликна на руски Селиверстов.

— А кой е той? — попитах немските поклонници.

— Не знам — отговори един от тях.

— Аз също не знам, изглежда е някакъв извънземен разум — отвърна фрау Ерика.

Разказах им как Селиверстов е видял в небето необикновените очи. И той внезапно беше почувствал, че пред него са очите на Защитника на Тибет.

— О-о-о! — възкликнаха с респект те и дори се приближиха към Сергей, за да го опипат.

— Снимахте ли загадъчното небесно сияние?

— Само той снима — фрау Ерика посочи немец на средна възраст, — и то само веднъж. Надяваме се, че снимката ще излезе добра.

— Защо само веднъж? — разочаровано възкликнах аз.

— Ами така — вдигна рамене немецът, — бях ошашавен от явлението. Пък и думите — Защитник на Тибет, кънтяха в главата ми като чук.

Разбрахме се да ни изпрати снимка в Русия. Той изпълни обещанието си.

После аз направих няколко скици в дневника и се заех да съпоставям току-що получените сведения с картата на местността.

— Значи сиянието е започнало ето там, откъм запад? — попитах немците, като повдигнах глава от картата.

— Да, да... — отвърнаха вкупом те.

— А знаете ли какво се намира там?

— Какво?

— Приблизително на 80 километра оттук е свещената планина Кайлас. Значи сиянието от западната посока е излизало от нея. То по-ярко ли беше от източното?

— Като че ли по-ярко — неуверено промълви фрау Ерика.

Тогава им разказах историята за легендарния камък Шантамани, описан от Николай Ръорих. Докато е бил в Индия, нощем той неведнъж е виждал пламъци и светлинни ивици по цялото небе. Това не са били нито сияния, нито електрически заряди. Ламите му обяснили, че източникът на светлината е чудотворният камък Шантамани, който се намирал върху „кулата на Шамбала“. Когато той искрял, „кулата на Шамбала“ изпускала лъчи.

Казват, че чудотворният камък Шантамани бил донесен на Земята от крилатия кон Лунг-та и притежавал „вътрешен огън“, който въздействал благотворно върху хората, като насочвал мислите им към нещо възвишено. Камъкът имал няколко отломъка, които са в неведома връзка с него. Единият е описан подробно — блестящ, с големината на орех и с гравирани четири йероглифа, все още неразчетени от специалистите. Преданията гласят, че мнозина владетели от Азия и Европа са го притежавали и той им е помагал в управлението и държавните дела.

Легендата направи силно впечатление на немците, още повече че фамилията Ръорих им се стори близка и позната.

— Може да се предположи — продължих аз, — че точно свещената планина Кайлас е „кулата на Шамбала“, че на върха ѝ се намира основният камък Шантамани, че именно той е предизвикал загадъчното сияние, видяно от вас откъм запад. Възможно е източното сияние да е от отломък на Шантамани, намиращ се на около 80 километра на изток оттук.

Оставих момчетата да обсъждат с немците чудесата на Тибет и Кайлас и се отделих насаме с мислите си. Нямах причини да не вярвам на немските поклонници, но изказаното от мен предположение за легендарния камък звучеше твърде мистично.

Дали пък не е било своеобразна дъга?

Няколко аргумента оспорваха този вариант. Едва ли някой е виждал дъга от едната част на хоризонта до другата — по принцип тя е локално явление. Освен това от едно място не излизат няколко дъги

под формата на ветрило. А и в нея няма бял цвят, който, както е известно, се разлага в червен, оранжев, жълт, зелен, небесносин, син и виолетов. И вариантът за необикновен слънчев залез не издържаше — сиянието е започнало от изток.

Изглежда в Тибет наистина ставаха необясними явления, които не се побират в нашето съзнание. А Шамбала незримо присъстваше тук и ни демонстрираше, че знаем все още твърде малко, че пред нас лежи огромен пласт тайни, който ще трябва дълго и неуморимо да разравяме, за да вървим по предопределения от Бога прогрес. Ние, съвременните учени, неизвестно защо непременно се опитваме да достигнем до разбираемо за всички обяснение за необяснимите явления дори ако обяснението изглежда глупаво и наивно. И неизвестно защо непременно се страхуваме да произнесем думата тайна или загадка, правейки се на всезнаещи, макар да разбираме, че предназначението на учения е тъкмо в това — да разравя затрупаните тайни и че на света има тайни, които едва ли ще бъдат разкрити утре.

Стоях близо до колата с наведена глава и все по-ясно разбирах, че разгадаването на това легендарно и невидимо Божие творение още дълго ще бъде на нивото на предположенията и хипотезите, докато самата Шамбала не прояви желание за контакт с човечеството. А то най-сетне ще е осъзнало смисъла на великите понятия Доброта и Любов, съдържащи огромна духовна и физическа енергия.

Стоях и ми се искаше да вярвам, че скоро пред очите ни ще се изправи главният предвестник на Шамбала — Градът на боговете.

Не можех дори да си представя, че скоро ще разберем — Градът на боговете вече е изпълнил своята мисия, като е създал новия земен човек, и сега е сякаш мъртъв, докато основният живот в Шамбала кипи под него. Тази мисъл неведнъж ще се връща при мен след края на експедицията и все по-силно ще се затвърждава мнението ми за това, че подземната цивилизация наистина съществува и ни ръководи в кризисни моменти, че именно тя е създала Града на боговете като матрица, за да задейства нова, конкурираща ни линия на живот.

В този миг още не знаех, че след обработването на материалите от експедицията за Града на боговете неочаквано за самия себе си ще открия — на върха на свещената планина Кайлас има квадратна площадка, подобна на тази върху великата Хеопсова пирамида. Тя може да бъде възприемана като площадка за кацане на дървен кораб,

който навярно е докарал там (да си спомним крилатия кон Лунг-та!) чудотворния камък Шантамани, изпускащ в определени моменти невероятното по сила сияние.

Усещах как тънката нишка тъга, проникваща все по-надълбоко в душата ми, сякаш намекваше за моята умствена непълноценност, а грандиозността на думата тайна пулсираше в главата ми.

Приблжих се към колата и казах на Селиверстов:

— Ти си щастливец — видя очите на онзи, който тук, в Тибет, е клонирал, отгледал, защитил и продължава да защитава човека, възникнал след Всемирния потоп и станал родоначалник на цялото човечество.

В края на същия ден стигнахме до Кайлас.

Свещената планина бе забулена в облаци.

За да не губим време, решихме първо да изследваме дяволското езеро. Колко ни бяха разказвали за него, за тайнствените мистични змии и водата, от която се умираше!

Още не знаех, че утре дяволското езеро ще се опита да ни погуби.

ДЯВОЛСКОТО ЕЗЕРО

— Дяволското езеро, наречено Ракшас, не се вижда оттук — отговори на въпроса ми монахът от малкия манастир Чу-Гомба, с когото „шофьорът“ Лан-Вин-Е ми разреши да поговоря половин час. — Трябва да тръгнете натам и зад хълма ще го видите. Не се приближавайте обаче до брега — пясъкът може да хлътне и да погълне колата.

— Добре.

— Ако от него се насочите на изток — продължи монахът — и пресечете падината, която е широка около 5 километра, ще стигнете до священото езеро Манасаровар. Там винаги е спокойно.

— Значи езерото Ракшас винаги е бурно, а Манасаровар е спокойно? И защо е така — нали двете не са разделени от планински хребет?

— Над Ракшас дяволът размества въздушните пластове, а над Манасаровар добрите богове ги укротяват — поясни монахът.

— Глупости — прошепна Рафаел.

— Почакай! Кажете — обърнах се пак към монаха, — а защо дяволът размества въздуха над Ракшас?

— Защото го е яд, че наблизко се е появило священото езеро Манасаровар.

— Да не би някога да не го е имало?

ЛЕГЕНДАТА ЗА ДЯВОЛСКОТО ЕЗЕРО

— Според легендата, записана в тибетските текстове — започна монахът, — езерото Манасаровар се е появило преди 2300 години, а езерото Ракшас е съществувало по-отдавна.

— Как така?

— Ще ви обясня. Навремето Тибет е бил управляван от Бога на дяволите. Той седял върху Кайлас, а жена му — недалеч оттук, ей там — монахът посочи на северозапад.

— Жена му е сядала на мястото, което наричат „Мястото на гладния дявол“?

— Наистина понякога го наричат така. Веднъж Богът на дяволите протегнал от Кайлас, върху който седял, крака си и стъпил с него на Земята. Така се образувало езерото Ракшас, на което той предал дяволската си сила. То е следа от крака на Бога на дяволите.

— Все пак защо там винаги бушуват бури?

— Всички богове владеят силата на петте елемента. Когато Богът на дяволите бил победен, главният Бог, комуто всички се подчиняват, от петте елемента — огън, вода, земя, вятър и човек, му оставил само вятъра и водата. Те притежават дяволска сила само в границите на езерото Ракшас, никъде другаде.

— А не е ли опасно, нали хората могат да вземат вода от езерото, да отровят с нея други хора?

— Нали ви казах — монахът повдигна вежди в недоумение, — че водата и вятърът притежават дяволска сила само в пределите на Ракшас. Извън езерото добрите богове ги неутрализират. Ненапразно над Манасаровар винаги е спокойно — добрите богове не допускат там дяволския вятър.

Замислих се. Вече имах навика да водя напълно сериозни разговори на мистични теми, макар че от гледна точка на учения хирург те изглеждаха, меко казано, странни. Но вече знаех, че зад приказните митове винаги се крие и частица истина, че нерядко стоят реални и конкретни факти, отразяващи далечния спомен за отминалите хилядолетия. Може би в бъдеще те ще се сбъднат, може би наистина

миналото и бъдещето са неотделими, а митовете, стигнали до нас от далечното минало, всъщност се отнасят за далечното бъдеще. Та нали животът се развива по спирала.

— Колко години е властвал Богът на дяволите над Кайлас?

— Не зная точно — смути се монахът. — Казват, че когато Големите хора в Тибет заслизали под земята, тогава се появил и той, после използвал тантрическата сила на великия Кайлас и чрез нея сътворил много злини по света. Та нали Кайлас е центърът на Земята!

— Кой знае, може би този период е съвпаднал с разцвета на тъмните сили над планетата. Ако можехме да проследим историята... — промърморих под носа си.

— Кайлас притежава много голяма сила, огромна... — монахът, премръзнал от студения пронизващ вятър като че ли се изправи. — Оттук Кайлас се вижда ясно, но днес има облаци.

— А какво е станало преди 2300 години?

— Събрали се добри богове и влезли в схватка с Бога на дяволите, който седял върху Кайлас. Борбата продължила дълго. Те победили Бога на дяволите. Никъде не останала дяволска сила, освен в езерото Ракшас. Всъщност там останал само синът на дявола на име Симбу-Тсо. Точно той размества въздуха и мъти водата.

— Бих искал да ви попитам...

— Само да ви кажа — прекъсна ме монахът. — След победата на добрите богове Кайлас засиял в небесносиньо, синьо и бяло. Светело и мястото, където седяла жената на Бога на дяволите.

— Мястото на гладния дявол?

— Да — монахът ме погледна внимателно.

— А на изток... — попитах аз, спомняйки си разказа на немските поклонници за необикновеното сияние.

— Не си спомням точно — монахът се замисли, — май също е светело.

— Не сте ли чувал за камъка Шантамани, който на тибетски се нарича Норбу-Ринпоче. Казват, че основният камък се намира на върха на Кайлас, а другите два отломъка от него са в Мястото на гладния дявол и малко по на изток. Според легендата Шантамани излъчва невероятно по силата си сияние.

— Известно ми е — монахът пак ме погледна внимателно, — че камъкът Норбу-Ринпоче е занесен на върха на Кайлас от Тиуку То-че

— главния от двайсет и осемте добри богове. С негова помощ те са победили Бога на дяволите. А за отломъците не зная нищо.

— Какъв е бил Тиуку Точе?

— О-о! Бил е изключително необикновен. Имал е три лица, на всяко от тях — по три очи, имал е шестнайсет ръце, по осем от всяка страна, и четири крака. Точно той е предизвикал сиянието на Кайлас след победата над Бога на дяволите. После оставил в Тибет богочовека на име Ахад (на тибетски — Ияладжум), който отново започнал да организира държавата на йогите. Тогава се появил великият Миларепа. Ахад искал йогите отново да използват тантрическата сила на свещения Кайлас, но...

— Държавата на йогите не е ли била възстановена?

— Постепенно е угаснала. А на нас, тибетците, ни е трудно да живеем без йогите. Ние виждаме Кайлас, но не можем да използваме тантрическата сила.

— Завчера видяхте ли необикновено сияние?

— Да. Аз се молих, обърнат към него.

— Какво означава то?

— Означава, че добрият бог Тиуку Точе се е върнал.

Замълчах, не знаех какво да кажа.

— А как се е появило свещеното езеро Манасаровар?

— След победата над Бога на дяволите, добрият бог Тиуку Точе стъпил с крак на земята и на това място изникнало свещеното езеро. То противодейства на дяволското...

Лан-Вин-Е ме докосна по лакътя, подсказвайки, че разговорът трябва да приключи.

— Една минута още... А в Мястото на гладния дявол има ли вкаменили се хора?

Монахът ме погледна с широко разтворени очи. Силният вятър развяваше дрехата му. Лан-Вин-Е отново ме побутна.

Взехме лодката и оборудването. Насочихме се към джипа, за да продължим към дяволското езеро.

— Този вятър не е ли дяволски? — попитах за последно монаха, който вървеше зад нас.

— Не, не е. Това е добър вятър. Чак на дяволското езеро ще е зъл.

Щом се натоварихме, отново се обърнах към него:

— Как се казвате?

— Тленнурпу — извика той.

Разбирах, че непременно трябва да поговорим още веднъж за Мястото на гладния дявол.

А сега ни очакваше дяволското езеро.

ДЯВОЛСКОТО ЕЗЕРО

— Спри, да те вземат мътните! Не завивай! Донт търн! — завиках, смесвайки езиците, когато Лан-Вин-Е сви към брега на Ракшас. Предните колела на джипа забуксуваха и затънаха в пясъка.

— Тату, преведи му да спре и да не се приближава към брега. Ще отидем пеш. Остава ни не повече от половин километър.

Над дяволското езеро наистина се вихреше силна буря. Тъмносините вълни с грохот заливаха брега. Студеният пронизващ вятър упорито отмяташе нахлупените върху главите ни качулки.

— Ама че отвратителен вятър! — изхриптя Селиверстов, измъквайки лодката от калъфа.

— Да не влизаме, а? Все пак това е дяволското езеро — дръпна ме за ръката Юсупов, опитвайки се да надвика грохота на вълните.

— Няма как, Рафаел, край брега водата е смесена с пясък заради силното вълнение. Трябва да навлезем навътре и да вземем вода за пробите. Няма да е лесно, но не виждам друг начин — заявих аз, приготвяйки двацет специални шишета и уреда за вземане на вода.

Селиверстов вече надуваше лодката.

Аз самият, обзет от съмнения, се питах — струваше ли си да рискуваме? И да се отдалечаваме навътре при такава буря? Ами ако се нагълтаме с тази... дяволска вода!

Научното любопитство обаче ме тласкаше напред. Зад гърба си вече имах една хималайска експедиция, когато на височина 5300 и 5600 метра, водени от легендата, намерихме два вида вода, използвана от йогите — „мъртвата“, за да изпаднат в сомати, и „живата“, за да излязат от него. Лабораторните изследвания посочиха, че „мъртвата“ засилва самопроизволното загиване на клетките (апоптоз), докато „живата“ е с принципно противоположно действие, т.е. усилва жизнестойчивостта на клетките. Тези резултати бяха толкова сензационни, че тук, на дяволското езеро, не можахме да се въздържим от изкушението да вземем проби, за да ги сравним със священата вода от езерото Манасаровар.

Изпреварвайки събитията, ще кажа, че ние наистина ги изследвахме, но за разлика от „живата“ и „мъртвата“ вода в Хималаите тук получихме отрицателен резултат. При опити за въздействие върху апоптоза на клетките в Уфа, демоничната и свещената вода се оказаха неутрални. Легендата, разказана от монаха Тленнурпу, че водата от Ракшас проявява дяволски свойства само на езерото и ги губи извън него, сякаш се оказа вярна.

— Лодката е готова. Шефе, слагай гумените ръкавици и внимавай много-много да не я докосваш тази... вода — изкомандва Селиверстов.

Погледнах лодчицата, изработена по наша поръчка в уфимския завод за гумено-технически изделия „АО УЗЕМИК“, и специално конструирана за силна буря от младия инженер Емил Фатхутдинов, и въздъхнах:

— Е, лодчице, дръж се! Казват, че езерото гълта не само хора, а и лодки.

Селиверстов грабна веслата. С усилие избутах лодката и като се затичах по плиткото, я захих в половинметровата вълна, задъхвайки се от липсата на кислород. Втората, по-висока вълна, ни заля от главите до краката и напълни устата ми.

— Гребни, Сергей! — изплювайки водата, едва успях да извикам аз, без да забравям за дяволските ѝ свойства.

— Гребане, шефе, гребане! Дано само не ни обърне странично към вълната, защото ще се озовем във водата.

— Трябва да се отдалечим на 150 метра от брега и там да се задържим на едно място, докато събере цели двацет шишета вода от дълбините. Дръж, Сергей!

Отплувахме все по-навътре. Лодката се люлееше от яростните и студени вълни, периодично заливащи ни отгоре. Постоянно изгребвах водата с изрязана пластмасова бутилка.

— Шефе, от кръста надолу съм напълно мокър, плувам в дяволска вода, а пък все още не съм женен.

— И аз съм мокър точно там, а не бих искал... Ама че сме идиоти — гумени ръкавици сме сложили, а вече целите сме мокри. Нищо, Сергей! Важното е духът да е здрав!

— От брега вълните ми изглеждаха ниски, а тук сякаш китове настъпват срещу нас. Люлее ни метър надолу, метър нагоре. Шефе, ти

страдаш ли от морска болест?

— Не.

— И аз също.

Когато се отдалечихме от брега на 150–200 метра, свалих гумените ръкавици и пристъпих към задачата си.

— Шефе, побързай с пробите. Вятърът като че ли се усилва. Едва удържам лодката, вълните се опитват да я обърнат.

— Старая се, Сергей! Вече съм напълнил дванайсет шишета. Налага се и да изгребвам водата — жалко, че нямам трета ръка.

В един миг вятърът утихна и в настъпилата тишина ясно чух гласа на Селиверстов:

— Чуваш ли, появи се някакво свистене? Да не би лодката да се е спукала?

Потупах с ръка бордовете ѝ.

— Не, всичко е нормално и точно.

Свистенето навяваше страх, засили се и прерасна в див вой. Бях приключил с пробите и се извърнах. Огромна вълна се приближаваше към нас с бясна скорост.

— Сергей! Удържай носа на лодката!

— Вятърът духа от всички страни, започва да ни върти! Дръж веслото!

Промених позицията си и се хванах за едното весло. И двамата се стараехме да удържим лодката с носа срещу вълната. В този миг тя ни заля.

— Ненаправно казват, че това езеро поглъща — чух гласа на Селиверстов.

Лодката се измъкна изпод вълната, пълна с вода. Торбата с пробите плуваше зад мен, Селиверстов седеше на дъното, потънал до кръста във вода.

— Не трябва да изгребваме водата от лодката! Така е по-устойчива, бордовете ѝ са по-мощни! Браво, Емиле, добре си я конструирал! — извиках аз.

— Шефе, приближава още една! Чуваш ли свистенето? — извика в отговор Селиверстов. — Няма да стигнем до брега!

Вдигнах глава и видях нова грамадна вълна. Тя набъбваше и ставаше все по-висока. Изведнъж забелязах, че... средното ниво на езерото сякаш се издигна над нас.

— Какво става? — извиках аз.

— Езерото ни... гълта! — изхриптя Селиверстов. — Шефе, когато вълната приближи, ще ни обърне вертикално и ще ни захлупи! Трябва да я пробием с лодката!

Едва удържайки веслото с едната си ръка, аз се обърнах към Селиверстов и като се проснах върху него, подадох главата си пред носа на лодката. Той се изви встрани и също провеси глава. Грамадната вълна ни удари, с клокочене ни подмина, а трясъкът ѝ се разпадна на хиляди болезнени иглички, които отекваха в ушите ни. Когато през затворените си клепачи усетихме светлината и отворихме очи, Селиверстов с бясна радост изрева:

— Пробихме я! И тя ни изплю на повърхността! Езерото не можа да ни глътне! А му се искаше, мамка му!

— Хайде към брега! — изхриптях в ухото му. — Трета вълна няма да издържим. Дяволите да ги вземат останалите осем проби! Ще ни стигнат и дванайсет.

— Шефе, дръпни се назад, че кърмата се надигна. А и нашите глави са почти под водата... А тя е дяволска все пак!

Бързо се смъкнах от Селиверстов, след което лодката зае нормално положение.

— Водата в лодката се разплисква, когато се движим — забеляза Селиверстов.

— Хвани двете весла и гребите към брега, колкото сили имаш! А аз ще се опитам да събера в другите шишета проби от повърхността! Няма време да използвам уреда! Тъкмо ще имаме материал за сравнение. Иначе третата вълна ще ни настигне.

Напипах торбата с празните шишета с ясното съзнание, че водата можеше да я е отнесла вече. Открих я замотана около левия ми крак. Със замръзнали пръсти отвинтих капачките и напълних шишетата. Тъкмо бях напълнил шестото и Селиверстов изрева:

— Отново чувам свистенето, а до брега остават още 50 метра.

Изпуснах недопълненото шише, обърнах се, впих ръце в едно от веслата и двамата мощно загребахме.

Третата вълна ни настигна почти на бреговата ивица. Разпадайки се на плиткото, тя повдигна лодката и ни изхвърли на пясъка.

Равил и Рафаел притичаха към нас. И двамата ни носеха сухи дрехи.

— Приятели! Няма да се преобличаме! Изпразваме лодката, хвърляме я в багажника, взимаме бутилките с водата и бързо се насочваме към езерото Манасаровар! — заявих гръмогласно, макар грохотът от вълните да беше намалял.

— Защо? Преоблечете се! Студено е!

— Не, по дяволите! Със Сергей трябва да...

— Какво?

— Да неутрализираме дяволската вода от нашите дрехи със свещената вода на Манасаровар. Хайде по-бързо!

Като видя превъзбудените ни лица, Лан-Вин-Е запали веднага и за няколко минути пресече петкилометровата, равна като плато падина между езерата.

— Цялата задна седалка се просмука! — въздъхна Селиверстов, като отвори вратата.

КРАЙ СВЕЩЕНОТО ЕЗЕРО МАНАСАРОВАР

— Какво безветрие! — промълви слезният пръв от колата Равил.
— Какво спокойствие! Вижте, езерото е гладко като огледало!

— Сергей! Хайде да се изкъпем! Облечени... — настоях аз.
Мокри до кости, навлязохме навътре в езерото Манасаровар.

— Шефе, тук ще се наложи да вървим половин километър, докато стигнем до дълбокото.

— Лягай, ще се изкъпем тук.

И двамата цопнахме, като се изгъркаляхме по дъното, размътвайки водата.

— Да не забравиш да си измиеш лицето, Сергей! И устата! Очите също — мушни си главата под водата, отвори ги и мигни няколко пъти.

— Добре де, добре!

Полежахме още малко в ледената вода и съвсем вкочаняхме. После излязохме на брега, за да се преоблечем в сухи дрехи.

— Преобличай се, Сергей! Какво чакаш?

— Да изтече водата.

След като се преоблякохме, ударихме по една малка водка за сгряване.

— Ама това си е чист спирт! Няма да го разреждам. Премръзнал съм — каза Селиверстов.

После отново напомпахме лодката. Равил я занесе до брега на Манасаровар и я изплакна със священата вода. Докато приготвих шишетата за водните проби, лодката изсъхна.

Обути в сухи маратонки, със Селиверстов се качихме в лодката и се отдалечихме от брега. Духаше слаб западен вятър, но вълни нямаше. Повърхността беше абсолютно гладка като тепсия.

След 150–200 метра взехме двацетте проби свещена вода и се върнахме.

— Момчета, хайде да се снимаме до священото езеро! Заедно с нашата лодка, която ги спаси! — Равил посочи мен и Селиверстов. — И с руското знаме!

Анораът ми беше изсъхнал. Облякох го за красота. Снимахме се в лодката с руското знаме.

Топлият спомен за далечната Родина стисна сърцата ни.

Отдалечих се от момчетата, застанах на брега и се загледах в Манасаровар. Западният вятър продължаваше да духа слабо, а священото езеро беше спокойно. То наистина ме караше да се чувствам умиротворен и благ.

Кой знае защо обаче ми беше тъжно. Неочаквано и за мен самия се отдадох на тъгата, усещайки нейната сладост. Тялото ми се разгорещи и вече не се задъхвах от разреждения въздух, а тъгата ме успокояваше, сякаш ме отвеждаше в безкрайната далечина. Там господстваше непозната и грандиозна жизнеутвърждаваща сила. Пред нея различните светове, в това число и нашият, изглеждаха малки и обикновени — те се сменяха като шарени картинки. Неразбираемият израз „Това е свято“ периодично се появяваше в главата ми и тутакси изчезваше, оставяйки след себе си искрящата следа на преклонението. Осъзнавах, че и ние, малките триизмерни хора, също сме създадени от някого и че пред нас се простира безкраен път, по който трябва да се изкачим там, където е невъзможно да се стигне и където сигурно е много-много хубаво, но и твърде отговорно.

Извърнах се и погледнах на север към Кайлас. Но той беше забулен в облаци. Думата матрица отново се мерна в главата ми.

Обърнах се и видях, че Равил също гледа към Кайлас с протегнати към небето ръце.

Приближих се към брега на Манасаровар, приклеках и положих длан върху водата. Макар да беше студена, тя ми се стори топла и мека.

Излегнах се на брега и подпрян на лакът, се загледах във водата. Тя преливаше с всички цветове на дъгата, искреше и като пошляпваше камъчетата, галеше суровата тибетска земя — земята на Вечния континент на нашата прародина.

Погледът ми сякаш се гмурна под водата, мислите, които вечно играят палаво в главата ми, все по-осезаемо бяха привлечени от нея. Стараех се да разгадая понятието свещена вода. Изчаках да се появи до болка познатото ми вътрешно неудовлетворение. Вече знаех, че след него ще изплува призрачната, фина като паяжина подсказана мисъл, изпратена свише.

Нещо заклоочи в душата ми, обзе ме вълнение и подчинявайки се на някакъв, необясним вътрешен порив, скочих, приближих се към момчетата и заявих твърдо:

— Край! Потегляме! Отиваме отново при дяволското езеро Ракшас.

— Шефе, какви ги измисляш?

НИМА СЪЩЕСТВУВАТ ВОДНИ ФОРМИ НА ЖИВОТ

Над дяволското езеро бушуваше буря. Рафаел се провикна:

— Наистина е странно! Тук буря, а само през някакви си пет километра е тихо и спокойно. Вятърът е същият — от запад, но тук вие и клокочи като в адски казан, а над Манасаровар прилича на лек утринен бриз.

— Останете в колата, хапнете. Аз ще се разходя до самия бряг на езерото и ще се усамотя за малко — казах аз.

Побуксувах по пясъка, но стигнах до брега. Като се приведох, докоснах водата в бесния екстаз на надигащите се срещу мен вълни. Стори ми се бодлива и грапава. Разбира се, реших, че е от въздействието на мехурчетата и пяната, но дълбоко в душата си разбирах, че не е така.

Вдигнах си качулката на анорака и легнах на пясъка, устремил поглед към дяволската вода. Студеният поривист вятър духаше право в лицето ми. Усещах как побеснявам. Необоснованият яд ме стискаше все по-осезаемо за гърлото и аз не бях в състояние да се отърва от неприятното чувство.

Внезапно разбрах — беснея не поради факта, че лежа на брега на дяволското езеро и ми е студено, а заради собствената си глупост. Вглеждах се в прииждащите вълни и с усилие се заставих да мисля за онова, което ми бе неизвестно. Опитах се да анализирам хода на обърканите си мисли и в крайна сметка разбрах, че размишлявам за водата.

Внезапно нещо проблесна във въображението ми, предизвиквайки облекчение, помитайки пътъом всички останали мисли. Стана ми леко и хубаво. Изправих се автоматично и макар че бях сам, отчетливо казах:

— На Земята съществуват водни форми на живот.

Постоях така около минута, с наслада затворих очи и като почуках с юмрук по главата си, усмихнат промълвих:

— Благодаря ти, Боже!

После отново легнах на пясъка и потънах в мислите си, подсказани ми (не се страхувам от тази дума) от Бог. Добре осъзнавах, че животът е преди всичко съхраняване, самоанализ и самовъзпроизвеждане на информация. Човечеството е създадо информационните машини — компютрите, които пазят и анализират информацията, но още не е достигнало (и ще достигне ли?) етапа, при който информацията ще се самовъзпроизвежда (ще ражда себе си). Разбрах, че животът на материята се базира на онези вещества, които могат да поемат голямо количество информация.

А водата (мнозина учени го знаят) поема повече информация дори от гените. Но ако тя я съхранява, може ли самостоятелно да я анализира, да я самоусъвършенства и да я самовъзпроизвежда (да я копира)?

Знаех, че с помощта на съвременните изследователски методи не е възможно да си отговоря на тези въпроси. Езотеричните и окултните науки обаче векове наред отчаяно твърдят, че всичко в света е живо — и космосът, и земята, и... водата. И понеже не виждам причини да не им вярвам, напълно нормално допуснах, че водата също може да живее, т.е. да анализира информацията (да мисли), да се самоусъвършенства (да се развива) и да се самовъзпроизвежда (да ражда).

Не можех да изключа предположението, че цялата вода на планетата е гигантско живо същество. По-ясно си представях обаче как водната среда направо кипи от същества, съставени от вода. Нещо повече — отлично зная, че 70–90 процента от човешкия организъм се състои от вода, затова водната форма на живот, облечена в телесна обвивка, може да съществува и в човека, т.е. в нас.

„Интересно какви ли са те — водните същества? — мислех си аз, докато мръзнях върху студения пясък. — Нима съществуват хора, животни, растения, съставени само от вода? Не, не — отговарях си веднага, — водните форми на живот не би трябвало да са копия на телесните. Те сигурно са изключително своеобразни по строеж и начин на живот, но имат общи принципи на съществуване с телесния живот — ненапразно телесният човек е съставен 70–90 на сто от вода.“

Необяснимо защо ми хрумна, че и водните форми на живот, също както и телесните, са се зародили в Тибет, в района на свещения Кайлас, и чрез реките, извиращи тук, са се разпространили по цялото

земно кълбо. След Всемирния потоп водните форми на живот изобщо не са станали доминиращи — те също са загинали, а после продължително време са се зараждали по изкуствен начин благодарение на легендарната Шамбала.

През воя на вятъра до ушите ми достигна познатото свистене, което обикновено предхожда огромната „поглъщаща“ вълна. Погледнах към езерото. В далечината наистина се бе надигнала голяма вълна. Присвих очи и веднага си представих, че в това езеро живеят „водни дяволи“, „водни вещици“, „водни кикимори“, „водни духове“, „водни магьосници“ и други водни изчадия. Че те могат да четат мислите на неканените гости, да ги анализират и да мразят хората само защото се кланят на друг Бог, а не на „родния“ им дявол. Ние бяхме чужди край това езеро.

— Шефе, да тръгваме, а? Пак свири. Не е на добро — обади се зад гърба ми Селиверстов.

Станах и тръгнахме към групата. По някое време се обърнах — езерото неистово бушуваше.

Щом се качих в колата, уморено помолих:

— Момчета! Хайде пак да отидем на Манасаровар. Искам да го видя.

Отново свихме към свещеното езеро. То си беше все така спокойно. Приближих се до брега и вперих поглед във водата. Стори ми се, че в него живеят „водни феи“, „водни малечки-палечки“, „водни карлсони“ и други, все тъй добри приказни герои.

Тогава още не знаех, че след три години ще тръгна на експедиция в Египет и че там ще заговорим сериозно и научно за „водния човек“. Ще разглеждаме рисунките в гробниците на фараоните, изобразяващи процеса на конвейерно сглобяване на воден човек с помощта на съдове, направени според формата на човешките органи. Но ние вече нямаше да се учудваме нито на това, нито на процедурата за сглобяване на човешко тяло с глава на животно, защото мисълта за „водния човек“ и другите водни форми на живот ни беше хрумвала, и то не някъде другаде, а именно в Тибет.

Тогава дори не знаех, че след три години ще започнем да лекуваме болните с т.нар. „воден алоплант“. Учудвайки се, че водата лекува толкова добре, ще си спомняме за Тибет с двете напълно

различни езера — Ракшас и Манасаровар, край чиито брегове ни бе навестила тази идея.

— Шефе, насам! — чуха се гласовете на момчетата.

— Какво става?

— Кайлас се разбули!

— Къде?

— Ето!

Вгледах се в необикновената стъпаловидна пирамида на Кайлас. Сърцето ми се разтуптя. Утре възнамерявахме да поемем натам. За последно заснех Селиверстов на фона на Кайлас. В обектива на фотоапарата встрани от свещената планина ясно се виждаше умореното лице на този добър човек.

Скъпи читатели, разказът не свършва дотук. Напротив — най-интересното едва-едва започва. Утре ще разгледаме Града на боговете и ще се озовем в обятията на Шамбала. Затова и третият том на книгата ще се нарича „В обятията на Шамбала“.

Источник: <http://izvorite.com>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.